

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 98 / IV legislatura / Sisè període

Dijous, 22 de setembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 54

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Debat general sobre la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya (Continuació.)

Intervenció dels grups

Intervenció del G. Mixt: Sr. Reguant (M) (p. 5317).

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5319) i consellera de Governació (p. 5320).

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5320) i Sr. Curto i Casadó (P) (p. 5322).

Resposta: consellera de Governació (p. 5324) i conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5326).

Rèplica: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5328).

Contrarèplica: consellera de Governació (p. 5330).

El Sr. Obiols (S) intervé per al·lusions (p. 5332) i la consellera de Governació li respon (p. 5332).

Rèplica: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 5332).

SUMARI (2)

Contrarèplica: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5333).

Segona rèplica: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 5333).

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Saura (IC)* (p. 5333).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5340) i *consellera de Governació* (p. 5342).

Rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 5344).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dotze minuts.

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Colom (ERC)* (p. 5347).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5354) i *consellera de Governació* (p. 5357).

Rèplica: *Sr. Colom (ERC)* (p. 5359).

Intervenció del G. Socialista: *Sr. Obiols (S)* (p. 5360).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5365).

El Sr. Obiols (S) intervé per contradiccions (p. 5367) i *el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca li respon* (p. 5367).

Resposta: *consellera de Governació* (p. 5367).

Rèplica: *Sr. Roma (S)* (p. 5369).

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: *Sr. Gavín (CiU)* (p. 5371).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5374).

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 54.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat general sobre la prevenció i l'extinció
d'incendis a Catalunya
(Continuació)**

El debat prossegueix amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major. El senyor Reguant vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, obrir aquest debat és quelcom que depassa la capacitat i les pretensions d'aquest diputat, i hi intervenc no pas per voluntat, hi intervenc per dret i obligació mentre sigui representant en aquesta cambra, d'acord amb l'article 19 del Reglament.

En primer terme, deixin-me que, breument, digui dos mots respecte a les intervencions que, per part del Govern, van fer ahir la consellera Cuenca i el conseller Marimon. Comprendran vostès que no entri en profunditat a contradir les nombrosíssimes dades, actituds polítiques i visions dels graus de responsabilitat, per una raó senzilla: perquè, naturalment, això exigeix un gran rigor i jo no estic disposat..., no ho tinc, no dispo..., perquè correspon més a aquells partits ben vertebrats i implantats damunt del territori, que han pogut recollir importants dades de camp.

De totes maneres, en primer terme, vull dir que el fet que els dos consellers, en el moment d'esclatar la tragèdia —el 4 de juliol—, no estiguessin damunt del territori, a mi em sembla que no és un motiu d'especial..., de posar-hi especial èmfasi, de remarcar-ho en extrem; pot quedar, una vegada han passat dos mesos, com quelcom anecdòtic, perquè, estant els consellers fora, si la feina és ben planificada, si les previsions són certes i ben afermades, que hi siguin o no és una cosa de poca importància. Per tant, aquí jo no faré cap especial èmfasi.

Pel que fa a la intervenció de la consellera Cuenca, a mi em va cridar l'atenció la reiteració a sol·licitar tranquil·litat i serenor; tranquil·litat i serenor, a tragèdia passada, jo crec

que és el que impera en aquest moment en aquesta cambra, i, en tot cas, a insistir-hi més aviat tradueix quelcom que jo comprenc, que és la pròpia ansietat de parlar davant d'aquesta cambra d'una tragèdia tan important, amb tan importants responsabilitats del Govern que vostè representa quan parlava. I això, realment, pot provocar intranquil·litat, pot comportar manca de serenor i, en qualsevol cas, pot fer afirmar aspectes del succeït que crec que no s'ajusten a la realitat.

Per exemple, senyora consellera, parlar d'acoordinació, de manca de coordinació és quelcom que s'ha fet palès damunt del territori que s'ha cremat, de nord a sud de Catalunya, d'est a oest; tots els alcaldes que ho han patit afirmen exactament el mateix; tota la gent que ha participat en l'extinció dels incendis afirma el mateix, i vostè diu: «Miri, aquesta sensació de descoordinació és com a conseqüència de l'impacte que reben uns ciutadans que estan davant d'una gran massa forestal que crema, i això els produeix un impacte psicològic de tal magnitud que tenen la sensació d'un gran desastre i d'una gran manca d'organització, de descoordinació.» No li puc negar que això passa, però el que ha passat a Catalunya, iniciat el 4 de juliol al Bages i al Berguedà —dues comarques que jo estimo per raons òbvies—, no va ser una allucinació, senyora consellera, perquè si aquest primer impacte es va poder produir, negatiu i psicològic, immediatament hi va haver la lectura de la realitat, que era molt més dramàtica que aquest impacte inicial, i és una cosa palesa, fins i tot manifestada per algun diputat alcalde de l'àrea del seu mateix Grup, que reclama en el diari *Regió 7* coordinació, coordinació, coordinació.

Han participat en la lluita contra aquest foc fins a vuit institucions, amb vuit comandaments, amb una iniciativa gens unificada. Una altra cosa és que vostès no tinguin previst que cal coordinar més, que cal un comandament únic, que cal tirar endavant tot això, però la realitat és que això no s'ha donat en aquest cas, i la magnitud de la tragèdia ha estat possible perquè realment els plans de prevenció i extinció han fracassat: hi ha hagut un exemple d'ineficàcia del Govern, en aquest cas, com a mínim.

Quant a la intervenció del conseller Marimon, em va semblar una intervenció molt ben documentada, molt acurada; jo crec que el que ell va dir difícilment es pot contradir amb dades a la mà —les coneix molt bé i està molt ben assessorat, té bons equips d'assessors—, però hi ha una cosa també que es fa evident i palesa, que és que si els plans que hi ha i els mitjans que hi ha i l'anàlisi que es fa de la situació és així de bona, aquesta està dissociada, està desconnectada, en aquest cas ha estat desconnectada de les reals necessitats de la societat civil i de la necessària connexió amb les institucions que pugui fer un cos comú per lluitar contra la tragèdia. I això no s'ha donat.

Mirin, jo crec que la finalitat d'aquest debat ha de ser tornar l'esperança a la ciutadania de Catalunya que amb la incorporació de les iniciatives de l'oposició el Govern pot redreçar la seva política forestal, la seva política territorial —perquè és anterior a la política forestal— i també la lluita

contra el foc. No sé si això s'aconseguirà o no s'aconseguirà. En tot cas, caldrà veure en la pràctica, d'aquí endavant, quines modificacions fan vostès als seus plans que tornin la confiança als ciutadans, i que ells ho palpin, que els arribin tots aquells mitjans de què disposa l'Administració per afavorir-los.

De totes maneres, el que és cert és que vostès han reconegut que no han estat capaços de reaccionar prou –i això és prou positiu–, que realment la cosa els ha desbordat: el mateix president Pujol esmentava que accepta la part de la responsabilitat que li correspon, després d'haver deixat dit que tal vegada la responsabilitat estava en la ciutadania o en altres medis. Aquest acte els afavoreix, però no n'hi ha prou de dir: «Nosaltres tenim una responsabilitat i l'assumim.» L'assumeixen de quina manera? Com? Què comporta assumir aquesta responsabilitat? De quina manera vostès la faran efectiva? O és un senzill acte de contrició cristiana?: «Ens hem equivocat, no hi hem arribat, i, per tant, vostès ens perdonaran, però continuarem en la nostra línia, que no la variarem per res del món.»

Jo penso que aquest és un mal camí. El camí seria acabar d'escoltar tot el debat, les importants aportacions que farà l'oposició, i també veure com vostès assimilen les iniciatives de les propostes de resolució, i veure si es pot caminar plegats endavant en aquest punt tan cabdal per a la qualitat de vida de Catalunya.

No voldria acabar la meua intervenció sense manifestar-los tres conviccions –per tant, subjectivitat; per tant, no tenen massa importància, però els les vull verbalitzar. Mirin, jo he tingut la percepció següent: que en aquesta tragèdia, l'actitud del Govern els ha portat a una situació d'aïllament i soledat; vostès mateixos han felicitat bombers, ADF, exèrcit, guàrdia civil..., totes les forces que han intervingut en això; els alcaldes dels pobles han fet un paper que és indiscutible, han pres la direcció de les operacions, amb els mitjans que fossin i en les condicions que fossin. Per tant, l'oposició en ple veu i ha tingut la percepció que això no ha funcionat, que no hi ha hagut eficàcia –no que no tinguessin plans: que aquests no han funcionat–, i, per tant, vostès es queden sols, sols, en la defensa de quelcom, des del meu punt de vista, indefensable a la vista dels resultats.

També jo penso que això els ha passat perquè vostès han conculcat el principi fonamental, des del meu punt de vista, de tota acció política i, en especial, de política de govern, que és que es té l'obligació d'identificar la realitat per transformar-la a millor; i difícilment es pot identificar la realitat si aquesta es nega, si aquesta es maquilla, si aquesta es vol dissimular, si no s'assumeix amb energia i honestat la realitat dels fets. A partir d'aquí es pot intentar modificar, però amb una actitud de paternalisme patriòtic, que a voltes aflora amb massa freqüència en aquesta cambra, resulta que són cortines de fum que els permeten anar fent una política, amb una majoria absoluta naturalment legítima, però que en realitat, en realitat, es dissocia cada vegada més de les necessitats de la societat civil catalana, i en aquest cas ho hem vist de manera palesa.

Observin, si no: preguntava al conseller Marimon el dia 6 de juliol de 1994..., els focs del Bages i el Berguedà s'havien iniciat, i s'havien iniciat contradint un principi bàsic, que és que el foc més gran es pot apagar amb una galleda d'aigua, però la galleda ha de ser en el moment que el foc comença, i aquí sempre hem fet tard; el Bages i el Berguedà, quan es va iniciar, comptaven només amb tretze camions i cinquanta persones; quan això va agafar una magnitud es van anar incrementant recursos, però realment el desastre era ja inapellable. Doncs el dia 6 li preguntava al conseller Marimon: «Quin o quins són aquells elements bàsics del Pla de prevenció d'incendis de Catalunya que han fet fallida, d'acord amb la multiplicació de focus, extensió i perduració d'aquests i amplitud dels fronts de foc, donada l'evident impotència que el Govern ha demostrat per afrontar, en primera instància, els recents incendis iniciats el dia 4?» I em contestava taxativament el dia 7 de setembre, és a dir, quan havia pogut fer una anàlisi i una lectura de tota la tragèdia, em deia: «No podem considerar cap fallida en l'aplicació del Pla de prevenció d'incendis.» És a dir, el que dèiem de no voler reconèixer la realitat. I no els nego esforços, no els nego preparació, no els nego la voluntat de tirar endavant, no els nego un esforç pressupostari, no els nego res: només els demano que reconeguin que, en aquest cas, la feina ben feta s'ha quedat per fer; l'«Anem per feina»..., no s'hi ha anat i no han decidit correctament el que convenia al país.

La prova d'això, la prova del nou és que vostès –i no van ser la primera institució que van posar-se dempeus: la primera va ser la Diputació de Barcelona, el dia 8 de juliol, oferint suport als ajuntaments afectats– van fer el Decret 164 del 94, del 13 de juliol, on realment una pila de departaments, doncs, estan en condicions d'oferir suport immediat; vol dir gran despesa, vol dir una gran despesa per substituir aquella que no es va fer en la tasca de prevenció. I vostès mateixos aquí ho reconeixen, la cosa. Aquest Decret és modificat successivament a mesura que s'incrementen els focs, i així el Decret 222 de 1994, del 30 d'agost, és de modificació pels focs que s'hagin produït fins a aquest mes, i ara caldrà fer un altre decret de modificació per incloure els de setembre, com és natural. Vol dir que sempre el foc va davant i, per combatre'l, el ciutadà ha d'anar davant el foc i no a l'inrevés.

També el Departament de Treball, en la seva Ordre del 6 de setembre del 94, doncs, intenta també crear llocs de treball per a gent desocupada, per intentar donar també..., és a dir, aprofitar del negatiu el positiu que ha portat aquesta tragèdia, i vostès mateixos ho reconeixen.

No cal dir, pel que fa al conveni per 85.000 milions de pessetes amb Enher, FECSA i Hidruña... O sigui, el fan ara, a bola passada; no l'han fet abans, quan les línies d'alta tensió realment el perill era existent i permanent, ni les revisaven ni vostès feien fer inspeccions, i realment dava la impressió que vostès tenien una tolerància fins a la claudicació amb les companyies elèctriques. I aleshores ha resultat que, a bola passada, han hagut de fer un conveni multimilionari, per 85.000 milions de pessetes, amb aquestes companyies, també a bola passada.

I això és una mica, en síntesi, el que des de la meua modesta posició he pogut capir: uns plans de prevenció que han deixat en indefensió absoluta aquelles comarques de Catalunya afectades pel foc; hem perdut vides humanes —des d'aquí el reconeixement i el condol a aquesta gent—; un treball esforçadíssim dels cossos que han lluitat contra el foc, voluntariat, ADF, bombers de Catalunya, i resulta que l'Administració no ha estat capaç de vertebrar una resposta suficient, en aquest cas, amb unes pèrdues xifrades en aquest moment de 40.000 milions de pessetes.

Per tant, jo crec que ara, per això, una vegada dit això que acabo de dir, cal només intentar oferir també, des de la meua modestia, algunes iniciatives per si poden ser de la seva consideració. Per exemple, crec que cal la revisió total de l'acció de govern portada a terme fins ara, a la llum de la realitat soferta pel poble de Catalunya com a conseqüència de la ineficàcia de la política forestal i la lluita contra el foc, prevenció i extinció. Cal incrementar substancialment recursos econòmics per via pressupostària, amb absoluta transparència, portats al Parlament de Catalunya, i sobretot per aquells departaments que directament o indirectament han resultat implicats, com Governació, Agricultura, Indústria, etcètera. Cal, doncs, relançar una nova política forestal i desenvolupar-la amb eficàcia per tenir respostes més contundents. Cal la creació d'un sistema multifactorial d'alerta, que hi és, però que dóna la impressió que no ha estat optimitzat prou bé. Cal establir controls d'usos i usufructes del bosc. Cal decretar normatives de règim administratiu adequat, de manera que els espais cremats s'excloguin, per períodes molt dilatats de temps, de tot tipus de reconversió o requalificació. Cal garantir recursos econòmics que permetin a la propietat dels boscos i als pagesos refer la seva situació. I aquí vull fer especial èmfasi en una figura que no ha sortit en aquest debat —segurament sortirà immediatament—, que és la figura del masover, que és aquell que no és propietari, que no té béns dineraris ni mobiliaris i que està en l'absoluta indefensió. I que, per tant, a aquests també han d'anar adreçades ajudes puntuals per poder refer des de la seva situació personal i patrimonial la realitat. Cal, també, des del meu punt de vista seria bo, declarar el dia 4 de juliol de cada any dia de la solidaritat verda, a fi i efecte de fer memòria i de fer homenatge a la tragèdia, a la gent que ens ha deixat en aquesta tragèdia. Ens sembla que cal intensificar també a l'escola primària l'estimació —l'estimació— pel que és l'ecosistema. Cal..., aquí tinc fins a quaranta propostes de resolució, que naturalment no les llegiré totes, però que naturalment moltes d'elles les deixaré decaure en escoltar, lògicament, les més acurades que farà l'oposició i també les que sens dubte acollirà el Govern.

De totes maneres, senyores i senyors diputats, senyors del Govern, jo crec que aquesta mala experiència, aquesta negativa experiència, cal que la transformem en quelcom de positiu. I cal que ho transformem en quelcom de positiu a base de no tancar-nos en banda, a base d'obrir-nos al diàleg, a base de bescanviar els coneixements que hem tingut cadascú de la realitat que hem sofert.

Mirin, els fets del 94 van tenir precedent el 86. Val a dir que les condicions climàtiques de Catalunya, com vostès saben, són fàcilment detectables, evolucionen de manera sinusal, i les situacions de sequera, temperatures altes i baixa humitat es donen amb freqüència. Per tant, no es pot fer, no es pot ignorar la realitat i estalviar uns diners aquí, en un moment, quan després ens costarà deu, quinze i vint vegades més. Una política de govern eficaç ha de comportar, per sobre de tot, garantir l'harmonia del territori. Això vol dir garantir una qualitat de vida equiparable a la gent que viu i ha viscut sempre a les zones allunyades de l'epicentre de Catalunya, a les zones de la pagesia, perquè aquesta gent tinguin la capacitat de desenvolupar la vida d'ells i de les seves famílies amb la dignitat que correspon a tot ser humà.

No tinc altra cosa més que dir-los que els seguiré escoltant atentament per veure com el Govern és capaç, aquesta vegada, d'assumir la realitat amb tota cruesa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. El Consell Executiu vol intervenir? *(Pausa.)* Sí. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, unes breus precisions, perquè al llarg del dia segurament en el debat podrem anar contestant.

Molt especialment la meua precisió quant a la pregunta que vostè em va fer, parlamentària. Vostè em va preguntar si jutjava que els mecanismes existents havien funcionat correctament. Jo li vaig contestar exactament el que vostè em demanava després d'una comprovació. Jo els he de dir que en els primers moments i davant de les crítiques que es feien, el Departament va fer una auditoria interna de gestió i, en funció d'això, li vaig contestar. Jo mateix, ahir, li vaig reconèixer que, de totes maneres, el fet que haguéssim funcionat bé no volia dir que no haguéssim d'aprofundir a millorar o a trobar noves solucions.

Quant al tema que no revisem les línies elèctriques, això no és en absolut cert, i al llarg del dia quedarà demostrat. Sí que una intervenció que ha fet, que és referent als masovers, jo li he de dir que és una preocupació especial del Govern en les ajudes que s'han donat, però no solament en aquestes ajudes puntuals, sinó en tots els aspectes que afecta un col·lectiu que en determinades àrees de Catalunya és força important i que pel mateix estem preparant una llei de bases de l'explotació agrària, en la qual es reconegui d'una manera més efectiva els drets, per una banda, dels propietaris, però, per una altra, també, les garanties degudes per als masovers, i facilitar tot el tema de contractes, que en aquest moment són pràcticament inexistents. Però sàpiga que sí que, en tot cas, nosaltres amb les ajudes..., i li reconec que hi ha hagut alguna determinada problemàtica, hem procurat fer de mitjancers entre masovers i propietari perquè el beneficiat fos la persona que veritablement viu de la terra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. *(Pausa.)* L'honorable senyora Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Gràcies, senyor president. Al llarg del debat, segur que sortiran repetidament els mateixos comentaris que vostè ha fet. Per tant, no ho prengui com una descortesia si no li contesto ara sobre alguns dels aspectes que ha plantejat, però sí que li prego atenció perquè al llarg del debat segur que respondré a totes i cadascuna de les seves propostes i, també, de les seves crítiques, acumulant-les a les respostes a altres grups parlamentaris.

Vostè té raó —i això sí que ho voldria deixar palès—, el reconeixement que és cert que, entre altra molta gent, moltíssima gent —permeti que digui que jo també com a consellera i el Govern també en ple— hem patit, però sobretot ho han patit molt directament els alcaldes dels municipis afectats per tota aquesta onada d'incendis que ha devastat Catalunya aquest estiu. Això ahir ho vaig dir; crec que tothom ho sap, i, precisament, la presència —avui no ho sé, però ahir— dels alcaldes en aquest Ple, penso que, una vegada patit aquest estiu, pensen recollir, d'aquest debat al Parlament i del conjunt de tots els grups parlamentaris, noves propostes amb què tornar als seus pobles i oferir de manera directa als seus conciutadans unes propostes de millora, unes propostes que han sortit d'una reflexió d'aquí, del Parlament de Catalunya, i, si pot ser, amb les aportacions de tots els grups parlamentaris.

Senyor Reguant, jo ahir insistia —i insisteixo avui tantes vegades com calgui— que crec que precisament aquest Ple ha de ser serè i tranquil, perquè hem de ser capaços, entre tots els grups i el Govern, de trobar aquelles propostes que vulguin i puguin millorar la nostra política de prevenció i extinció d'incendis. Ahir ho vam reconèixer. Jo exposava ahir, i em penso que ho vaig fer a bastament... Vaig fer un discurs evidentment molt llarg. Potser costava de seguir per la durada, però vaig donar molta i molta profusió de dades. I vostè deia que ho he maquillat. Jo no ho vaig pretendre, ni del meu discurs ningú pot deduir que vaig maquillar res. Miri, li vaig donar els mitjans que teníem: 25 mitjans aeris; li vaig donar les dades dels efectius humans que han treballat en l'extinció, en el que es refereix al Departament de Governació, que van ser 4.256. Vaig dir que havien treballat 722 vehicles terrestres; que teníem 160 parcs de bombers. Vaig parlar després que amb aquests efectius, que són molt potents i de molta qualitat i molt moderns, no en vam tenir suficient. No en vam tenir suficient en tres puntes en tot l'estiu. Vaig parlar de la climatologia. Vaig parlar també de la simultaneïtat de focs, com a causes afegides al descontrol..., més que descontrol, el desbordament en què ens vam veure immersos aquests dies. I a més vaig parlar d'una altra causa que realment és molt definitiva, que és la coincidència dels incendis en aquestes tres puntes amb una franja horària de quatre hores, que fa que aquests quantiosos i potents mitjans que tenim no hagin pogut donar la resposta que han estat donant durant vuit anys.

Vostè al final de la seva intervenció deia —i jo crec que era un aspecte positiu, jo crec que sí— que presentaria propostes. Espero llegir-les. Evidentment que necessitem més

recursos. Tota l'aportació de recursos, de totes maneres, torno a repetir que si no els traïem d'altres serveis d'aquí o de nous impostos o dels pressupostos de l'Administració de l'Estat..., segur que per a això hem de fer alguna cosa que ara no fem, però en tot cas serà qüestió de prioritats.

I sobre més ajudes, jo crec que, malauradament i després de la desgràcia, tots els pagesos i tota la gent afectada pels incendis han tingut segurament la resposta més immediata que ha donat cap Administració a l'Estat espanyol. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Reguant pot fer una rèplica.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. No utilitzaré el torn...

El Sr. PRESIDENT: Tres minuts.

El Sr. REGUANT: No utilitzaré el temps de rèplica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Passem a la intervenció del Grup Parlamentari Popular: té la paraula l'illustre senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, abans de començar i amb el permís de la presidència, anunciar que el temps de trenta minuts d'aquest primer torn del Grup Popular serà compartit per dues intervencions: una primera a càrrec del president del Grup, i, la segona, a càrrec del portaveu. (*Pausa.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, hi ha una màxima pitagòrica que recomana no remenar el foc amb una espasa. La raó és òbvia: l'escalfor, ràpidament tramesa pel metall fins a l'empunyadura, crema la mà de l'imprudent. Sens dubte aquest consell pre-socràtic podria ser aplicable a aquest debat monogràfic sobre els incendis a Catalunya. Ha estat tanta la destrucció, tantes les pèrdues materials i humanes, tanta la ràbia, la impotència i la indignació que han sacsejat la consciència del país al llarg d'aquest estiu infaust, que resulta difícil vèncer la tendència a no afegir més tensió a la tensió, més desànim al desànim, més desesperació a la desesperació. Després d'un desastre de les proporcions del que hem viscut des del mes d'abril, es produeix un impuls natural, barreja de fatiga i de dolor: enfocar la sessió d'avui amb un to constructiu que acceleri la cicatrització de les ferides i el refredament de les cendres. Els asseguro que és en ocasions com la present quan més es desitja centrar-se en les aportacions positives, en l'enumeració de solucions i en les ofertes de col·laboració a un Govern que, encara que no ho reconegui, sap que en aquesta qüestió ha trepitjat en fals. I sens dubte no hi renunciem, a fer això. El divendres el nostre Grup presentarà davant la cambra un conjunt exhaustiu de propostes de resolució, que estem segurs que coincidiran en gran mesura amb les de la resta de les forces aquí representades, i que esperem sincerament que contribueixin a posar remei a un problema tan lacerant com el que ens ha reunit en aquest Ple.

Però també ha estat escrit que no hi ha per què ajudar a portar la càrrega a qui l'ha deixada a terra. I aquest Govern

ha arribat, amb la seva política de prevenció i extinció d'incendis forestals, a un grau tan extrem de desídia, ineficàcia, imprevisió i gasiveria, que l'exercici de la crítica, la denúncia dels errors i l'exigència de responsabilitats, és un deure, amarg en aquestes circumstàncies, però inexcusable, perquè el Govern, senyores diputades i senyors diputats, no ha dit la veritat.

El president de la Generalitat ha afirmat emfàticament que encara que haguéssim tingut més mitjans no s'hagués evitat la tragèdia. «No hi ha mitjans que valguin», va ser la seva frase memorable. Doncs bé, no és veritat. Hi va haver una manca flagrant de mitjans. Van faltar mitjans aeris i terrestres; van faltar bombers voluntaris i bombers professionals; van faltar xarxes de comunicació; va faltar una bona cartografia del terreny; van faltar pistes forestals; va faltar personal especialitzat en contrafocs; va faltar neteja dels boscos; van faltar zones de protecció al voltant de les urbanitzacions; va faltar un bon enquadrament i entrenament de voluntaris; va faltar un comandament centralitzat i competent; van faltar torres de guaita; van faltar efectius *in situ*, i, per faltar, van faltar la consellera de Governació i el conseller d'Agricultura, que, a l'inici de la catàstrofe el mes de juliol, estaven lluny de casa cantant *Lili Marleen* i *Els remers del Volga*, respectivament. (*Rialles i remor de veus.*)

Va faltar de tot i molt. I si s'hagués disposat de més i millors mitjans els danys no s'haurien desbordat com ho han fet. També s'ha dit, per part del Govern, que ens hem enfrontat a un fenomen recurrent inevitable, causat per les sequeres prolongades, les altes temperatures i els forts vents, que han elevat considerablement el risc. La tesi del Govern ha estat la d'atribuir el foc a la fatalitat. Però el Govern no ha dit que es tractava d'una fatalitat coneguda per endavant i que els pronòstics dels organismes científics especialitzats i les advertències de bombers professionals i personal relacionat amb aquest àmbit havien anunciat un estiu inusualment sec i càlid. «Fatalitat» és el nom que el Govern dona a la seva irresponsable imprevisió. I el president del Govern, a mesura que els incendis es multiplicaven i les hectàrees cremades es disparaven, va perdre la brúixola, i un dia deia que la causa principal era el mal estat de les línies elèctriques i, el dia següent, en el summum de l'escarni, que els culpables eren els ciutadans.

Després d'explicacions tan brillants com rigoreses, de mil cent incendis declarats s'obrien tretze expedients, tretze, a les companyies elèctriques per presumpta responsabilitat. Tretze sobre mil cent és menys de l'1%. Així, la presumpta causa principal representava menys de l'1% de la sinistralitat. És impossible «apurar» més l'insult a la intel·ligència dels ciutadans; aquests ciutadans que, segons el senyor Pujol, són els que provoquen els incendis amb la seva negligència i falta de civisme. Però de quins ciutadans ens està parlant aquest far del pensament occidental que ha descobert, en un rampell de clarividència, que l'abast d'un incendi és independent dels mitjans de què es disposa per combatre'l? De quins ciutadans ens parla per assignar-los tan alegrement com impúdicament la responsabilitat? Quins són

aquests ciutadans que per decret de la Presidència passen de víctimes del foc a causants de les flames?

Es refereix, potser, als propietaris de boscos que no reben ajuts per a silvicultura preventiva? O li vénen al cap els milers de voluntaris que no han estat degudament enquadrats ni entrenats? O s'ha fixat la seva visió privilegiada en els enginyers forestals marginats de les tasques de prevenció i extinció, o en els guardes forestals, als quals s'ha retirat la retribució complementària per treball extra a l'estiu? O potser pensa en els agricultors allunyats del seu hàbitat per una política agrícola miop i indiferent a la conservació del nostre medi natural per aquells que més l'estimen i millor el coneixen? O són culpables tots els contribuents que els seus diners es llencin en campanyes de propaganda institucional tan inútils com inoportunes, mentre els recursos destinats a agrupacions de defensa forestal o a tasques de prevenció s'escatimen en anys d'altíssim risc? Són aquests els culpables, o els culpables seuen al primer banc d'aquesta cambra, abandonats avui pel seu guia espiritual? (*Rialles.*)

Algunes xifres, tan esclaridores com implacables, ens donaran la resposta. Primera xifra: índex de risc. Catalunya no és la comunitat espanyola de major risc, ni la segona, ni la tercera, ni la quarta, ni la cinquena: és la desena. Té davant, i per aquest ordre, Galícia, que és la més exposada, seguida de Cantàbria, Astúries, Balears, Madrid, País Basc, Comunitat Valenciana, Castella-Lleó, Canàries i La Rioja. Galícia, la primera, té un índex de risc sis vegades superior a Catalunya.

Segona xifra: índex d'eficàcia en prevenció i extinció, mesurat en hectàrees cremades per incendi. L'any 89 l'índex d'eficàcia va ser a Galícia 23,6; a Catalunya era 9,1. No els he de recordar qui va començar a governar a Galícia el 89 (*rialles*) i qui governa a Catalunya des de 1989. Avui l'índex d'eficàcia a Galícia és 1,3 hectàrees per incendi. I a Catalunya? Aquest any s'han cremat al nostre país 64.000 hectàrees, en números rodons, i s'han declarat 1.100 incendis, també arrodonint; índex d'eficàcia: 59. És a dir, a Galícia l'índex d'eficàcia ha millorat un factor 18 des de l'any 89 i a Catalunya ha empitjorat un factor 6. A una comunitat amb un índex de risc sis vegades major, l'índex d'eficàcia és cinquanta vegades superior al nostre.

Però examinem una altra dada reveladora; a Galícia hi ha hagut dos anys negres pel que fa a incendis forestals l'última dècada: el 85 i el 89, ambdós anteriors a la posta en funcionament del pla Infoga, amb més de cent mil hectàrees destruïdes cada vegada. Doncs bé, el 85 el seu índex d'eficàcia va ser 22,7, i el 89, 23,6. A Catalunya els dos *annus horribilis* han estat el 86 i l'actual, el 94; el 86 l'índex d'eficàcia del Govern de Convergència i Unió va ser 116, i aquest any –ja ho he dit–, 59. En altres paraules: el Govern de Convergència i Unió no és capaç de fer front a les emergències, que és quan es demostra si un govern serveix per a quelcom de profit o és una mera màquina de conservar i aprofitar-se del poder.

Comparin ara l'evolució de volum de recursos destinats a prevenció i extinció d'incendis en relació amb el pressupost

global a Galícia i a Catalunya des de l'any 89 i estableixin les seves conclusions. Comparin també l'esforç organitzatiu i mobilitzador d'aquella comunitat amb la nostra. Diferent evolució de l'índex d'eficàcia, diferent evolució de l'esforç pressupostari i de l'atenció donada al problema, diferències notables i elocuentes; la diferència que hi ha entre l'exercici del poder per un governant de veritat o per un predicador reivindicatiu. (*Remor de veus.*) El senyor Pujol va aconseguir la presidència de l'ARE –felicitats!–, però aquest any, per cada seixanta hectàrees de bosc per incendi que se li cremen a ell, al president de la Xunta se li'n crema una. Cada primer mandatari té les seves prioritats. Hi ha majories aconseguides sota el llum de l'aparador i majories guanyades amb la suor de la sala de màquines.

Es sol dir que els pobles tenen els governs que es mereixen. Els catalans hem de reflexionar llargament i seriosament sobre quins pecats haurem comès per merèixer un govern al qual, segons frase literal del seu líder carismàtic, els incendis forestals se li han escapat de les mans. Perquè una cosa està clara: de les 64.000 hectàrees de superfície forestal desaparegudes aquest any, 2.000 són atribuïbles a les altes temperatures, la sequera, el vent, les línies elèctriques, els excursionistes, els pagesos, l'autoignició, els 4x4, els abocadors, les motos de trial, els piròmans i els vàndals; les altres 62.000 s'han de posar al passiu d'un govern ineficax, imprevisor, incompetent, irresponsable; milions d'arbres pelats i ennegrits projecten la seva ombra acusatòria sobre una pomposament autodenominada «acció de govern», que no és més que una tramoia buida, construïda sobre un immens aparell de propaganda manipuladora de sentiments.

Després del succeït aquest estiu, vostès ja no són un govern: són un bluf amb aparença de govern, incapaces d'afrontar els problemes reals del país. Vostès han fracassat en la defensa del nostre medi natural mentre altres comunitats triomfaven, per humiliació i vergonya nostra. Amb vostès no anem endavant, anem endarrere. Amb vostès no som un país de qualitat, som un país cremat. Amb vostès no ens apropem a Europa, ni en renda per càpita, ni en riquesa forestal; vostès ens arrossegueu a la perifèria d'Europa. (*Remor de veus.*)

La tragèdia d'aquest estiu ha posat en evidència que vostès, més que un govern, són un llast per a Catalunya. Tant de bo aprenguin, tant de bo aprenguin la lliçó terrible que aquest miler d'incendis els ha donat; tant de bo es desprenquin per una vegada d'una ufana prepotència que els caracteritza i entenguin que controlar no és el mateix que manar i que els problemes es resolen treballant i no sortint per la televisió. Només així seran capaços de fer allò que fins ara no han fet: posar en marxa una política forestal digna d'aquest nom, feta de previsió, prevenció, inversió, organització i esforç, que ens permeti afrontar amb garanties d'èxit futures emergències.

I permetin-me que els digui amb tota sinceritat: si aquesta vegada no ho han entès, si després del que va passar l'any 86, després de l'avís que vàrem tenir el mes d'abril, si després de tot el que ha succeït aquest estiu, no ho han entès, és

que no ho entendran mai. I tots aquells que vulguin salvar els nostres boscos de les seves mans, incapaces de fer la feina ben feta, hauran de circular amb un adhesiu a la solapa que digui clarament i senzillament: *Catalunya, sí. Convergència i Unió, no gràcies.*

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Senyor Curto, li queden quinze minuts.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, però és que a més de lo que s'ha dit... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CURTO I CASADÓ: Però és que, a més de lo que s'ha dit, quan se va produir lo primer avís seriós de 1994 en los incendis forestals de Garraf, Subirats, serra de Llaberia i Sant Martí de Sarroca, vam ser els grups parlamentaris de l'oposició, el mes de maig, los qui vam obligar el Govern a comparèixer al Parlament –ells no ho volien fer– per afrontar un debat que en aquell moment ja va implicar un mal tràngol per als dos consellers competents, i van ser també les trenta-tres mocions de l'oposició aquelles propostes úniques que van substituir lo silenci, la prepotència i la inexplicable apatia del Consell Executiu.

Aquells incendis forestals del mes d'abril van promoure advertències molt serioses en aplicació de mesures urgents, perquè en cas contrari –tots los grups ho vam dir– no seria una novetat que el que va passar es pogués tornar a repetir. I els últims esdeveniments han sigut especialment implacables: més hectàrees cremades, la lamentable pèrdua de vides humanes i el Parlament tancat al debat per covardia del Govern a la controvèrsia política més elemental.

I això és així perquè una vegada més som los grups parlamentaris de l'oposició los qui avui obliguem el Consell Executiu a donar la cara al Parlament de Catalunya, en tant que este debat ja va ser impedit i denegat el mes de juliol pel Grup majoritari, a instàncies del Govern de Convergència i Unió. I la insistència no era per a menys: l'extensió cremada és l'equivalent a la superfície d'una comarca com lo Vallès Occidental, o el Gironès, o el Baix Llobregat; o, si ho prefeixen, equival la superfície cremada a les mateixes dimensions de cent mil camps de futbol en lo que és lo terreny de joc.

Per consegüent, i al marge de les valoracions quantitatives, qualitatives i morals, més de seixanta mil hectàrees arrasades és motiu suficient com per a obrir lo Parlament, fins i tot en períodes no habituals de sessions. I si el programa Foc Verd preveu los elements per a dominar tots los factors de risc, si qualsevol publicació especialitzada determina que només un 3% dels incendis són inevitables i si les condicions generals anticipen un estiu extremament perillós, què ha passat a Catalunya, quina és la causa de la impotència del Consell Executiu i per què s'han cremat més de seixanta mil hectàrees de superfície?

Primerament, s'han cremat perquè la política de prevenció... (*Pausa.*) Primerament, s'han cremat perquè la política de prevenció, a més de ser rutinària, inadequada i insuficient, no afronta ni l'origen, ni l'envergadura del problema.

En segon terme, s'han cremat perquè la política d'extinció ha sigut observada només des de la comoditat d'unes estadístiques que a una pantalla asseguraven la proporció entre uns incendis i uns recursos. I, en tercer lloc, perquè les prioritats del Govern de Catalunya consisteixen a reservar-se per a ells mateixos la mesura de l'abundància i traslladen al carer la mesura injusta d'estrènyer-se el cinturó. Només cal abocar la curiositat als pressupostos d'Agricultura i de Governació per afirmar que un i l'altre pressupost constitueixen elements de risc introduïts a la naturalesa.

Los discursos d'ahir dels dos consellers suposen la continuïtat de la roda de premsa camuflada i vergonyosa del 13 de juliol, aprofitant una reunió de la Diputació Permanent: les mateixes dades, les mateixes xifres, los mateixos arguments i la mateixa retòrica perniciososa. Per això no es tracta tant en este moment de discutir, per exemple, senyor conseller, si l'estratègia de detecció és eficaç en la mesura de la facilitat d'aproximar el personal i el material al foc que s'ha detectat, és a dir, utilització de bulldozers, de gòndoles o de desbrossadores; tampoc de discutir si les torres de vigilància fixes, los elements terrestres mòbils i els reconeixements aeris, amb equipament modern de fotografia per fax, han de cobrir com a mínim les zones declarades d'alt risc. Tot això és elemental, encara que molt me temo que no ho podran exhibir, a la vista dels seus discursos d'ahir.

En tot cas, lo que verdaderament interessa en matèria de prevenció és afrontar lo problema de fons, que consisteix en la voluntat política de recobrar l'equilibri d'un territori absolutament abandonat i desarticulat pel desplaçament del món rural a les àrees urbanes. I, en la mesura que el pagès, sigui agricultor o ramader, s'ha vist obligat a renunciar al territori que li és propi, lo bosc també ha canviat los usos tradicionals per tolerància de la intrusió. És a dir, lo deteriorament dels camins, la nul·la vigilància permanent que implicava la presència del pagès, la pèrdua de punts d'aigua perfectament identificats i la desaparició del tallafocs natural que suposaven les zones de conreu.

Té noció lo conseller d'Agricultura que el seu pressupost de 1994 ha reduït la partida destinada a la neteja de boscos privats? Qui té la responsabilitat política en relació amb el problema de fons que ha generat l'accelerada desaparició del sector agrícola, fins i tot, este problema, al marge dels incendis forestals? Té consciència, lo conseller senyor Marimon, que el Pla forestal —quasi res: presentat amb quatre anys de retard!— consta de 155 pàgines, i només dos folis, lo 116 i el 117, parlen de la prevenció dels incendis forestals?

A vegades des del Govern no cal que siguin creatius; a vegades des del Govern és preferible que sàpiguen copiar. Per això, i a pesar de la seva retòrica perniciososa, ja no podrà vanagloriar-se l'honorable consellera de Governació de la seva particular política d'extinció, decididament recolzada, esta política, en la falsa ostentació, i recolzada també en la debilitat de les seves pròpies estructures.

A vostè, honorable consellera, l'han desbordat tres accions perfectament previsibles: l'ha desbordat lo foc —qüestió més greu encara en tant que ja se sabia l'elevat risc per al

1994, segons afirma el mateix conseller d'Agricultura—, l'ha desbordat la disponibilitat dels seus propis recursos —és a dir, com més material a les seves mans per a utilitzar, més embolic; com més personal per a prioritzar, més confusió— i l'ha desbordat, per consegüent, la descoordinació.

Ha sigut tant evident la descoordinació que tot Catalunya parla de la falta de coordinació. I, en est sentit —a vostè sé que li dol, quan parlem de la descoordinació—, ha llegit los articles d'opinió i les editorials dels diaris més solvents per imparcials quan se refereixen a la descoordinació? Coneix el criteri d'alguns professionals que van estar a peu de foc? Ha pres nota del que diuen alguns alcaldes, fins i tot del seu mateix partit? Ha tingut temps de repassar l'opinió de la Unió de Pagesos, creador este sindicat de les agrupacions de defensa forestal? No li preocupa, senyora consellera, que ni més ni menys lo fiscal de Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya assegura i afirma públicament que no existeix una política de coordinació?

Amb quin ritme es procedeix a la incorporació dels bombers voluntaris, absolutament rendibles, estos bombers, des del punt de vista quantitatiu i qualitatiu? A quin ritme es construeixen los parcs de bombers a Catalunya, quan curiosament lo pressupost de l'any passat és de 152 milions de pessetes i el pressupost d'enguany, 152 milions de pessetes? Amb quins criteris, amb quins recursos, amb quin personal i amb quin material s'ha procedit a comarcalitzar los serveis d'extinció d'acord amb les característiques del territori? Quina és la freqüència homogeneïtzada que utilitzen les diferents agrupacions? Està actualitzada la cartografia que utilitzen los bombers de la Generalitat?

De domini públic és que ni una sola d'aquestes qüestions elementals està resolta. No creu l'honorable consellera, senyora Cuenca, que tot això havia de ser prioritari a la monumental comèdia que van muntar la consellera i el president amb les càmeres de TV3? Quant de temps va perdre la consellera amb les «ditxoses» càmeres de TV3 intentant adoptar postures estètiques de la millor classe en moments en què lo fonamental era decidir i coordinar? Saben los ciutadans de Catalunya que immediatament després de la devastació de més de seixanta mil hectàrees lo conseller d'Agricultura, però sobretot la consellera de Governació, va afirmar amb tota solemnitat —ahir ho va tornar a reiterar— que s'ha executat una política de prevenció adequada, una política d'extinció basada en l'eficàcia i una política de coordinació correcta?

Vull recordar les paraules de l'honorable consellera de Governació pronunciades lo 13 de juliol, que, contràriament a les precisions del seu discurs d'ahir, confirmen la impotència a afrontar un desastre prèviament anunciat: «Jo crec» —deia la consellera— «que els recursos són fonamentals, que els recursos són suficients per a situacions de normalitat i de normalitat extrema.» I acabava dient, la consellera, que «no són suficients en un cas d'emergència» i «segur que la comunitat autònoma de Catalunya no pot escometre això». Paraules literals de la senyora Cuenca.

En primer lloc, què significa, senyora consellera, això de «normalitat» i de «normalitat extrema»? Si lo normal és

sinònim de natural, s'imaginen qualsevol de nosaltres mateixos que li preguntéssim, per exemple, al metge, sobre la salut i l'evolució d'un malalt familiar i nos respongui el metge alguna cosa així com: «Tranquil, no es preocupi; lo seu fill es troba en una situació natural de normalitat extrema.» Segur que al mateix conseller de Sanitat se li creuarien los cables de la seva intel·ligència.

Doncs bé, si vostès sabien que l'estiu seria extremament perillós, si resulta que per una part es reconeix la incapacitat per afrontar situacions d'emergència —paraules de la senyora consellera—, si per una altra part s'assegura —segons també la senyora consellera— que hi ha insuficiència de recursos i si, a més, s'han cremat més de seixanta mil hectàrees de superfície, on està l'adequada prevenció, la correcta extinció i la famosa coordinació?

No se li va ocórrer a la consellera de Governació i al conseller d'Agricultura que des del seu propi reconeixement a una emergència prevista i a la falta de recursos, com a mínim, el mes de maig, lo crèdit extraordinari, o el suplement de crèdit, hauria comptat amb lo suport de tots los partits polítics amb representació parlamentària? Quan lo Govern de Catalunya maneja los bitllets de deu mil pessetes amb una alegria incomparable, quina importància té doblar el pressupost de la Direcció General de Medi Natural i doblar el pressupost de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis?

Estem parlant de 10.000 milions de pessetes! Quan tots los anys estem acostumats a suportar desviacions del pressupost de la Generalitat —l'última desviació irresponsable, del 15%, equivalent a 225.000 milions de pessetes—, tampoc suposa cap disbarat una major inversió del 0,6%, 10.000 milions de pessetes, per a casos d'extrema gravetat, que lamentablement no necessiten massa justificació.

Per això, no només los grups parlamentaris de l'oposició, sinó la societat catalana en lo seu conjunt, els agradi o no els agradi, demanda l'exigència de responsabilitats polítiques i demanda la reposició a fons perdut, per la seva totalitat i per la via directa, la reposició de tots los béns de tota naturalesa que van desaparèixer per causa del foc. Menys crèdits al 2%, que els pagesos no els podran tornar, i més transferències per cost efectiu.

I, amb este panorama, com és possible que el 13 de juliol apareguin los dos consellers a la Diputació Permanent del Parlament cantant les excel·lències de la seva política i autocondecorant-se amb medalles gratuïtes sense l'atribució al mèrit d'haver-se-les guanyat? Tornin les medalles, senyors consellers, com a gest simbòlic d'assumir un greu error.

I, parlant de la Diputació Permanent, vull recordar-li, honorable senyora consellera, que en l'equilibri que reclama la situació actual, vull recordar-li que no nos torni a provocar. Tots los grups parlamentaris, totes les diputades i diputats d'esta cambra i tot Catalunya reconeix l'abnegada tasca de bombers i de voluntaris, que, arriscant la pròpia vida, alguns l'han perdut, en defensa del patrimoni col·lectiu. Just al revés, senyora consellera: potser alguns d'ells pensen allò del «*buen vasallo si hubiera buen señor*» —i, en este cas, «*buen*

vasallo si hubiera buena señora», per allò d'evitar les imprecisions.

Ni més ni menys que setanta-sis propostes de resolució constitueixen l'aportació del Grup Popular al present debat parlamentari, que demà presentarem com a alternativa a la política general d'incendis del Consell Executiu.

I, amb estos criteris, i estos incendis forestals, l'acció política dels consellers implicats posa al descobert la impotència i la resignació del Govern de Catalunya, amb lo seu president com a màxim responsable, impotent i resignat, i, sobretot, lo fatalisme com a doctrina, que lamentablement s'ha convertit, lo fatalisme, en la resposta oficial del Govern de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Vidal-Quadras, intentaré cenyir-me al que és el tema o objecte de debat en aquest Parlament i deixaré de comentar..., encara que em costa dir que una bona part, una gran bona part del seu discurs són allò que es diu «paraules buides». Fins i tot el to, el to, a part del contingut, doncs, el to, sobretot, donava mostra d'això que li estic dient, d'un discurs buit completament. Però, de totes maneres, sí que intentaré, doncs, per l'atenció que haig de tenir a vostè, en primer lloc, però també al seu Grup Parlamentari, respondre'l i intentar, amb les meves respostes, aclarir al seu Grup..., si és que està disposat a acceptar aclariments, i a la resta dels senyors diputats, que suposo que l'han seguit amb atenció.

Vostè..., jo li diria..., parlava que amb els mitjans que teníem..., jo ja havia reconegut que en tres ocasions, sobretot en dues ocasions, malgrat els potents mitjans amb què comptem, ens havíem vist desbordats. Per tant, vol dir que no han estat suficients. En això estem d'acord. I ahir ho vaig reconèixer i, per tant, vostè ha de dir que ho vaig reconèixer. No hem d'anar dient tot el dia, constantment, en totes les seves declaracions, als mitjans de comunicació i en aquest Parlament, que no reconeixem el que no..., no dient vostès el que hem dit aquí al Parlament. Sort que tots els periodistes i els mitjans de comunicació disposen del discurs del conseller Marimon i del meu i poden comprovar les falsedats que vostès van dient pels mitjans de comunicació. Almenys reconeguim el que ahir es va dir, i vull, per tant, remarcar que això va ser així.

I jo m'he quedat una mica espantada de sentir-lo a vostè, perquè deia: «Ja ho sabíem, ja ho sabíem, ja ho sabíem que aquest estiu passaria això.» I vostè per què no ho deia? Per què no ho deia, el seu Grup Popular, el mes de juliol, fins i tot encara que fos ja tard? Per què no ho deia el Grup Popular el mes d'abril quan vam debatre el motiu dels incendis de les costes del Garraf? No van dir absolutament res, cap proposta del seu Grup va ser ni tan sols per demanar..., una altra cosa és si s'hagués aprovat o no, però no van demanar ni més recursos d'extinció. I em refereixo a extinció, no em

refereixo als altres aspectes que, en tot cas, el conseller Marimon ja els respondrà.

Però ara sí que voldria, doncs, fer-li una sèrie de preguntes, que espero que vostè en la rèplica em pugui contestar (*remor de veus*). O després (*remor de veus*). O al revés (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Escolti, senyor Vidal-Quadras, fa molts més anys que vostè que sóc diputada, m'entén? Per tant, em sembla que coneixements del Reglament en tinc bastants, i el del Parlament de Catalunya és semblant al del Parlament de Madrid. Vostè tindrà ocasió de contestar després al que jo li estic dient ara. Si li vol dir com vulgui...

Li estava..., jo li feia una sèrie de preguntes, que són les següents.

Em voldria explicar d'on treu aquestes dades que ha donat vostè sobre la meravella del funcionament dels incendis a Galícia —desitjant-li que segueixi com aquest estiu, a la Xunta de Galícia. Perquè, veurà, les autoritats *galegas* són molt més prudents que vostès, perquè coneixen el que és una emergència i perquè coneixen el que són els incendis, i perquè tot l'estiu hem estat en comunicació i estan pensant «Ai, ai, que no ens passi a nosaltres el mateix que ha passat a Catalunya.» Molta més prudència. No he sentit a cap autoritat de la Xunta que digui el que vostè ha dit.

Però li demanava les fonts per això, perquè jo tinc les de la Xunta de Galícia, i vostè ha començat per dir que el nombre d'incendis són mil i escaig. Jo li estic dient que si me'ls compara amb els de Galícia són 6.800, perquè a Galícia, les seves fonts d'Icona donen la superfície arbrada, la superfície no, arbrada, és a dir, els incendis de vegetació. I, miri, no em digui que no, senyor Curto, perquè els tinc aquí, i li puc llegir absolutament tot això. Per tant, no compari vostè unes xifres que no es poden comparar, perquè l'estadística es fa —i, si no, no és correcta, és errònia— sobre la base de xifres de contingut similar.

Per tant, digui'm d'on són, la font d'aquestes dades: ens posarem d'acord en el nombre d'incendis i podrem treure, doncs, el resultat de les hectàrees cremades. Però és que també el conseller els pot donar, doncs, les dades de l'altra comunitat autònoma que també governa el seu Grup Parlamentari: no té ni la mateixa extensió de bosc i és molt més elevada l'eficàcia..., la ineficàcia, en aquest cas, molt més elevada.

Però després hi ha una dada que, bé, jo crec que és..., com..., *ça va de soi*, no? És que és una dada que per si sola parla, que és la climatologia. I vostè..., ahir jo també vaig explicar la influència que té la climatologia quan ja s'ha produït un incendi, per l'estat de la massa boscosa i també per la propagació del vent, la sequera i totes aquestes condicions climatològiques que vaig dir. I vostè s'entossudeix a no reconèixer això. Doncs també li llegiré, de la Junta de Galícia, el preàmbul. Diu: «La meteorologia en els incendis forestals de Galícia.» Diu: «En cuanto a las causas de semejante problema, a estas alturas parece no haber duda de la in-

fluencia que tiene la climatología.» Esto es la línea número 5 de la introducción de *La climatología*, de un libro de climatología editado por la Junta de Galicia. Pero yendo a les dades..., anant a les dades, i hauríem d'examinar altres coses per comprovar-ho... És que tinc coses en castellà i vaig passant..., tinc alguna reliscada en aquest sentit. Aquestes sí que les puc dir, i són producte que està escrit en castellà.

Una altra dada a tenir en compte és la propietat dels boscos. Ahir el conseller Marimon donava unes dades sobre la propietat dels boscos a Catalunya. A Galícia, la major part de boscos són públics; els que no, són consorciats; els que no, són comunals, i alguns —molt pocs— són particulars. Dada que s'ha de tenir en compte, evidentment, per saber i per comparar aquestes xifres i aquestes magnituds que vostè donava.

Després, una altra dada, també extreta d'aquesta altra publicació de la Junta de Galícia sobre la tipologia dels incendis: el 93 donava que el 84% dels incendis són intencionats. Aquí a Catalunya, donava unes xifres molt baixes, i vostè sap que mitjançant una llei al Parlament gallec es va, precisament, evitar que aquesta intencionalitat prosperés, perquè hi havia molta gent que, precisament per ser els boscos de propietat pública..., es tenia la sospita que hi havia, precisament, intencionalitat en la producció de focs. I sí que és cert que amb aquesta Llei s'està produint menys intencionalitat, perquè s'ha evitat el focus de l'incendi. De cap manera..., per exemple, dels fenòmens naturals, que serien aquells més relacionats amb la climatologia, n'hi puc donar unes dades, i mentre aquí passaven del 10%, a Galícia són el 0,6%. Això és una publicació de la Junta de Galícia.

Però anem a la pluviometria o a la climatologia, que jo li deia. Aquí hi ha les dades per províncies, i li puc llegir les que vostè vulgui, i li puc llegir la temperatura, també. Doncs agafant, per exemple..., el mes de juliol, l'estació meteorològica de l'aeroport de Santiago. El mes de juliol, pluja acumulada, 854 litres/metre quadrat. El conseller Marimon els donarà després les dades de Catalunya acumulades. Però és que el mes d'agost hi havia 901 litres/metre quadrat, que vol dir que també el mes d'agost plou. Miri, fa un temps, quan es va començar a posar d'exemple pel seu company, diputat a Madrid, un company de la Direcció General de Prevenció em deia: «És que a Galícia no calen hidrants, perquè trepitjant el terra en surt aigua.» I això, suposo que no negaran que l'aspecte de la climatologia, aquí, no té res a veure i no es pot comparar de cap de les maneres amb els incendis a Galícia.

Només era perquè vostè, que acostuma..., com ahir, que vostè deia que m'havia equivocat perquè no sabia que va estar explicant..., em van dir que havia estat explicant si jo no sabia què era el tallafocs o el contrafocs, vostè no sé si ho deu saber, però jo, i tant que ho sé, això! I aleshores vostè aprofita qualsevol cosa, que potser és només una entrebancada parlant, per fer aquesta brometa que realment, ahir, quan demanava serenitat i tranquil·litat per al debat d'aquests tres dies en aquestes sessions, estava demanant això, que em sembla que amb una tragèdia que ha colpejat

vides humanes i que ha destrossat economies familiars, com ahir deia, no podem fer brometes; almenys jo no les faré.

El que sí que estic fent és ser rigorosa i dir-li que, les dades que ha donat vostè, no sé d'on les ha tret, perquè no crec que siguin unes dades aportades, diguem-ne, amb frivolitat aquí, perquè llavors no és aquest el debat que fem en aquest Parlament. I vostè ha començat dient també que hem de fer un debat serè, tranquil, amb coneixement, fins i tot amb professionalitat. I vostè, per descomptat, no l'ha tingut, perquè aquestes dades no resisteixen cap comparació i, a més, no són de cap font mínimament científica.

Però es que encara hi ha més: l'orografia del terreny dels boscos, a Galícia, no té res a veure tampoc amb la catalana. Aquí tenim valls molt profundes que afavoreixen els corrents d'aire i que fan que, precisament, els incendis s'estenguin molt més ràpidament. I a més, com li deia i com a resultat de la pluviositat, la vegetació conté molta i molta més humitat. Però és que, a més..., podríem estar fent una llista molt llarga, però és que, a més, a Galícia no hi ha les urbanitzacions que hi ha aquí; no hi ha la quantitat de gent que viu al bosc; hi ha una població molt disseminada i, el que és millor, aquesta població està acostumada a conviure en el bosc i a conviure fins i tot amb el foc. Aquí, això no ho tenim, i per això quan el president de la Generalitat demana que és un tema de responsabilitat no només del Govern, que efectivament, quant a l'explicació de com han actuat els mitjans d'extinció aquest estiu és del Govern, es refereix, el president de la Generalitat, i jo mateixa en altres ocasions, i crec que interpreto el que vol dir, que és un tema de responsabilitat de tots, de conscienciació; és en aquest sentit que crec que el president s'expressa, en el sentit de conscienciació, d'acostumar-nos-hi, igual que ho fan aquesta gent que viu en poblacions disseminades a Galícia, que està acostumada a conviure en el bosc i amb el foc en cas que es produeixi.

Encara li podria donar, segurament, alguna llista més. Jo li deia, li donava abans per completar, també, la seva informació, per una altra vegada, a més de les precipitacions, i seguint també... A Lugo, per exemple –també li ho podria donar–: el juliol i l'agost, 554; l'agost, 604... Però després, si anem a les corbes de... Bé, per exemple, una altra comparació que crec que encara és més clara, més clara, i que no cal ni gràfiques. Els dies de pluja el mes d'agost i el mes de juliol: el mes d'agost, dinou dies de pluja. Això, a Orense, que no és la província que té més pluges. O li podria donar la de Lugo. (*Remor de veus.*) El mes de juliol, la temperatura de Lugo. El mes de juliol, dinou dies; el mes d'agost, vint dies, i així en tots els observatoris de cadascuna de les quatre províncies gallegues.

Em penso que no m'haig de detenir més per demostrar que la comparació que vostè ha fet en aquest sentit no es pot comparar; no es poden comparar peres amb naps o peres amb cols, i això és el que vostè ha fet aquí, i jo reclamo que hi hagi seriositat i, si pot ser, que es deixi al marge la frivolitat o que s'hi deixi la confrontació política en aquest debat que em sembla que per a tots és molt important. Almenys així ho han manifestat els diferents grups parlamentaris.

I voldria també tenir unes paraules de resposta per al senyor Curto. Hi ha algunes coses que respondré després, amb ocasió de la intervenció d'altres grups parlamentaris, però sí que li voldria dir un parell de puntualitzacions. Vostè comentava, parlant de la descoordinació –que després ja ho respondré d'una manera més completa–, deia: «Professionals a peu de foc deien que hi havia hagut descoordinació.» Doncs, jo no tinc notícia que cap membre del Cos de Bombers hagi parlat d'això. I de professionals, només hi són els bombers. (*Remor de veus.*) Doncs, si vostè me'ls porta, jo tindrè una entrevista amb ells...

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula, senyor Curto. Abstingui's de fer comentaris.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Després, vostè es referia a la cartografia. És que jo crec que és bo, aquest debat, per moltes raons, però també perquè podem expressar i donar a conèixer l'alta qualitat de les institucions de la Generalitat. Jo no sé si vostè ha sentit parlar de l'Institut Cartogràfic. Doncs, si n'ha sentit parlar, i tothom sap la qualitat dels seus treballs, em sembla que el que ha dit no té cap sentit, perquè alcaldes, ajuntaments, institucions, ciutadans i organismes de recerca estan en contacte, conveni i a més relació amb l'Institut Cartogràfic per la qualitat dels seus treballs, i aquests mapes amb què treballen els bombers i Medi Natural són els mapes de l'Institut Cartogràfic.

Li voldria llegir, encara que no sé si val gaire la pena..., però sí, perquè és demostratiu d'aquest seguit de comentaris que jo deia ahir que eren basats en percepcions i sensibilitzacions, i que després completaré, perquè no vaig dir només això –vaig reconèixer que en alguns aspectes no havia funcionat–, però vostè m'oferia les declaracions d'un diari, del fiscal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Jo li'n puc donar unes altres. Em permetrà que no les digui, però també és del món judicial, i deia –a més, no hi estic d'acord–: «En l'extinció dels incendis hi va haver descontrol perquè tots volien ser» –i ho diu aquí entre cometes– «*jefecillos*». Vull dir que, m'entén?, del mateix món judicial, són dues opinions molt diferents, molt diferents. En aquest sentit li haig de dir que jo estaria més d'acord a pensar que en algun aspecte hi ha hagut descoordinació que no a pensar que va ser guerra d'oportunitats o guerra d'aparèixer davant les càmeres, o guerra de protagonismes. No ho crec, en absolut, i abans, quan responia al senyor Reguant, deia que realment tots els que aquest estiu han participat en l'extinció dels focs, començant pels qui vulguin, pels bombers, pels alcaldes, per les ADF, per tota la gent que hi ha col·laborat, han patit molt i han temut molt per la destrucció del bosc i per la destrucció d'un patrimoni comú i, en definitiva, per la destrucció d'economies familiars.

Moltes gràcies, senyores i senyors, president. Tindrem ocasió, després, en els aspectes que m'he deixat de contestar, de poder concretar més a fons. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. L'honorable conseller senyor Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor president, senyores i se-

nyors diputats, jo voldria començar dient que tinc la sensació que el debat es mou en uns paràmetres que probablement no són els que desitgen els ciutadans de Catalunya. Senzillament, és una sensació personal; permetin-me que els l'expressi; no és cap crítica a ningú, però sí que jo esperava del debat unes aportacions de tots els grups polítics en un sentit d'anàlisi —crítica, evidentment— i en el sentit de fer aportacions constructives.

En l'anterior intervenció jo he sentit un munt de comparacions. No voldria entrar-hi massa, perquè crec —i amb tots els respectes a la comunitat gallega— que aquí debatem la problemàtica de casa nostra. Abans es deia que les dades que ha mencionat la consellera —ho dic només per ratificació— de les *ratio* que vostè deia, de foc, Galícia les ha calculat sobre el que ells en diuen «conats»; conats, a Catalunya n'hem tingut més de deu mil; per tant, la *ratio* no és gaire diferent. Vostè, senyor Curto, feia amb el cap que no, que no, quan la consellera li deia les dades. Escolti, l'ABC de fa quatre dies diu textualment (*remor de veus i rialles*) que a Galícia hi ha..., a veure, si em permeten, diu que a Galícia hi ha hagut 485 incendis forestals. Li'n puc passar la còpia. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Si us plau, em permeten? Mirin, quan es parla d'alt risc, jo tampoc... I m'hi posaré; vull dir, s'han donat les dades, i no crec que sigui ni oportú ni prudent abusar-ne excessivament ni cansar-los a vostès. Quan s'ha dit que Galícia té el més alt risc, sí que li agrairia que vostè em mencionés amb quins paràmetres.

Primer, miri, la pluviometria tampoc es mesura per un mes ni, si molt m'estreny, per sis mesos; la pluviometria es mesura per tot un paràmetre vegetatiu —per tot un paràmetre vegetatiu. A La Corunya, 1.010 metres; a Lugo, 1.077; a Pontevedra, 1.647; a Vigo, 2.000, pràcticament. Però no solament es mesura per això, sinó que es mesura —i per això li trec les dades, perquè ja els dic que no vull ser repetitiu— perquè en el comportament del foc té una importància extraordinària el dèficit o l'excés hídric que tenen les plantes i la vegetació. Aquí hi ha un sistema de mesurament, i veiem que aquest any passat, a aquesta comunitat que vostè citava, les plantes han tingut un excedent permanent hídric, fins al punt que, per exemple, a Pontevedra és de 1.083 litres; a Vigo, a l'estació de Peinador, 1.415... Miri, li llegiré el que significa a Catalunya. A Lleida han tingut, en tot un any, en tot el període, des de setembre fins abans-d'ahir —els haig de recordar que en aquests tres dies ha plogut més a Catalunya que no havia plogut en tot aquest període anterior—, 199 litres. No de gener a ara; de setembre. Fins i tot, com a pagès, estic sorprès de la capacitat de la vegetació per sobreviure, perquè també els vull dir una cosa, a tots vostès: Catalunya ha viscut un greu problema de focs, i em sembla que el Govern l'hem reconegut, però hi ha un problema que afecta tants o més arbres i que ningú no en parla, que és el de la sequera.

En aquest moment, a Santa Coloma de Farners —i els forestalistes els ho poden dir— hi ha pins de la varietat *insig-*

nis, plantats fa trenta-cinc, quaranta anys, que s'estan morint de sequera; a àmplies zones de Catalunya els roures han perdut les fulles perquè no les poden mantenir, etcètera. Vull dir que tampoc ens en podem deslligar.

No m'hi vull recolzar, però sí dir-los que —no continuaré amb les dades— el dèficit que tenim a casa nostra..., pensin que a Lleida tenim un dèficit hídric de 363 litres, vull dir que la planta, per tenir el cicle vegetatiu normal, hauria necessitat 363 litres més; que a Reus, 353, i que Barcelona, que és la zona on ha plogut més, té un dèficit hídric de 111.

Miri, en un estudi tècnic molt ben elaborat per l'Autònoma, CREAF, etcètera, queda ben demostrat que aquest any a Catalunya tenim un risc de propagació de foc, enfront d'un any normal, 7,6 vegades més alt; vol dir que el comportament de la planta en unes condicions d'aigua adequades..., té un comportament 1 —per dir-ho d'alguna manera—, quan no té ni excedent ni dèficit. En aquest moment el dèficit generat a Catalunya —i això li ho puc argumentar tècnicament, i crec que a vostè li pot ser interessant conèixer-ho— és 7,6 vegades més. Tingui-ho en compte.

I després, quan fem valoracions, jo també estic d'acord que cal una prudència, cal una prudència per part de tots, per part nostra i per part de vostès, i també reconec que potser a vegades ens falta a tots una dosi de modèstia. Només recordar unes dades: des del programa Foc Verd, a Catalunya s'han cremat 81.000 hectàrees; tenim el 44% de superfície arbrada —ara li parlo d'arbrada—, se'ns n'ha cremat el 3,8. A Galícia, des del programa Foc Verd, en el mateix espai, ja sé que condensat en certa manera amb l'anterior a determinats mandats, però també d'una manera posterior, important —no ho oblidem—, 391.000, té el 37% de superfície i significa el 18,1. I aquí crec que podríem estendre'ns-hi, però no en vull parlar més.

Sí, contestar algunes de les seves coses malintencionades. Vostè diu que jo cantava Els remers del Volga. És una acusació que jo m'he sentit sovint, de dir: «Vostè es trobava fora.» És cert, jo em trobava fora treballant, no divertint-me, i em sembla que li poden donar unes bones raons d'aquest treball molts fructífers, moltes indústries càrnies, perquè aquesta visita, afortunadament, va ser extraordinàriament fructífera, i li demanaria que vostè demani si a Actel, o a Trecop, o a Fruits de Ponent, o a la Cooperativa de Guissona, o a L'Agudana, si sincerament pensen que jo em trobava a Rússia fent això que vostè tan frívolament diu que feia. (*Remor de veus.*)

Vostè ha mencionat també —i vull recordar-li que en breus hores..., va ser així, jo em vaig assabentar a les dotze de la nit de l'incendi i a les onze del matí jo era aquí—, diu que hem retirat la subvenció complementària als nostres forestals. Miri, escolti, està molt mal informat, molt mal informat. El sistema que normalment s'utilitza per a hores extra, pactat convenientment, és que a la gent que fa hores extra se li compensen amb hores de lleure i, aquest any, això sí que s'ha retirat, i és el que vostè deu voler dir. Però, sap per què s'ha retirat? Perquè, miri, per Setmana Santa, davant

del risc, van pactar que no farien vacances i van treballar, i en el desenvolupament d'aquest any hem vist la total impossibilitat de fer-hi front, a menys que, a la nostra gent, a partir de fa quinze dies, ja els haguéssim donat feina fins a final d'any, però ningú pot dir que aquestes persones no percebran –tot i que després pugui ser sotmès a altres crítiques– les retribucions adequades per totes les hores extra que han fet. Parli-hi i provi-ho, si us plau.

Sí que insistim molt en els pressupostos, i crec que és bo que en parlem. Exactament, s'ha fet una acusació que deia que nosaltres no ajudàvem la propietat privada, en aquest cas. Miri, capítol 7, ajuts –estic disposat a donar-li'n còpia, evidentment–, tancat a 31 del VII del 94, no fent-li extrapolació de partides com en alguna altra, que és fàcilment presumible, no, no: dient-li fins a l'última pesseta el que portem gastat fins ara. Miri: «Foment producció forestal», l'any passat, en tot l'any, 308 milions; aquest any, fins a 31 del VII, 602.600 pessetes, 602 milions, evidentment. «Ajuts reforestació de boscos privats», l'any passat, 476 milions, 479 pràcticament; aquest any, 398. I em dirà: «No, esperi, escolti, i tant que han baixat», a mi em demostra que vostè no deu conèixer absolutament el camp, perquè, escolti, la reforestació, que jo sàpiga, no es fa mai al mig de l'estiu, la reforestació es fa en els moments que pertoca. Jo li he dit que aquesta partida estava tancada a 31 del VII del 94; no tingui cap mena de dubte que aquest any, quan acabem l'any, aquesta partida molt probablement s'haurà triplicat, per raons òbvies.

Escolti, li podria..., no «li podria», estic disposat, no aquí, perquè potser no és el lloc més adequat per contrastar papers, un en un cantó i un en un altre, i comparar, escolti, pot revisar absolutament tots els expedients, perquè comprovi que el que dic és veritat. Per tant, el que ha dit en aquest sentit no és cert.

Ara, jo voldria insistir en una altra cosa que creia que ahir havia quedat palesa, i és el següent. Sovint s'insisteix que el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha tingut una política forestal, i es diu: «Després del 86, vostès havien d'haver-ne après.» Miri, jo crec que n'hem après, vam aprendre molt i segurament ens cal aprendre més, però, quan s'han creat les agrupacions de defensa forestal i es demostren els mitjans de què s'han dotat, quan s'ha creat el Centre de la Propietat Forestal, quan s'ha creat el CREAF, quan es desenvolupa una política com la que ahir els vaig comentar, vol dir quelcom. I escolti, i no solament s'acaba aquí, aquesta política forestal. Una cosa que em vaig oblidar ahir –que crec que també és important–: jo ahir els mencionava la baixa rendibilitat que tenien els boscos; miri, en el moment que vaig accedir a la Conselleria i vaig veure aquesta *ratio*, que a més s'havia desmillorat en aquells moments per la valoració de la nostra moneda, escolti, des de fa dos anys els propietaris forestals no paguen cap mena de taxa per tallar els seus boscos. No solament això: a part de les ajudes que hem demanat, nosaltres estem treballant en el Govern per tot el tema successor, que és un greuge important. Escolti, nosaltres demanem que es treguin les peonades teòriques, que

evidentment i en aquest cas, en el cremat, encara és més ostentosa i més flagrant la injustícia que es fa amb ells.

Per tant, si us plau, miri, si vostès volen parlar que no hi ha política forestal, jo crec que ho han de fer amb unes dades objectives. Jo, el que els demano en aquest debat és això, que discutim veritablement el que estem fent, no els papers que portem escrits per endavant.

Quan jo els he dit abans que creia que el debat no anava bé, els diré per què ho he dit, i sense cap ànim de detriment ni de desmèrit de ningú. Tinc la sensació que tothom porta els seus papers escrits i que no ens escoltem, i jo crec que aquest debat..., almenys jo he vingut molt obert a escoltar-los, a vostès, i a sentir les seves propostes. Si ens limitem a dir que tot ha anat malament, i els altres a dir que tot ha anat bé, tot i que reconeixem les nostres mancances, evidentment aquest debat no serà el que els ciutadans de Catalunya hauran volgut. I m'atreviria a dir que la responsabilitat és de tots, no solament del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Per a un torn de rèplica, el Grup Popular té la paraula. El senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Tot just recuperat de l'impacte dialèctic de l'argument que el meu discurs ha estat buit i de la proposta imaginativa, des del punt de vista parlamentari, que és el Govern qui interpel·la els diputats i no a l'inrevés, faré la meua rèplica.

Jo, senyora Cuenca, no hauria pensat mai, la veritat, que vostè portava tants anys de diputada, la seva aparença juvenil i fragant mai m'hauria fet pensar això (*remor de veus*), però, en qualsevol cas, si vostè ho diu, deu ser veritat. Li vull recordar que, en política, *la antigüedad no es un grado*, senyora Cuenca.

En qualsevol cas, hem escoltat els seus arguments, i he de dir que, de la mateixa manera que ahir no ens van convèncer, tampoc ens convencen avui. L'índex de risc es calcula quadriculant la comunitat autònoma en retícules de 10 x 10 quilòmetres, mesurant la freqüència d'incendis al llarg de llargs períodes de temps i fent la mitjana de tota la comunitat; això es fa, així es calcula un índex de risc, i Galícia és la que té l'índex de risc més alt. Perquè a l'índex de risc no solament intervé la pluviometria: hi intervenen l'orografia, els costums locals, els vents, el tipus de vegetació, moltíssims factors. I, per tant, si vostès en destaquen un, tots sabem que a Galícia plou molt, però l'índex de risc calculat i actualitzat l'any 92 demostra que Galícia és la comunitat amb més risc i que Catalunya és la desena.

Senyora Cuenca, si vostè divideix hectàrees de superfície forestal cremada per incendis declarats, vostè tindrà allò que es coneix com l'índex d'eficàcia, és així de senzill, i les dades que nosaltres hem utilitzat són les dades oficials de l'anuari de l'Icona i les dades oficials del Govern gallec, amb el qual –com vostè comprendrà– tenim una relació, com a mínim, tan intensa i fructuosa com la seva.

Pes relatiu de la Direcció General de Protecció i Extinció d'Incendis en el total del pressupost: any 92, 0,55%; any 94, 0,42%. En termes absoluts: any 92, 7.700 milions; any 94,

7.100 milions. Senyor Marimon, esforç en agrupacions de defensa forestal: any 87, 629 milions; any 91, 210; any 94, 89.

Les xifres són prou evidents. En els últims anys vostès han reduït, amb una total manca de previsió, l'esforç pressupostari en extinció i prevenció d'incendis; Galícia l'ha mantingut; Balears dedica tres vegades més, en termes relatius, que vostès a extinció i protecció d'incendis, i, si comparen els índexs d'eficàcia de Balears, de Galícia i també de Castella-Lleó amb els seus, aquest any veuran vostès quines conseqüències té això.

Si vostès redueixen l'esforç, que, segons vostès reconeixien ahir, ja era insuficient, què és el que esperen recollir? Doncs, el que han recollit: ruïnes, cendres i vides humanes.

El senyor Marimon explicava ahir que aquest any s'han construït, a càrrec del seu Departament, 440 quilòmetres de pista forestal i que se n'han subvencionat 1.450 més a propietaris privats. Si deixem de banda que els propietaris es queixen que reben les subvencions amb dos anys de retard i només part de la subvenció, veiem què representa aquesta generosa contribució del Govern de Convergència i Unió: representa un metre de pista per hectàrea i per any. Catalunya té ara entre dotze i quinze metres per hectàrea; l'ideal, segons els experts, són cent metres per hectàrea. Considerem la meitat de l'ideal, la meitat serien cinquanta metres, això representaria, al ritme actual, quaranta anys per arribar a la meitat d'allò que seria desitjable.

Vostè, senyor Marimon..., que, per cert, li vull agrair el to de les seves intervencions, perquè em sembla que és el correcte, i, si bé la seva política de prevenció té greus mancances, li he de dir que la seva estratègia parlamentària és la correcta (*rialles*). Vostè, senyor Marimon, i permeti-m'ho, ha de comprendre que els ciutadans de Catalunya no poden esperar quaranta anys per tenir les pistes forestals que necessiten; per tant, caldria accelerar-ne el ritme.

Quan hi ha milers d'hectàrees de bosc sense netejar, de bosc espès, sense pistes forestals útils, sense accés per als vehicles, de qui és la culpa? Dels propietaris, que no reben ajuts o els reben tard, malament i molt minsos? O de vostès, que posen entrebancs per obrir pistes forestals a vegades per un ecologisme mal entès o que construeixen, directament a càrrec del Govern, un pam per hectàrea i per any de pista forestal? S'haurien cremat quatre mil hectàrees a Ribera d'Ebre si hi hagués hagut pistes forestals? Haurien mort quatre joves de menys de vint-i-cinc anys si haguessin estat ben entrenats? Vostès reconeixien ahir (*remor de veus*), vostès reconeixen ahir que falta entrenament i formació, i nosaltres preguntem: per què no els en donen? El personal de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis no rep cap tipus d'entrenament en incendis forestals; segons tots els testimonis d'aquest estiu, no saben moure's i desplegar-se al bosc, perquè ningú no els ho ha ensenyat. El bomber i els tres ajudants forestals que van perdre la vida camí de Nonasp el dia 14 haurien mort si haguessin estat ben entrenats? Haurien mort si algú els hagués explicat que endinsar-se en una massa boscosa contínua, aproximant-se al front

d'un incendi de grans dimensions quan bufen vents variables de setanta quilòmetres per hora, és dirigir-se cap a un parany mortal? Pugin aquí i contestin davant la cambra i davant els ciutadans. Que aquesta pregunta i la seva resposta –que és evident– estiguin presents a partir d'ara en la profunda revisió que la seva política d'extinció i prevenció d'incendis demana.

Ahir la consellera –i avui també– demanava serenor. Serenor, senyora consellera. Vostè ha estat, senyora, serenament ineficaç; vostè confon contrafoc amb tallafoc; vostè confon serveis amb incendis, i vostè no sap calcular un índex d'eficàcia. Vostè té la gosadia d'afirmar davant la cambra que s'han cremat nou hectàrees per incendi, quan han estat cinquanta-nou. A qui creu, senyora, que enganya vostè? Creu vostè que no sabem dividir? És vostè qui no sap dividir. Els assessors que li han preparat la intervenció es creuen molt més llestos que els diputats. Honorable senyora, no es pot venir aquí, a un Parlament seriós com aquest, i, després d'explicar a l'oposició com ha d'enfocar la seva estratègia parlamentària, obsequiar-la amb dades escandalosament incorrectes.

Si vostè no és capaç d'organitzar un programa d'entrenament per a bombers i voluntaris que els prepari per afrontar els incendis forestals; si vostè no és capaç de distingir un contrafoc d'un tallafoc; si, tal com vostè afirmava ahir, ha disposat vostè de més mitjans i més potents que la resta de comunitats –la qual cosa, a la vista del resultat, indica que és vostè la més incompetent–; si no sap dividir seixanta-quatre mil per mil cent –o suposa que els diputats tampoc en sabem–, vostè, senyora, no pot ser consellera de Governació. Però no és que no pugui ser consellera de Governació: no pot ser directora general, ni cap de servei, ni cap de negociat, ni cap de secció ni auxiliar administrativa. Vostè ahir ens donava consells; jo li'n donaré un, senyora: retiri's a la vida privada i faci's oblidar, i permeti que algú amb una mínima capacitat com a gestor i com a governant la substitueixi i faci allò que vostè no ha sabut fer.

Vostè ens deia ahir que, si la seva dimissió hagués representat que una sola hectàrea cremada s'hagués pogut evitar, vostè l'hauria presentat. Senyora, vostè no sap dividir i confon el passat amb el futur: la seva dimissió no ens tornarà ni una sola hectàrea, però sí que salvarà moltes hectàrees en els anys que han de venir.

Vostès sempre reclamen competències. Vostès no fan altra cosa que reivindicar: «Tant de bo tinguéssim moltes més competències.» Doncs bé, en extinció i prevenció d'incendis les tenen totes, les competències, totes sense faltar-ne cap. Els detractors del president dels Estats Units, Gerald Ford, deien d'ell que era incapaç de mastegar xiclet i caminar alhora; sembla com si aquest Govern no sabés reivindicar i governar simultàniament. No és tan difícil articular una bona política d'extinció i prevenció d'incendis: cal aplicar tres regles d'or molt simples –que el senyor Marimon, per cert, va assenyalar correctament–: un gran esforç en prevenció, capacitat de resposta ràpida i mitjans suficients i eficaços. Vostès gasten més en extinció que en prevenció; greu

error conceptual: els incendis s'apaguen a l'hivern. Vostès no posen els mitjans de detecció ni de desplegament que els permetin estar vora del foc en un temps màxim de quinze minuts, com passa en altres comunitats. Hi ha afectats que s'han queixat que durant hores i dies no han vist ni un bomber, ni un avió, ni una autobomba. Vostès diuen que disposen de mitjans suficients, però reconeixen que no estan degudament preparats. Així no anirem massa lluny. No hi ha situacions extraordinàries en allò que a incendis forestals fa referència: hi ha èpoques d'alt risc per a les quals s'ha d'estar preparat. Això és tot.

El conseller Marimon va dir ahir una cosa sensata: va dir que existia un consens que el principal responsable era l'Administració, i va afegir que era veritat. És un bon primer pas. Si el Govern és conseqüent amb aquesta veritat, potser d'aquí a una dècada, quan arribi un altre estiu excepcionalment sec i calorós, en comptes de cinquanta-nou hectàrees per incendi se'n cremaran una o dues. Facin allò que és necessari perquè sigui així, i tots els ajudarem, oposició i ciutadans. Continuin com fins ara, oscil·lant entre la confusió, la inoperància i la imprevisió, i els ciutadans els abandonaran i l'oposició passarà a ser govern. Si no ho volen fer per Catalunya, facin-ho per vostès mateixos: no siguin patriotes, siguin simplement egoistes. La qüestió és que un debat com aquest no s'hagi mai, però mai, de tornar a repetir.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El Govern vol intervenir? *(Pausa.)* La senyora Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, només un comentari per acabar, per acabar amb el tema de la comparació amb Galícia, que li haig de dir que les comparacions sempre són odioses, perquè sembla que quan es compara alguna cosa succeeix el desastre en el lloc que es presenta com a model. Per tant, crec que hem de deixar aquest tema, però, en tot cas, dir-li que encara segueixen venint els tècnics de la Direcció General de Medi Natural, que depèn d'Agricultura, quant a l'extinció, per a assessorar-se sobre quin és el comportament, l'organització del nostre sistema d'extinció d'incendis, que a més –dit sigui de passada– els haig de dir que és el més tecnificat que hi ha a l'Estat espanyol, i tindrem ocasió en el debat, doncs, d'anunciar precisament aquest aprofundiment en la tecnologia, en els nous mètodes d'extinció d'incendis; tindrè ocasió d'aportar-los perquè puguin valorar també el treball que s'està fent en aquest aspecte. Ahir ho deia, que com a propostes d'aquest Parlament, doncs, el Govern proposava avançar també precisament en aquells temes de tecnificació i de noves tecnologies a aplicar a l'extinció d'incendis.

Per tant, aquest tema, el deixaríem tallat. Només dir-li que naturalment que deu tenir vostè una relació més intensa amb els seus companys de la Junta de Galícia, però jo no li estava parlant de relacions, li estava parlant de publicacions, i són exactament les mateixes les que s'envien a tot arreu, que vostè no té i desconeix, i, per tant, ha donat unes xifres

que són totalment errònies i, a més, frívols, perquè en aquest debat em penso que s'han d'aportar unes dades molt més fonamentades i molt més científiques i molt més veritables que no el que vostè ha presentat aquí.

Després li passaria a un comentari, i també vull que sigui breu. Escolti, vostè té una fixació amb la consellera de Governació, que..., bé, jo ja ho sé, ja penso a veure quina em dirà ara..., però només li vaig a dir una cosa, i, a més, ho dic amb tota la simpatia: per què no li dedica al conseller Marimon els mateixos compliments que m'ha dedicat a mi, encara que porti barba? Perquè té la mateixa edat, més o menys, i és també un conseller amb qui compartim també aquestes sessions parlamentàries. *(Remor de veus.)*

Miri, senyor Vidal-Quadras, jo crec que puc oferir-la –si vostè la vol, bé, i si no, doncs, què hi farem?, em quedaré amb ella–, una certa comprensió, i penso que, aquests comentaris, vostè els deu fer per la difícil posició que li toca representar en la política catalana, perquè, si no, no s'entén –cosa que no passa amb els seus companys de grup. Però la seva posició en la política catalana és molt diferent, i penso que vostè aprofita qualsevol cosa. Sovint, quan el sento, penso en el que és un diputat «a la nòria» –que es diu, no?–, «a la nòria», que vol dir que toca tots els punts sense saber on va i sense tenir cap més elogi ni ideològic ni absolutament de res que no sigui res més que la confrontació, la confrontació política, el desgast i, fins i tot, utilitzant, en aquest cas –dic jo–, la meua condició femenina. Perquè, per altra banda, no he tingut ocasió, a vostè, de conèixer-lo més personalment. I també li haig de dir que quan el trobo pels passadissos no fa el que fan altres companys del seu Grup: mai em saluda, mai em mira, i penso: és que no em coneix. *(Rialles.)* I llavors resulta... És clar, per això li dic que té una fixació mental, però segurament no visual, perquè ni tan sols em saluda pels passadissos. *(Rialles.)* Malament? Jo crec que sí, que malament. Sí que és malament, perquè, fixin-se, els explicaré una anècdota –una anècdota que tampoc no és tan anècdota... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Fa uns quants anys jo vaig fer una tertúlia a Ràdio 4 –em sembla que era en unes tertúlies al matí– amb el senyor Vidal-Quadras, i la veritat és que el debat va ser amè, ens vam divertir, i fins i tot em va dir per què no venia més sovint. I jo, en aquell moment –li recordo que era diputada, que he estat vuit anys a Madrid–, li vaig dir: «Perquè en el dia no coincidim, però si hi ha una altra ocasió espero que el debat sigui amable.» Llavors, no entenc per què deixo de ser diputada a Madrid, vinc a ser membre del Govern i resulta que hi ha aquesta fixació especial, no sé si és a la «a» de consellera o no sé a què... Però, en tot cas, li ho dic i m'agradaria millorar la relació. Això segur. *(Rialles.)*

Deixem aquest comentari –que potser ens ha distret del que és l'objecte d'aquest debat, però, donat que és un debat de tot un dia, m'he permès, doncs, fer aquest petit incident de relax– per entrar en un tema molt més seriós. Vostè, en una de les seves relacions que feia, es referia a les quatre mil

hectàrees cremades als darrers incendis a Tarragona, a la Ribera d'Ebre, i deia: «S'han cremat quatre mil hectàrees perquè vostès no fan política de prevenció, perquè no fan camins, perquè no en saben, perquè no estan ben preparats...» Senyor Vidal-Quadras –senyor Vidal-Quadras–, aquest incendi, aquest incendi que ens ha cremat quatre mil hectàrees va començar a Aragó, va començar a l'abocador de Nonasp, on hi ha un alcalde del seu Grup Parlamentari –on hi ha un alcalde del seu Grup Parlamentari–, que va dir, ell va dir –del seu partit– que havia començat a l'abocador. Aquest incendi va passar a Catalunya perquè no el van poder parar i ens va cremar quatre mil hectàrees. Sigui una mica més prudent, sigui una mica més prudent. (*Remor de veus.*) Molt més prudent, molt més prudent i...

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Adreçant-se al president de la Generalitat.*) Demani la paraula, senyor president.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: I després vostè ha estat fent aquí una demagògia molt perillosa –molt perillosa– i a la qual haig de posar tota la cara de serietat de què sóc capaç. Els quatre morts dels bombers van morir en una altra comunitat autònoma: van morir a Aragó, precisament per evitar que el foc passés. I vostè ho posa aquí com a exemple d'una ineficàcia i d'una manca de prevenció. Em sembla que li hauria de caure la cara de vergonya de fer aquest exemple i de posar aquest exemple en aquest Parlament! (*Aplaudiments.*)

I ja seguim amb les comparacions i amb les desqualificacions que vostè m'oferia i em brindava... (*Pausa. Remor de veus.*) Senyor Vidal-Quadras, el que no entén res és vostè, del que és l'extinció i l'organització del servei d'extinció d'incendis. Quan jo parlo d'incendis, són incendis!, i els compto de la mateixa manera que ho compta la Junta de Galícia. I quan jo li dic que en els mesos de juliol, agost i el que va de setembre hem superat els sis mil vuit-cents incendis, m'estic referint a incendis, no m'estic referint a serveis, perquè si em refereixo a serveis passaran –perquè hi ha avisos falsos que s'han de comprovar– dels deu mil. Miri vostè la documentació que li vam entregar. És que no se l'ha ni mirat, és que no l'ha mirat.

Miri, en la documentació que li hem entregat té els incendis de vegetació, els incendis que són forestals, pròpiament dits, i els incendis que són de vegetació i no afecten zones forestals, els serveis que els bombers realitzen i les sortides que realitzen –que encara són superiors al que són els incendis, al que són els serveis i al que són també les sortides de cada parc. Per tant, les dades que jo li he donat són correctes, i vostè no ha tingut ni tan sols la preocupació de mirar-se el dossier que li vam entregar, que a més és un dossier de xifres, que a més és un dossier de dibuixos i amb gràfiques, que se'ls pot mirar si és que no li agrada massa llegir els números.

I, per altra banda, no continuï amb la tontería que no sé distingir el contrafoc i el tallafoc. I això sí que ja potser que ho expliqui avui. Ahir, quan jo estava parlant, i deia ahir... –a més, està transcrit en el *Diari de Sessions* i, a més, crec que recull especialment el que vaig dir, ho recull molt bé,

perquè ahir a la tarda el vaig demanar–, aquest estiu s'ha dit que la consellera de Governació no deixava fer contrafocs. Jo ahir pretenia explicar –i és cert–, primer, que no es poden fer contrafocs perquè no estan permesos i perquè hi ha una responsabilitat, i perquè de vegades s'han de fer en un bosc que pot ser de propietat privada i, per tant, es necessita una autorització. Però, deixant al marge aquestes qüestions, deia: no s'han autoritzat contrafocs perquè, encara que sí que hi ha, al nostre Cos de Bombers, bombers preparats en aquesta tècnica, és una actuació que, precisament perquè no es fa, no es té suficient pràctica. I deia: ull!, no confondre... –perquè també algú diu que aquest estiu s'han fet contrafocs, i no s'ha fet ni tan sols un contrafoc–, deia, ull!, que no diguin contrafoc al que és tallafoc, i que en la terminologia de bombers es diu «crema controlada». El tallafoc es fa amb màquines, i significa que has d'obrir un camí en el qual no hi ha d'haver vegetació, per tal que, quan arriba l'incendi, en no trobar vegetació que cremar, es pugui extingir. I aquest estiu el que s'ha fet, el que s'ha fet..., senyor Obiols, sobretot, senyor Obiols... Està sord. Després dirà que no se n'assabenta, no? (*Remor de veus.*) Senyor Obiols, senyor Obiols!

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor Obiols, li estava explicant –li estava explicant... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Li demanava... Li demanava atenció, perquè sé que vostè tenia interès a conèixer tot això. Jo li deia ahir que, a més dels tallafocs que es van fer amb màquines aquest estiu per obrir camins, es va fer el tallafoc que significa cremar un espai perquè quan arriba el foc no hi hagi vegetació. A això se li ha dit contrafocs. Això no és contrafoc, sinó simplement les cremes controlades. Senyor Vidal-Quadras, ho sabia ahir, ho sé avui i espero haver contribuït, doncs, que vostè aclareixi i no segueixi dient que confonc serveis amb incendis i que confonc tallafocs amb contrafocs. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: I finalment –finalment– m'hauria agradat –m'hauria agradat–, finalment m'hauria agradat..., i sovint al seu Grup Parlamentari se li demana, sobretot a Madrid, o al seu partit polític, que a més de criticar faci propostes. M'hauria agradat sentir-les. De totes maneres, espero que en la presentació de demà tinguem ocasió... –o avui, si el senyor Curto, doncs, vol intervenir–, tinguem ocasió de conèixer-les, i li asseguro que tant el conseller d'Agricultura com jo mateixa i el Govern estem esperant-les per veure, amb les seves propostes i amb les de tots els grups parlamentaris, què és i com hem de millorar el Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis perquè realment no torni a passar el que ens hem trobat aquest estiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Cuenca. (*El Sr. Obiols demana per parlar.*) El senyor Obiols, per què demanava la paraula?

El Sr. OBIOLS: Per al·lusions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Concreti les al·lusions.

El Sr. OBIOLS: Se'm fa difícil repetir les paraules de la consellera, però em sembla que és obvi, i ella hi estarà d'acord, que ha al·ludit la meua persona.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per contestar les al·lusions.

El Sr. OBIOLS: Senyora consellera, la millor prova que escolto amb una gran atenció les seves paraules rau en el fet que vaig ser ahir el qui va saltar com un llampec quan vostè va confondre el que era un tallafoc i un contrafoc. No sols escolto les seves paraules, sinó que les anoto. Celebro que amb vint-i-quatre hores vostè s'hagi informat sobre el particular.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. La presidència observa que s'estan introduint nous costums entre la cambra. (*Rialles.*)

Senyories, silenci! No hi ha hagut cap advertència, per part de la presidència, sinó un comentari.

Senyora Cuenca, té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyor Obiols, jo em disculpo, perquè he fet al·lusió dient-li que tenia interès que vostè escoltés el que estava dient, precisament perquè va ser vostè ahir qui, amb aquesta atenció que diu que segueix, doncs, va fer el comentari que..., almenys va fer notar a la cambra que jo m'havia equivocat i que em confonia. Però si vostè realment va seguir amb atenció el que jo vaig dir, deu tenir apuntat en el paper una altra cosa: que jo vaig dir «tallafocs» i, a continuació, vaig dir «que no es confongui amb la tècnica del cortafocs». Em vaig adonar que era un *lapsus linguae* i vaig dir, en traduir «cortafocs», vaig dir «tallafocs». Exactament és això el que em va passar i de la qual cosa donaran fe tots els diputats que ho van seguir. Per tant, si ho va seguir –si ho va seguir– tant, amb tanta exactitud com diu, trobarà –trobarà exactament– que jo vaig dir «cortafocs» i, després, ho vaig traduir.

I, per altra banda, senyor Obiols, em sembla que no caldria insistir que la consellera de Governació no conegui del que ha estat parlant i decidint tot l'estiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. El senyor Obiols, suposo que la discussió que hi ha quedarà resolta en el *Diari de Sessions*. Vull dir, el que va deixar de dir o va..., em sembla que està resolt, eh? Vostè ha contestat unes al·lusions. La consellera ha donat unes...

Digui, digui. Per què ha demanat la paraula? És que sembla que estava al micro i em demanava la paraula, i encara no me l'ha demanat. Me la vol demanar?

El Sr. OBIOLS: No. Home, m'agradaria fer un comentari sobre les darreres paraules de la consellera, si em permet el senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per un comentari no li puc donar la paraula.

El Sr. OBIOLS: Es tracta d'al·lusions. És a dir...

El Sr. PRESIDENT: Per al·lusions la hi puc donar.

El Sr. OBIOLS: ...i per contradiccions. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. OBIOLS: Jo no voldria donar més importància al que va dir la consellera ahir. Es pot tractar d'un lapsus, i ella ho reconeix com un lapsus; doncs, no hem d'afegir-hi res més. Altra cosa és l'afirmació que la consellera fa, que és una experta qualificada en temes d'extinció d'incendis. Cosa que li nego. I no em sembla cap crítica. No hi ha la necessitat de ser un expert en temes de protecció, prevenció i extinció d'incendis, sempre que es tingui el sentit comú de disposar la confiança i les decisions en gent qualificada i preparada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols. El Grup Popular té un últim torn de contrarèplica de cinc minuts.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: La política que expressa qualsevol president i qualsevol portaveu des de la tribuna... (*Remor de veus.*) Senyor Escudé, és que després no em podrà respondre.

El Sr. PRESIDENT: No substitueixi la presidència en el manteniment de l'ordre, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, és que per mimetisme he fet el mateix que la senyor consellera de Governació quan s'ha dirigit al senyor Obiols. (*Remor de veus.*)

Deia, senyora consellera de Governació, que qualsevol expressió que formula un president –així ho entenem nosaltres– de qualsevol grup parlamentari o un portaveu de qualsevol grup parlamentari, és la política que recolza lo grup parlamentari i el partit que representa. En el cas del senyor Vidal-Quadras, exactament igual. I hi ha una cosa, una precisió, senyora consellera: la lamentable pèrdua de vides humanes eren professionals i voluntaris, que eren ciutadans de Catalunya, per damunt de tot, instruïts per vostès.

I hi ha una altra cosa. Si el foc comença a Nonasp, en una alcaldia del Partit Popular, em sembla que seria una manifestació poc elegant, des del punt de vista parlamentari, recordar que el foc, a tal lloc o a tal altre, és un lloc que correspon a una alcaldia de Convergència i Unió. Me semblaria una mesura parlamentària poc elegant.

La senyora consellera ha utilitzat una tàctica parlamentària que ha sigut interessada. Ha vingut a dir..., ha dit, la segona vegada que ho repeteix: «Si vostès sabien la gravetat dels incendis de 1994, per què no nos van avisar?» No ha llegit les nostres advertències, senyora consellera, al *Diari de Sessions*, quan la interpellació pel procediment d'urgència? És vostè qui ha de prendre mesures i decisions. A mi ja m'agradaria ser conseller de Governació en estos moments difícils, però mira, de moment, diputat de tercera.

La pregunta era ben concreta, senyor Marimon, molt concreta era: partida del pressupost del Departament d'Agricultura i de Ramaderia i Pesca. I jo li deia: «Té noció el conseller d'Agricultura que al seu pressupost s'ha reduït la partida destinada a la neteja de boscos privats?» Jo no em

refereixo a les altres partides. Partida destinada a la neteja de boscos privats: reducció del pressupost del 94 en relació al del 93.

I els donaré dues dades, senyors consellers, dues dades que desautoritzen i fulminen tota la seva política d'incendis forestals. Primera dada: la partida més important d'inversió de tot lo Departament de Governació –la més important de tot lo Departament de Governació– és una partida de 1.454 milions de pessetes per a condicionament de locals i edificis al Gabinet de la Consellera. Segona dada: la partida més important de tot lo Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –la més important de tot lo Departament– és una partida de 1.071 milions de pessetes per a condicionament d'edificis al Gabinet del Conseller. Los gabinets dels consellers, ben nets i ben condicionats, i els boscos de Catalunya, ben bruts i ben cremats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto.

Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya...

Sí, senyor conseller, sí, vostè té dret a intervenir, però li he d'advertir que he de donar el mateix temps... Si vostè intervén, li he de donar el mateix temps al Grup Popular, perquè és qui ha de tancar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, totalment d'acord. Miri, quan vostè llegeix els pressupostos, llegeix els pressupostos únicament i exclusivament del departament aprovat en les propostes. Però a ningú se li escapa que hi ha remodelacions pressupostàries i, a la vegada, a ningú se li escapa, o si no ho farem palès, que el Departament d'Agricultura –que el Departament d'Agricultura... Escolti, és lògic. Miri, el Departament ha fet un estalvi de places, ha fet un estalvi de vehicles, ha fet un estalvi de telèfons. En algun lloc o altre han d'anar aquestes partides!

Segon, a ningú se li escapa que el Departament d'Agricultura té un pressupost del voltant de 22.000 milions de pessetes. Però el Departament d'Agricultura, a la vegada, té tot un seguit d'altres fonts d'ingressos, des del que són convenis amb Icona i amb Iryda, des del que és la participació al Pla PIP, des del que és tota la participació en els fons europeus. El Departament d'Agricultura en aquest moment gestiona bona part més del doble de recursos dels que consten en els seus pressupostos. Escolti, jo el que estic disposat a discutir amb el seu Grup Parlamentari i amb tots els grups parlamentaris són les inversions reals del Departament. I quan li dono unes dades, no tingui cap mena de dubte que són totalment i absolutament fidedignes, absolutament comprovables a la Secretaria General del Departament d'Agricultura.

Abans vostè citava les ADF. Miri, les ADF a la data que jo abans li citava, no a la de final d'any, són 270 milions de pessetes. Expedient rere expedient. I el que vostè ha fet, molt tendenciosament, de l'edifici, sí que és cert que el Departament d'Agricultura fa un esforç, després d'un estudi molt rigorós d'anàlisi, de les despeses que li comporta en

aquest moment, d'una certa provisionalitat, evidentment, per la constitució del Govern, tot i que portem uns anys, de diferenciació o de diferents ubicacions de tots els departaments. I després d'una anàlisi molt seriosa de costos i veure el que significa, no és el Gabinet del Conseller, és la totalitat de la Conselleria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marimon. Té dos minuts tretze segons exactament, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Al pressupost del Departament d'Agricultura baixen totes les direccions generals, totes, i creix lo Gabinet del Conseller 1.200 milions de pessetes. Un pressupost que ha editat –perdona– lo conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra, i que el tenim tots los grups. Al pressupost d'Agricultura baixen totes les direccions generals i puja el Gabinet del Conseller 1.200 milions de pessetes.

Al pressupost de Governació baixen totes les partides d'extinció, baixa la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis en lo seu conjunt i creix lo Gabinet de la Consellera 1.200 milions de pessetes. Baixa la partida per a equipament del programa de Foc Verd, baixa la partida per a les «Zones afectades per incendis forestals» –denominació exacta de la partida–, baixa la partida per a les corporacions locals i baixa la partida d'ajudes per a neteja de boscos privats. Això, ho diu lo pressupost de color verd que nos ha facilitat l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. (*Remor de veus.*)

Doncs, el Grup d'Iniciativa per Catalunya té la paraula. Senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera i senyora conseller, voldria fer dues consideracions prèvies abans d'entrar en el fons del debat.

En primer lloc, crec que és obligat expressar el condol als familiars de les víctimes, desitjar una recuperació ràpida a tots els ferits que encara queden a Catalunya, en relació al tema dels incendis forestals, però també agrair especialment als bombers, als agents rurals, a totes les persones, voluntaris, homes, dones, joves, que en uns moments difícils van demostrar que estimaven Catalunya i, alguns d'ells, van posar en perill, fins i tot, la seva vida per apagar incendis.

I també vull agrair especialment una quantitat importantíssima de reunions, de documents, que des de gairebé totes les entitats i associacions de Catalunya se'ns han fet arribar per ajudar a preparar aquest debat –parlo des de la Unió de Pagesos, des del Sindicat de Comissions de Bombers, des de Depana, des de la formació política dels Verds, amb el qual hem arribat a un acord per presentar les propostes de demà. És a dir, tot això demostra una gran sensibilitat de Catalunya, avui, en aquest debat. I abans ho he dit, però jo ho vull repetir: creiem que, aquesta sensibilitat, avui el Govern i el Grup de la majoria no l'ha manifestada.

Aquest Ple s'està celebrant a iniciativa dels grups parlamentaris de l'oposició; no es va poder celebrar un ple extraordinari el juliol perquè el Grup de la majoria ho va

negar. I, senyores i senyors diputats, senyors del Govern, vostès creuen que aquest debat no té interès suficient perquè TV3 el televisés? (*Remor de veus.*) Per què no el donen? On estan les voluntats d'obertura, d'esclariment que el Govern i el Grup de la majoria tenen en relació amb aquest tema? Aquesta és una demostració palpable del que ha estat una constant des de l'inici dels incendis forestals, una constant del Govern: intentar amagar responsabilitats.

I una última consideració, abans d'anar al fons del problema: aquest debat té riscos. El conseller, la consellera, els diputats, quan sortim..., té riscos, en té molts: que ens perdem en números, que tinguem pressupostos diferents. Jo alguns —després ho diré—, per alguna de les xifres que el senyor conseller d'Agricultura donava, crec que tenia un altre pressupost —el senyor Curto ja ho ha dit—; en el pressupost que a mi el senyor Macià Alavedra em va enviar no hi són, els seus números, i després ho diré. Té molts riscos. I, fins i tot, políticament té un gran risc —té un gran risc—: que resultés que el que ha passat a Catalunya és exclusiva i única responsabilitat de dos consellers. I això no és així per nosaltres, i en aquest sentit expresso amb quin capteniment el nostre Grup ve a aquest debat. Venim a dir d'entrada dues grans idees.

Primera idea: no és cert que la magnitud de la catàstrofe fos inevitable, *no és cert* això. I, això, vostès ho han repetit pertot arreu; aquí ho matisen més, a fora ho matisen menys, eh? Quan —i perdoni— Déu decideix que Catalunya es crema, es crema; doncs, no. Primera idea: no. (*Remor de veus.*)

Segona idea per nosaltres: una part importantíssima, una part important de la catàstrofe que s'ha produït és imputable al Govern català; és a dir, el que ha passat, la magnitud d'allò que ha passat, una part..., mai sabrem quina; malauradament, mai sabrem quina, però sí que estem convençuts, i ho demostrarem, que una part importantíssima d'allò que ha passat és culpa del Govern català. Jo deia abans: ni tan sols els dos consellers..., i amb això no salvo els dos consellers, crec que els dos consellers han fet bé el que havien de fer en aquests dos anys, però el problema no és exclusiu dels dos consellers ni d'aquest Govern. Paguem allò que ha estat, que han estat línies de política profundes d'un govern presidit pel senyor Jordi Pujol des de fa molt temps. I aquí ens hem trobat el resultat.

I diem això, fem aquest diagnòstic, des de la tranquil·litat, senyors del Govern, des de la tranquil·litat, senyor Marimon, senyora Cuenca, que això que diem avui és compartit per la gran part de la societat. És molt difícil trobar una unanimitat tan gran, en declaracions de tothom, en relació amb aquest diagnòstic que jo els acabo de fer. Tothom —tothom— ha dit el mateix. I el sorprenent i la disfunció d'aquest debat és que tothom diu un diagnòstic i el Govern en fa un altre. I, per tant, el problema de fons d'aquest debat és que els grups de l'oposició crec que avui més que mai, connectant amb el que és la sensibilitat i l'opinió pública de Catalunya, fan un diagnòstic que el Govern intenta dir que no és veritat com sigui.

I això per què, per què és perillós? Vostès diuen: fem un debat constructiu, fem un debat constructiu. Què vol dir un

debat constructiu? Mirin, si el Grup de la majoria, el Govern, la consellera de Governació i el conseller d'Agricultura i el president de la Generalitat s'entesten com s'estan entestant a dir que tot ha anat globalment bé i que el que passa és que cal fer alguns retocs, el Grup de la majoria, el Govern, la consellera de Governació, el conseller d'Agricultura i el senyor Pujol el que estan fent és posar les bases perquè això es pugui repetir; per passiva, però ho estan fent. Perquè no estem davant d'un edifici en què una paret petita té una esquerda o cal canviar una porta i, per tant, cal fer unes petites reparacions i pintar, que és el que vostès ens diuen: «L'edifici, l'arquitectura del sistema de protecció i de previsió ha funcionat; hi farem algunes petites coses.»

I nosaltres, què diem? Que en aquest sistema han fallat les bigues, algunes bigues, parets mestres i els fonaments. I que si no reconeixem això l'edifici es tornarà a ensorrar, i, possiblement, s'ensorrarà més del que s'ha ensorrat. (*Remor de veus.*) I això és fer una aportació positiva. Seria fer una irresponsabilitat no voler fer això. Qui, en definitiva, planteja que davant d'aquest edifici el que cal és pintar, no fa una aportació positiva, fa una irresponsabilitat per al futur. I, per tant, no volem contribuir, sota una aparença de debat serà —que el farem—, de debat constructiu —que el farem: presentarem trenta o quaranta resolucions—, no volem contribuir, ni col·laborar a fomentar una falsa idea d'aspectes positius però que és una greu irresponsabilitat.

Què ha passat? Fa pocs dies, en una reunió en una de les zones afectades hi havien dues idees que la gent expressava de forma molt clara: «Això ha estat una catàstrofe», hi havia gent que deia: «Mai havíem vist una cosa igual» —possiblement, molts de nosaltres mai hem vist una cosa igual—, i segona cosa que la gent deia: «Les coses no han funcionat.» En el llenguatge popular de la societat, aquests són els dos clics que tenim: aquí ha passat una cosa molt greu i aquí les coses no han funcionat. I quan la gent diu que han passat coses molt greus és igual que siguin 60.000, que 58, que 64.000 hectàrees, és igual; és igual que hagin estat 323 vedells o 328, perquè el que ha passat és tan important que no es pot valorar quantitativament; no és un problema de mesurar el que ha passat. El que ha passat és que per a molta de la gent que viu en aquests llocs s'ha malbaratat, s'ha vist malmesa una part de la seva vida, una part dels seus signes d'identitat, un patrimoni que molts tenien, producte del treball de moltes generacions anteriors. I tot això que ha marxat en el decurs de la seva vida —em deia un pagès fa poc— mai més ho tornarà a veure. I, per tant, no es pot quantificar, i perquè no es pot quantificar, perquè les coses que no es poden quantificar són les importants, és per això que es produeix aquesta sensació que les coses no han funcionat.

I què vol dir que les coses no han funcionat? Desconcert, sentiment d'impotència, descoordinació... Ahir la consellera Cuenca en diversos moments va dir: «No m'utilitzin la paraula "coordinació" o "descoordinació" com un tòpic.» Recordo que l'Ignasi Riera em va passar una nota en què em deia: «No, com un tòpic, no, com un element greu d'irresponsabilitat política.» Però jo crec que hi ha una paraula que

resumeix que les coses no han funcionat: d'una banda, el caos; però, d'una altra banda, el sentiment de Catalunya, de tot Catalunya, que Catalunya era impotent per fer front a això. Jo crec que el pitjor que va passar aquells dies és que aquest país era..., *aquest país*, aquest país que va tan bé, que funciona tan bé, va passar bastants dies que el país no era capaç de fer front al que estava passant. I va passar una altra cosa: que el Govern va desaparèixer. La gran sensació, jo crec que el patetisme polític d'aquells dies és que aquí ningú manava, que no ens sentíem governats, que hi havia manca de govern. I això acostuma a passar a Catalunya: quan no hi ha problemes tenim un govern omnipresent a tot arreu, revistes pertot arreu; es compren cafeteres a no sé on..., pertot arreu. Però quan hi ha problemes, a mesura que els problemes s'incrementen el Govern desapareix. És una mena de relació inversament proporcional: a més problemes, menys govern; quan no hi ha problemes, el Govern està amunt. És a dir, aquí durant el mes de juliol hi havia caos i no teníem govern; hi havia una frustració per a milers de dones i homes que veien que aquest meravellós país no era capaç de fer front a uns incendis forestals. (*Remor de veus.*)

Anant en concret a algunes de les polítiques molt específiques dels incendis –després faré algunes reflexions més generals–, vostès el diagnòstic, la concepció que el Govern repetidament dona o intenta donar per eludir responsabilitats, es situa en tres idees. Si vostès miren a l'hemeroteca tot el que s'ha dit, tot el que han dit els consellers, el president Pujol especialment, tot gira en relació amb tres grans conceptes.

Primer concepte, aquest concepte, que algú deia abans, de fatalitat de les forces de la natura, etcètera... És a dir: «No hi podíem fer res, tu; quan les coses vénen mal dades no hi podem fer res», i, per tant, que era inevitable –primera idea. Segona idea: «Escolti, tenim tots els mitjans, tenim tots els mitjans.» I tercera idea: «A més a més, hi ha uns ciutadans irresponsables que són els que produeixen els incendis.» I sobre aquesta trilogia es construeix un discurs d'eludir les responsabilitats.

Perquè, mirin, l'estiu del 93 va ser un estiu molt preocupant, que va motivar que el nostre Grup i altres grups, especialment el senyor Víctor Gimeno, fessin l'octubre del 93 interpellacions dient com eren de preocupants els incendis de 1993. La Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, en la valoració que fa del que ha passat el 93 –i es troba davant d'uns números i d'uns incendis importants–, fa el següent diagnòstic, la justificació que fa per justificar allò que ha passat. Diu: «Primer, es van produir cap al capvespre de la franja horària, la qual cosa va limitar l'actuació i, per tant, l'eficàcia dels mitjans aeris; segon, es van produir acompanyats de condicions meteorològiques extremes; tercer, es van produir en zones geogràficament molt accidentades i amb difícil accessibilitat; quart, es van produir en dies de risc alt i amb un gran índex de simultaneïtat de sinistres a Catalunya.» I acaba dient, la Direcció General acaba dient: «No obstant això, la present campanya no fa més que consolidar i donar credibilitat al model català de bombers.» Amb

una certa ironia –amb una certa ironia– podríem dir que es considera bo un model que és efectiu la meitat del dia, quan hi ha llum, quan no es produeix en un lloc de muntanya, quan no fa molta calor i quan els bombers no tenen molta feina. És a dir, el que ens diu la Direcció General de Prevenció d'Incendis és que aquest model és bo si passen aquestes quatre coses.

Però a la primavera de 1994, d'enguany, això va ser més greu, perquè l'avís ja va ser importantíssim. I des d'aquí, des d'aquest Parlament, tots els grups de l'oposició vam denunciar això, i des de fora també. Ramon Folch, el doctor Folch, que ahir es citava en una entrevista a *La Terra* d'aquest mes: «M'he cansat de dir que enguany patiríem molt pel foc i que calia tenir-ho tot a punt» –diu–. «Les condicions objectives de combustibilitat aquest any han estat extraordinàries.» Però això no és un descàrrec; al contrari, això és un càrrec, senyor conseller. Diu el senyor Folch: «Faig un programa a Catalunya Ràdio el dilluns al matí i em vaig cansar de dir i redir, i no sóc endeví, que aquest any patiríem molt en matèria d'incendis forestals i que pregava posar un pegat abans del foc perquè després no hi seríem a temps» –continua dient–; «en comptes de desactivar el programa Foc Verd, calia hiperactivar-lo.»

Vostès no van fer això. Però, a més a més, fins i tot no van fer això, que el 31 d'agost en una llarga entrevista, que publica el diari *Avui*, a la consellera Cuenca, diu la consellera: «Els incendis forestals d'aquest estiu ens van agafar a tots confiats.» Com, amb tot el que els estic dient, la consellera Cuenca pot dir això? Però el problema no és que la consellera Cuenca digui això, que ja és un problema que el 31 d'agost la consellera de Governació digui que ens han agafat confiats, quan hi ha tot el que he dit i moltes coses que no he dit... El problema és que vostès no van activar, com després demostraré, gairebé res en funció d'aquesta situació.

I hi ha la segona línia de defensa o d'explicació que vostès donen als incendis: traspassar les responsabilitats al ciutadà. El president Pujol va dir el dissabte o el diumenge, va dir en un acte a Begues una frase que quan la vaig veure em vaig indignar molt; diu: «Pujol responsabilitza a los ciudadanos de que haya más fuegos en el bosque. "A partir de ahora» –diu Pujol– «si se queman los bosques es porque los ciudadanos no tienen una conducta correcta y no por falta de inversiones en materia de prevención y extinción de incendios".» Em diuen que sembla que va rectificar en part aquestes declaracions. Vostès ho sabran millor que jo.

El conseller Marimon ahir no va dir això. Va dir: «primer, l'Administració». Però després, quan va parlar dels ciutadans, de què va parlar? De la cigarreta. I, clar, això, senyor Marimon, no concorda amb un debat objectiu que vostè reclama. Miri, si..., no val dir: «incendis causats per motius de xarxa elèctrica, el 7%», i dir només això no és dir la veritat.

El primer incendi, el del 4 de juliol, el més important, que va cremar més de trenta mil hectàrees, es va causar per una avaria a la xarxa elèctrica. Amb un incendi, la meitat,

gairebé la meitat de tot el que s'ha cremat. Avui, les dades que tenen, que vostès tenen, és que possiblement –possiblement–, si diem que el 60% del que s'ha cremat és motivat per les companyies elèctriques, no ens quedarem curts. I, d'això, vostès no en parlen. No només no en parlen, sinó que diuen o que els ciutadans en són responsables o que el problema és de l'home de la cigarreta. I evidentment que a l'home de la cigarreta, senyor Marimon, com vostè deia, li hem d'augmentar les penes... Tot això, d'acord. Però, qui és el responsable? Qui és el responsable aquí que les companyies elèctriques facin un bon manteniment? No són les companyies elèctriques, és el Govern, i especialment la Conselleria d'Indústria. I, per tant, vostès estan també desviant el tema, culpabilitzant el ciutadà de la cigarreta, que l'hem de culpabilitzar, però no estan afrontant un dels problemes de fons.

I, evidentment, s'ha fet gestions amb alguna companyia elèctrica, FECSA, una de molt important: «Escolti, FECSA, entri en el projecte de Tibigardens, perquè si no se'ns ensorra aquest projecte.» I, quan un Govern ha de fer això, després té molt poca força per fer allò altre, té molt poca força. Perquè és públic i notori..., fins i tot el director de FECSA, el senyor Maganya, ho va dir, que se li havia pregat i insistit molt perquè entrés en aquest projecte, perquè aquest projecte era el millor projecte nacional i, com que s'havia fet malament i estava a punt d'ensorrar-se, si FECSA i la Caixa no hi entraven era un dels fracassos més grans d'aquest Govern. I, evidentment, la companyia ha entrat a Tibigardens.

Però el senyor conseller d'Agricultura ens deia fa poc: «Mirin vostès si controlem les companyies, que hem posat quatre-centes denúncies.» Vaig pensar: «El senyor Marimon li està fent una moció de censura al senyor Subirà», perquè si el senyor Marimon ens diu que aquest any ha posat quatre-centes denúncies a la xarxa elèctrica, com està la xarxa elèctrica? Com està la xarxa elèctrica? No és possible..., si vostè, senyor Marimon, ha posat quatre-centes denúncies a la xarxa elèctrica, vostè està dient que vostès no controlen la xarxa elèctrica i que fa molt temps que ho havien d'haver fet.

Per tant, cap control de les companyies elèctriques, cap control..., ara sí, a corre-cuita ara s'ha firmat un protocol... N'hi havia un abans que és molt difícil obtenir; jo fa temps que l'he demanat i encara no se m'ha remès, espero que se'm remeti el primer. I ara ens hem assabentat, tres o quatre dies abans del debat, que hi ha un nou protocol, i algunes companyies elèctriques fins i tot ens han trucat, i hi hem anat perquè ens expliquin quins són els seus plans de manteniment.

Per tant, nosaltres no neguem que les condicions climatològiques tinguin incidència. Clar que tenen incidència, faltaria més! Nosaltres no neguem que hi ha un problema d'irresponsabilitat i de falta de consciència de molta gent; evidentment, evidentment. Però el que neguem és que aquestes siguin les causes importants.

I quins són, des del punt de vista de les polítiques concretes de prevenció i extinció, els tres elements que per nosal-

tres han fallat? I dic «nosaltres» també aquí amb la satisfacció que hi ha una coincidència de tothom; en els documents gairebé de tothom hi ha aquesta coincidència, de totes les institucions. Aquestes tres polítiques que per nosaltres han fallat són: la manca de polítiques de prevenció, el desmantellament progressiu de les polítiques d'extinció i l'absència total de polítiques de protecció civil. És a dir, la segona línia..., se'n parla poc. El problema no són els bombers. Quan no existeix una política de protecció civil..., que la missió de la política de protecció civil el que ha de fer, la política de protecció civil no és tenir serveis operatius; en absolut. La política de protecció civil passa per, en situacions d'emergència, coordinar els recursos que es tenen. I aquí, d'això, no se'n té res.

La senyora Cuenca ahir ens va dir: «Escolti, és que l'Estat i els ajuntaments no tenen política de protecció civil.» I jo li dic –no li ho dic perquè no hi és, però ja li ho diran– a la senyora consellera de Governació el següent: des de l'any 92, que va sortir la Norma Bàsica de Protecció Civil de l'Estat, a Catalunya està pendent de fer el Pla de protecció civil, el Pla territorial de protecció civil de Catalunya. Això no només no s'ha fet: és que no sé per què no ho diuen. I què vol dir el Pla de protecció territorial de Catalunya? Tenir un inventari de recursos. Què va passar el juliol? Que no se sabia on hi havia cubes d'aigua; una cosa tan fàcil com aquesta. I, per tant, alguns alcaldes van haver d'organitzar, ells, les cubes d'aigua: «Escolta, tu en tens?» «Sí, vinga, anem-hi.»

No tenim cap sectorització territorial dels recursos en els territoris a Catalunya, no hi ha fet el Pla territorial. I la senyora Cuenca tampoc pot dir que aquest és un problema dels ajuntaments. Perquè els ajuntaments han de fer el Pla de protecció civil després del Pla de protecció civil territorial, però és que, a més a més, els ajuntaments que tenen competència per fer el Pla de protecció civil són els de més de vint mil, i els que són menys és el Govern... I, malauradament –malauradament o no, no ho sé–, tots o gairebé tots els incendis s'han produït en municipis de menys de vint mil habitants, i, per tant, la responsabilitat no era de l'ajuntament: és de vostès; no poden dir que és dels ajuntaments.

I no poden venir aquí a parlar dels bombers. Els bombers..., els problemes amb les ADF, els problemes amb els ajuntaments vénen –hi insisteixo– perquè no tenim dissenyat a nivell català cap pla de protecció civil que faci una cosa elemental –una cosa elemental–: coordinar i potenciar els recursos i les potencialitats del país. I, quan passa una emergència i no es té això, el resultat està cantat: el caos.

I això que jo he dit, aquestes tres qüestions –polítiques de prevenció, polítiques d'extinció i manca de coordinació–, dir que ho diuen totes les entitats, però no només les entitats. Mirin, el president de l'Associació d'Enginyers Tècnics Forestals: «En Cataluña no hay política de prevención de incendios.» Escoltin això, que és important: «El jefe de servicios de los agentes forestales de Cataluña y jefe técnico del programa Foc Verd, Josep Maria Garriga...», diu: «De los dos mil incendios declarados a lo largo de este año, se han descontrolado ocho en tres fechas» –en aquells moments,

ocho; después se'n van descontrolar més. Diu: «Lo intolerable no es la cantidad de incendios, sino que algunos superen las quinientas hectáreas.» Aquesta era una altra noció de censura, eh?, d'un cos que depèn d'Agricultura contra un cos d'extinció. I el doctor Folch, també en la mateixa entrevista que abans els he citat, deia, literalment: «No s'ha plantejat una política de prevenció, i una part del programa Foc Verd ha estat progressivament desmantellada.»

Malgrat això, vostès sostenen que aquestes no són les tres causes. Jo, molt ràpidament, els faré esment d'aquests tres problemes, algunes coses que demostren que sí.

Primera: senyor Marimon, no reclami objectivitat també no dient tota la veritat. Vostè ahir ve i diu: «Escolti, tenim el Pla general de política forestal, que si l'hem aprovat el març del 94 és perquè la Comunitat ens l'ha tingut onze mesos.» Això és veritat, però vostè no va dir una altra cosa, importantíssima, que demostra la responsabilitat, no seva, del seu Govern. L'any 88, en aquest Parlament, per *unanimitat* es va aprovar la Llei forestal. I es va aprovar per *unanimitat* producte d'una ponència conjunta producte d'una catàstrofe que van ser els incendis del 86.

A la Llei forestal, l'objectiu bàsic era fer el Pla general de política forestal, i la disposició addicional primera, senyor Marimon, diu que el Govern, en dos anys, el tindrà redactat. Aquest Govern el març del 90 hauria hagut de presentar això, i l'han presentat, no en dos anys, en cinc, en cinc anys. Però la Llei forestal diu una altra cosa: que una qüestió bàsica per fer el Pla general de política forestal és tenir fet l'inventari forestal. Ho diu la Llei, perquè l'inventari forestal ens dirà quines zones són més inflamables, quines tenen més accés de gent... S'ha presentat el Pla general..., per cert, senyor Marimon, vostè ahir va donar moltes dades, però en aquesta sí que es va equivocar: no el va presentar el març, el va presentar al Parlament el 21 de juny. Vostè..., la compareixença seva a la..., doncs rectifico: la compareixença seva en el Parlament va ser el 21 de juny, i els diputats no el van poder discutir perquè els va entregar en aquell moment el Pla. No només en aquell moment, sinó que el primer punt de l'ordre del dia era política forestal; el senyor conseller —i consta en el *Diari de Sessions*— va dir: «És que l'empresa s'ha compromès que a les 9 el tingués; són dos quarts d'onze, no ha arribat..., passem a l'últim punt de l'ordre del dia.» I a l'últim punt de l'ordre del dia el va entregar. I els diputats van dir: «Escolti, en parlarem un altre dia, perquè ara no ho podem discutir.» Això és el que va passar amb el Pla general de política forestal.

Però, a on anava? El Pla general de política forestal és, en bona part, una declaració d'intencions. Senyor conseller, la importància dels punts d'aigua que vostè ja va reconèixer a la Diputació Permanent que faltava..., vostè no creu que..., després del 88, al cap de sis anys, presenten un Pla de política forestal, i el que diu en el seu pla és que estudiaran quin és el disseny i la xarxa de punts d'aigua? És que, com a Govern, amb sis anys no han tingut temps de fer una proposta de quants en necessitem? I això està en les propostes, en la part d'estudis, i el primer any no està, en la seva programa-

ció econòmica, ni contemplat. És a dir, vostè ens proposa que dintre de dos anys comencem a estudiar quants punts d'aigua es posen aquí.

Vejam, de què estem parlant? Vostès han perdut, des del 88 fins ara, han perdut fer la política forestal. I el senyor Marimon surt aquí i ens diu molts números i moltes coses. Clar que han fet coses, vostès. Home, faltaria més! Amb un bilió quatre-centes..., clar que han fet!, però allò que era el Pla, la Llei forestal, vostès l'han incomplert.

Jo tinc aquí també les partides pressupostàries, no? És quan dic que pensava que vostè tenia un altre pressupost. Hi ha una qüestió que és molt important també, en aquesta línia d'incompliment de la Llei forestal. Miri, l'article 41 de la Llei forestal diu: «Es crea el Fons forestal de Catalunya, que té la finalitat de reforestar els terrenys afectats pel foc i de realitzar els treballs necessaris de prevenció d'incendis en les finques forestals.» On està aquest Fons forestal? Sí, diu que després m'ho explicarà. En tot cas, el que li vull dir és que en el pressupost de l'any 88 hi havia zero pessetes, el 89, mil, etcètera, etcètera.

De les partides de la Conselleria d'Agricultura, algunes partides importantíssimes són preocupants. Vostè després dóna números globals... La partida que diu: «Compra de finques per augment del patrimoni», per exemple, «públic forestal» ha passat, ha evolucionat de 100 milions o 289 els anys 90 a 1 milió l'any 94 —aquestes són les dades del pressupost i de les liquidacions, eh? La partida que diu: «Adquisició d'equips, material inventariable, maquinària i xarxa de comunicacions», capítol 6, aquesta partida, que ha estat dotada, la mateixa partida, amb el mateix número, amb 100 milions, l'any 88, o amb 127, ha baixat l'any 93 a 43 milions, i l'any 94, a zero pessetes; és a dir, enguany aquesta partida no té dotació, aquest any que era tan complicat té zero pessetes. I així podríem anar passant partida per partida. Aleshores, no val donar xifres globals; en definitiva, agrupar-ho tot de forma no correcta.

En tot cas, el que vull dir és que l'instrument, que és la Llei forestal i el Pla general de política forestal, ha estat un instrument que ha vingut amb molt retard i que una bona part s'ha incomplert.

He dit que s'ha desmantellat o que s'està desmantellant la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Mirin —i la consellera Cuenca ha dit també en algun diari que els grups parlamentaris no havien dit res—, el pressupost d'aquesta Direcció General en relació a l'any passat ha disminuït 224 milions, i en relació a fa dos anys, 534 milions. Si la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis hagués tingut els últims dos anys el mateix creixement que ha tingut tota la Conselleria, aquesta Direcció hauria tingut 2.400 milions més de pessetes.

Però alguna cosa més que em sembla important. Vejam, senyora Cuenca, contesti: com és possible que en aquesta Direcció General, que té un sots-director de Prevenció i un sots-director d'Extinció, del sots-director de Prevenció la plaça estigui vacant des de l'any 90? Com la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis es pot permetre el

luxa de tenir el responsable dels temes de prevenció vacant durant quatre anys? Com és possible que, tot i que tenim pocs bombers...? El senyor Marimon, d'una banda, ens explica que tenim molta superfície forestal –cosa que és veritat–, però és que els bombers no s'ajusten a això. Com és possible que l'any 92 el capítol fos de 5.200 milions i el 94 de 4.900?, que no s'hagin cobert les vacants? Si no ho recordo malament, des de l'any 91 o 92 no s'ha fet cap nova substitució.

En els temes de coordinació i protecció civil, la consellera Cuenca ens va explicar ahir com l'Infocat havia estat el gran instrument. L'Infocat és el pla d'emergències d'incendis forestals, el gran instrument. Jo, primer, vull recordar que l'Infocat, a hores d'ara encara no està aprovat; que els grans incendis van començar el 4 de juliol. El 7 de juliol –tres dies després– es va convocar la Comissió de Protecció Civil, que va informar favorablement... (*veus de fons*), no, però és igual, va informar favorablement, globalment, l'Infocat. És a dir, quan els incendis van esclatar, l'Infocat no estava ni informat favorablement. Avui encara no està aprovat, però és que no està implementat. Senyora Cuenca, com podem fer front a uns incendis forestals amb un pla que no coneix ningú? Diu, la senyora Cuenca ens deia: «Escoltin, això de l'Infocat...», va dir el següent: «A dalt de tot ha funcionat molt bé; al mig, regular, i a baix, he de reconèixer que en molts llocs no ha funcionat bé.»

El 20 de juliol –20 de juliol, carta de la consellera Cuenca als alcaldes– era la primera carta. Els la llegeixo –20 de juliol, que la van rebre l'1, però és igual, el 20 de juliol–, els llegeixo la carta: «Benvolgut alcalde, el proppassat 7 de juliol la Comissió de Protecció Civil de Catalunya va informar favorablement el Pla de protecció civil d'emergències per a incendis forestals, l'Infocat. Tot» –escoltin– «i que l'esmentat Pla està pendent de tràmits d'aprovació i homologació, les circumstàncies de risc actuals aconsellen la difusió i posada en pràctica dels procediments previstos aquí.» I els adjunta quatre pàgines de l'Infocat. L'Infocat és un llibre així. És a dir, el 20 de juliol, quan s'havien cremat 47.000 hectàrees, més de les dos terceres parts de totes les hectàrees que s'han cremat, quan s'han cremat i ha passat això, 43.000 hectàrees, el 20 de juliol, i setze dies després dels grans incendis, un alcalde rep una carta de la consellera que li diu: «Escolta, com que hi ha risc» –l'alcalde ho sabia, però és igual, se li diu que hi ha risc–, «et comunico que, tot i que no està aprovat, hem informat una cosa de la qual t'adjunto quatre pàgines.» Però és que avui els alcaldes no tenen això encara, no tenen l'Infocat. Mirin...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Sí, gràcies, senyor president. Mirin, jo crec que l'Infocat s'hauria pogut fer amb molt menys temps. Ara bé, si vostès haguessin estat responsables des del punt de vista que aquest any era un any amb alt risc, vostès el mes de maig haguessin agafat l'Infocat sencer, l'haguessin repartit als ajuntaments i els haguessin dit: «Tot i que no està aprovat, com que aquest any és un any de risc, té, implementem el Pla.»

Per tant, tota l'explicació, senyora Cuenca, que ens dona en relació amb com vostès van afrontar això cau per terra. Però li vull dir una altra cosa. Va dir: «El Comitè d'Emergències ha funcionat molt bé» –Comitè de Direcció d'Emergències. El Comitè de Direcció d'Emergències, el primer dia que es va adreçar als ajuntaments, el primer dia, per escrit, és l'11 d'agost. És a dir, als ajuntaments afectats pels incendis, o als que podien ser afectats pels incendis, aquest Comitè d'Emergències –potser això d'«emergències» en aquest cas ho hauríem de treure–, quaranta dies després dels incendis, i quan havien cremat cinquanta mil o seixanta mil hectàrees, se'ls adreça –amb un paper que és aquest–, diu: «Mesures d'autoprotecció». Diu: «El Comitè de Direcció d'Emergències, que està reunit a la seu..., que porta quaranta dies reunit a la seu del control central de Bellaterra, vol recordar que hi ha risc, i, per tant, han de fer deu coses: netejar els voltants dels pobles...»

Li'n vull posar una altra, aquesta per al senyor Marimon. Senyor Marimon, miri, el 12 d'agost –he de dir que l'11 d'agost es va enviar això del Comitè d'Emergències. El dia 1 d'agost els ajuntaments rebien del governador civil advertències per a les pluges. És a dir, es va donar la cosa contradictòria que un alcalde rebia avui «amb compte, que plourà!» i, al cap de deu dies, rebia instruccions per als incendis.

El 12 d'agost –el 12 d'agost–, senyor conseller d'Agricultura, la Direcció General de Medi Natural, el 12 d'agost s'adreça també als ajuntaments, i els diu: «Voldria insistir sobre la necessitat d'establir unes mesures preventives contra els incendis forestals.» Això, el 12 d'agost; abans no ho havia fet. És a dir, el director general de Medi Natural, el 12 d'agost, quan està tot cremat, els diu: «Escoltin, facin vostès prevenció.» I diu: «Els adjunto un fulletó pel tema de les urbanitzacions.» I hi adjunta un fulletó. Els ajuntaments fan dos coses, alguns van fer dos coses. Van trucar i van dir: «Escolta, per què no ens doneu més fulletons d'aquests, més fullets, més opuscles?» No n'hi havia, no existien. Segona, era un opuscle de l'any 88; o sigui, el que es va repartir era un opuscle editat l'any 88, amb l'agreujant que al final de tot hi ha el Decret que regula els incendis forestals del 88, que ara ja no és vigent en part perquè va ser derogat el 89. És a dir, la Direcció de Medi Natural envia el 12 d'agost als ajuntaments, dient-los: «Escoltin, risc a les urbanitzacions, els envio aquest opuscle», un opuscle que, fins i tot, per no tenir bé, no té ni la legislació que diuen que han d'anar a fer complir les urbanitzacions.

Home! Jo no crec que, de tot això, se'n pugui dir que ha funcionat. Vostès poden dir que això ha funcionat? És a dir, el pla Infocat ha funcionat, el Pla general de política forestal...? I això són –amb compte!– anècdotes importantíssimes. Els estic parlant de la primera comunicació –no sé si l'última– que la consellera de Governació, que des de la Conselleria d'Agricultura o el Comitè de Direcció adrecen als ajuntaments afectats.

Això, per què és possible? Vostès creuen que, si la Direcció General de Medi Ambient des del 88 hagués treballat en

el perill de les urbanitzacions, l'any 94 hauria remès el mateix opuscle que va fer el 88, signat per un director general que ara no hi és i amb una legislació passada? Impossible, impossible, absolutament impossible.

Per tant, senyores i senyors diputats, en relació –i ja acabo, vaig acabant– als temes de prevenció, extinció i coordinació, crec que està claríssim, per moltes voltes que li vulguin donar, que això no ha funcionat.

Però una última reflexió, que és per nosaltres tant o més preocupant com el que fins ara he dit: una catàstrofe com la que hem tingut, una situació d'emergència, posa a prova la resistència d'un país, la consistència de l'obra del govern d'aquest país, perquè en un moment d'emergència és tot el país qui contesta, tothom contesta. Doncs bé, nosaltres creiem que la catàstrofe i que el caos que han passat a Catalunya no només qüestionen les polítiques de Governació i d'Agricultura o d'Indústria, no, no. És a dir, hi ha un qüestionament profund de tota la política global d'aquest Govern, i diré per què.

En primer lloc, aquesta catàstrofe no s'hauria produït sense la situació de desequilibri territorial i de despoblament rural que hi ha a Catalunya. Aquest no és un problema d'extinció, de mànegues, de bombers, no, no. En una Catalunya territorialment equilibrada, això no s'hauria produït. Això no es produïa fa quaranta anys, i no hi havia bombarders, helicòpters, etcètera; això no es produïa. I, evidentment, hem estat repetint des d'aquí alguns grups, i des de fora també molta gent, que quina és la política territorial del Govern català? És una: que el mercat determini com fa el territori. És a dir, un govern que no intervé activament en la política territorial. I això significa que estem patint un creixent procés de desequilibri i de despoblació. I ara, quan vostès ens presenten el Pla territorial de Catalunya, el que ens estan dient és que continuaran anant per aquesta línia, i una Catalunya cada cop més despoblada ruralment, sense polítiques de reequilibrament, sense polítiques d'intervenció activa, és una Catalunya, des de molts punts de vista, però també des del punt de vista ecològic, totalment vulnerable. Els incendis, el que ens han demostrat és que tenim una Catalunya totalment vulnerable.

Segona qüestió que per nosaltres és equivocada i que demostra aquest incendi...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Saura...

El Sr. SAURA: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ja és la segona vegada que l'avis, eh?

El Sr. SAURA: És que, com que de fet estem fent dos debats amb dos consellers... Intentaré acabar molt ràpidament, estic acabant molt ràpidament, però crec que la importància del tema...

El Sr. PRESIDENT: Però que sigui de veritat, eh?, perquè ja ho ha dit abans, això.

El Sr. SAURA: Molt bé, senyor president.

Vejam. La segona qüestió. Jo crec que aquesta catàstrofe, el desconcert, el caos, la impotència, han demostrat una cosa: que la concepció reduccionista i exclusivista que el

Govern té del país impossibilita en moments difícils que el país pugui reaccionar. Aquest és un govern que té una concepció reduccionista i exclusivista del país, i això què vol dir? Que quan passa una emergència no s'ha previst la coordinació amb la resta d'administracions –no s'ha previst la coordinació amb la resta d'administracions–, ningú truca als ajuntaments per saber què passa. Quan passa una emergència d'aquestes, com que no està prevista la planificació dels voluntaris, resulta que el país se'n crema i els voluntaris sembla que sobren, que fan nosa, i hi han problemes de coordinació. Per tant, crec –hi insisteixo– que aquesta és una qüestió de fons important.

Tercera, i només l'enumero: la política industrial que he dit abans, de deixar fer, que ha portat moltes vegades que el Govern català hagi aparegut –segons nosaltres– com a portaveu de les empreses, que no com a defensor dels ciutadans, també ha saltat pels aires. És un clam a Catalunya que la xarxa elèctrica no està bé, i és un clam a Catalunya que el Govern no ha fet res fins ara per fer això. Quan dic «res» és res –res.

Quarta qüestió, i última qüestió. El paper del Parlament i el paper del president Jordi Pujol –que ara, a més, em podrà escoltar. Jo crec que ha quedat, com a últim element profund i global, crec que ha quedat palesa la concepció que la majoria té del Parlament, però he dit que volia parlar del paper del president i del Parlament, perquè em sembla important i perquè crec que és molt preocupant. (*Remor de veus.*) Als pocs dies dels incendis, el president va dir que li relliscaven les crítiques de l'oposició. I ràpidament a alguns ens van trucar per contestar; jo no vaig contestar a això. Quan en Ramon Folch, el president de l'Associació d'Enginyers Tècnics Forestals o molta d'altra gent, qualificadíssima, fa crítiques profundes, en aquell context el senyor Pujol diu que «aquí hi ha molt estratègia de cafè». El senyor Pujol ha dit que la culpa és dels ciutadans, i tot això és preocupant. Sobretot perquè crec que no és un problema de rampell. Si fos un rampell no passaria res; crec que és una actitud, i una actitud que s'ha instal·lat en la majoria, en el Govern, i crec que especialment en el president, de no escoltar, de no ser sensible a la pluralitat d'opinions, de no ser conscient que en molts moments hi han moltes crítiques que tenen raó. Això no es considera; tot allò que no sigui dir que es fa molt bé, no es vol sentir. I aquesta és una qüestió molt preocupant; és a dir, molt preocupant perquè –hi insisteixo–, com deia abans, jo crec que treu capacitats, potencialitats a aquest país. Sobretot perquè el president de Catalunya –que té moltes qualitats– en aquest sentit marca, jo crec, equivocadament, aquest país, fins i tot. Sembla que només el que ell fa està bé, i si no ho fa ell, no es pot fer. Avui n'hem tingut un exemple. Ell ha iniciat els aplaudiments, i una cosa que aquí no es pot fer mai, avui s'ha fet, perquè el president Pujol ho ha fet. Avui hem tingut aquesta visió gràfica d'això. Fins i tot avui el president està aquí bastant, però jo crec que no s'hauria de moure de la cadira, per sentir fins i tot allò que li pugui molestar. Perquè avui, un president de Catalunya ha de sentir fins i tot quan algú perd la serenitat, i ell no ha de

caure a no estar serè. I reclamar serenitat, reclamar serenitat per no escoltar i per fer una acció no serena, què és això? Què és això? I, per tant, aquest és un altre element que crec preocupant, que no és un element personal, sinó que és un element que crec que avui, en bona part, marca la política catalana.

El senyor president ha estat molt benevolent. Jo pensava ara explicar les trenta-vuit o quaranta resolucions que farem, no ho faré. Simplement, anunciar –com ja ho vaig anunciar ahir, fora d'aquesta tribuna, però avui ho faré des de la tribuna– que, per tot el que he dit, discutíem: «Què fem? Demanem dimissions?, quatre, tres?» No, és el que el problema no és ni de la consellera de Governació ni de la consellera Cuenca, i el problema no és ni d'incendis; el problema és d'incendis, però el problema és de tot això que jo els dic. I això té un nom: reprovar les polítiques del Govern català, cosa que esperem que també faran la resta de grups de l'oposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Saura, la primera part de la seva intervenció és una part que crec que tots coincidim. Pel mateix, passaré a donar-li contesta –perquè majoritàriament s'ha adreçat al nostre Departament– a les preguntes i als comentaris que vostè ha fet. Ho dic perquè ho tinc aquí al davant.

Vostè citava que nosaltres hem adreçat una carta als ajuntaments l'agost i que els hem enviat un fullet. És cert –és cert–, però miri, aquesta carta era un recordatori. Li puc donar fotocòpies de totes les cartes adreçades a tots els alcaldes i a tots els ajuntaments de Catalunya el dia 12 d'abril, igual que les adreçades a les companyies elèctriques, a la Direcció General de Carreteres, a la Direcció General de Ferrocarrils de Catalunya, al director regional de Renfe a Catalunya, a autopistes, a diputacions, a ajuntaments, a la Mancomunitat, als abocats, als caps de serveis de les conques del nord, del sud, de ponent, de les terres de l'Ebre, a la Junta d'Aigües de Catalunya, etcètera. Ara ja m'aniria repetint, perquè aquesta va ser la primera tongada.

El 7 de juny vam tornar a enviar cartes i, evidentment –i li ho reconec–, el mes d'agost vam recordar-ho als ajuntaments. Però, en tot cas –i li ho puc demostrar–, les cartes amb una nova edició del fullet. Jo no sé si el fullet que vostè va esmentar era un fullet anterior; pot passar, i a més no m'excuso. Senzillament, jo sí que li he de dir que aquest any –i li ho vaig mencionar ahir– s'havia fet una segona edició d'aquest fullet revisada, i va ser la que es va enviar el 12 d'abril. La carta que vostè diu és certa, però no són menys certes –i es poden provar documentalment– totes aquestes trameses a tots els ens implicats en la protecció de l'entorn i que tenen responsabilitat referent al tema del foc.

Quan vostè ha parlat de l'inventari forestal i ha dit que el Pla general de política forestal havia de contemplar l'inven-

tari forestal, absolutament d'acord. L'inventari forestal, l'està fent el CREA. Miri, des que s'està fent –si no ho recordo malament– hi treballen a temps total una trentena de persones. En aquest moment està pràcticament ultimada a Catalunya. Jo no sé si coneix exactament els paràmetres que s'utilitzen; són uns paràmetres que ens permeten en qualsevol moment, per exemple ara, després del foc, dir exactament quants arbres s'han cremat, doncs, a Santa Coloma de Farners, de quines espècies, quin diàmetre, etcètera. Miri, no està fet de totes les comarques de Catalunya, li ho reconec, en falten molt poquetes, i segurament l'any que ve podrem veure ja la publicació d'aquest inventari. S'hi ha fet un esforç tant pressupostari com de dedicació, tant per part dels representants de la Universitat com nosaltres, molt important. Jo, si vol aprofundir el tema, estic segur que el director del CREA o la mateixa Universitat gustosament li complementaran aquesta informació que jo cito només pel coneixement pràctic del dia a dia.

Quan vostè diu que s'ha retardat el Pla de política forestal, miri, hi ha determinades coses que, quan es fan, s'ha de tenir en compte tot un seguit, un conjunt de coses. Quan es va aprovar en el Parlament la Llei forestal i es va fixar un termini de dos anys, jo crec que es va fer una cosa absolutament correcta i que l'obligació del Govern era complimentar-la en aquest termini de temps, però a cap de vostès se li amaga que, en aquest darrer període, la Comunitat Econòmica Europea o la Unió Europea ha plantejat una política que canvia radicalment els plantejaments que hi havia fins llavors. En el moment en què nosaltres vam conèixer..., a vostè li pot semblar que això no és raó, però, escolti, jo no m'atreiria a aprovar un pla general de política forestal en què el 50% dels diners que hi aportem ve complementat per la Comunitat, no m'atreiria a aprovar-lo sense abans conèixer la voluntat de la Comunitat Econòmica Europea. En el moment en què..., jo he de dir, en honor a la veritat, que quan jo vaig arribar al Departament jo vaig trobar el Pla general de política general redactat, i, evidentment, era un pla que, en aquell moment, l'anterior conseller em va mencionar: «Home, no sé si és massa prudent, en aquest moment, posar-lo en circulació, quan estem veient que la Comunitat Econòmica Europea està preparant tot un pla de forestació, reforestació i que canvia notòriament les directrius polítiques que fins aquell moment hi havia.» I aquesta és l'explicació, no cap d'altra. En el moment –i si vostè mira cronològicament les dades se n'adonarà exactament– en què el Pla de forestació va ser fet públic per la Comunitat Econòmica Europea, nosaltres immediatament vam presentar el nostre Pla a Brussel·les, que és el Pla que s'ha aplicat.

Em parlava del Fons forestal. Miri, suposo que vostè sap d'on es nodreix el Fons forestal: es nodreix de les taxes i dels aprofitaments de boscos públics. Les taxes, jo mateix li he dit abans que en el moment que vaig accedir a conseller es van suprimir, i els fons públics en aquest moment tenim l'orgull de dir que Catalunya té el 3,9 de la seva superfície de la Generalitat, però fa dos mesos eren vora cent mil hectàrees menys, o sigui que calculi la superfície que teníem.

El Fons forestal que esdevé de l'aprofitament dels nostres boscos se'n va, si fa o no fa, al voltant de 15 milions de pessetes en aquest moment, i aquest Fons, dintre dels prop de 100 milions de pessetes que donem al CREAF, es destina a investigació. Sàpiga exactament com és, ni una coma, ni un punt més ni menys; sàpiga que el Fons forestal, que en un moment determinat tenia les possibilitats de nodrir-se d'una quantitat de recursos important, en el moment que es treuen les taxes, perquè veiem la manca de rendibilitat del sector, difícilment pot tenir diners. I com vostè diu: «Oh, és que a la partida hi posen mil pessetes», sí, miri, és la fórmula que s'utilitza pressupostàriament per deixar una partida oberta. En tot cas, sàpiga que els recursos que s'utilitzen són esmerçats adequadament.

Entraria al tema de les companyies elèctriques. Vostè ha fet una intervenció brillant, en molts punts encertada, jo ho comparteixo, però en aquest punt ha estat temerària. Vostè ha donat per feta una causa que està sotmesa a procés judicial. Jo, com a mínim, voldria ser prudent. D'altra banda, vostè ens ha acusat d'amagar les dades. Escolti, nosaltres, el Departament d'Agricultura, conjuntament amb el de Governació, els vam repartir, a tots vostès, la documentació d'aquest Ple, i en aquesta documentació li citàvem les causes presumibles i les hectàrees que s'atribuïen. Si no ho recordo malament..., no voldria incórrer en un error, però, si no ho recordo malament, fins i tot aquest full va ser lliurat als mitjans de comunicació; no ho sé, però, en tot cas, sí que tots els grups el tenien, això ho sé amb certesa. Per això mateix, el que no em pot dir és que hem incorregut en una ocultació; tot al contrari, sí que voldria tenir una certa prudència en aquest tema, i, com vostè veurà, nosaltres en diem «causes presumibles».

Referent al tema de revisió, que se n'ha parlat molt aquest estiu, i, la veritat, jo celebri l'oportunitat que tinc d'explicar-ho en aquesta cambra, perquè, tot i que ho he explicat a diferents llocs, la sensació que ha tingut tothom era que els controls que s'havien fet de línies elèctriques s'havien deixat de fer, quan no és cert, doncs ara els donaré les dades. Mirin, el Decret 63/88, de 28 de març, en el qual s'estableixen mesures de prevenció d'incendis forestals, en el seu article diu: «Els titulars de línies aèries de conducció elèctrica hauran de mantenir netes de vegetació les zones d'aplicació, etcètera», marca la normativa que han de tenir. I en les disposicions finals, en el paràgraf 2, diu: «Sense perjudici de les facultats que corresponguin a altres organismes, s'encomana la vigilància i el compliment de què disposa aquest Decret a la Direcció General de Política Forestal per mitjà dels agents forestals, els quals queden facultats per denunciar les infraccions que es cometin.»

Miri, jo avui li he portat la documentació exacta de les inspeccions que s'han fet, la persona que les ha fet i la data en què les ha fet, perquè no diguin que hem començat a córrer, i li ho lliuraré a vostè. Nosaltres hem fet 873 inspeccions, que han motivat..., 873, que és aquest llistat, exactament vostès veuran la patrulla que és, exactament el 4 de l'I del 94 a la comarca de l'Anoia, al terme d'Òdena, al

paratge de l'Espelt, i veuran el mateix dia..., bé, en veuran d'altres, no és ara qüestió de llegir-los. Jo, amb molt de gust —perquè no crec pas que sigui una informació confidencial—, la hi puc lliurar a vostè, si ho desitja.

D'aquestes inspeccions, es complementen 264 denúncies, vol dir que les altres inspeccions han estat correctes; aquestes 264 denúncies segueixen el seu procés, i he de dir que normalment la companyia, ràpidament, arranja la denúncia que nosaltres hem portat a terme. En el cas que no és així, hi ha nomenat instructor, i el procediment segueix endavant. I, en el cas dels incendis, el Departament ha fet 38 denúncies a la Fiscalia, però, en tot cas, jo el que no em permetré mai és dir que tots aquests incendis han estat provocats. Nosaltres tenim la presumpció que poden haver estat provocats i, per això mateix, hem cursat la corresponent denúncia.

Jo sí que els demanaria que en aquest tema fossin prudents. Vostè abans ha volgut donar una idea i ha dit que potser jo ahir l'havia matisat. Quan un parla aquí, a vegades se l'emporta l'emoció, i és molt educatiu i fins i tot pots aprendre molt llegint les teves pròpies paraules a posteriori, per veure si la intervenció ha estat adequada o no ha estat adequada; sovint —i suposo que a vostès, senyors parlamentaris, els passa el mateix—, sovint no et sents del tot satisfet d'algunes de les teves paraules. Jo, ahir, quan vaig rellegir el final de la meua intervenció, sí que me'n vaig sentir satisfet, perquè reflectia el que veritablement jo tenia al cap.

Jo li vaig dir: «Miri, hi ha un consens general per atribuir la responsabilitat dels focs a l'Administració», un consens general, de tothom, a tot el món, no ho dic jo. També els vaig lliurar a vostès un informe que crec que tothom hauria de llegir de Jean Paul Hétier, que és el director de l'agència mediambiental francesa, en què defineix amb molta exactitud la problemàtica que nosaltres hem tingut aquest any. Els pregaria que el llegissin, i veuran com aquesta persona defineix això, però seguidament també explica que aquest consens, que és tan evident per sentiments, després a la realitat no és així, sinó que aquesta responsabilitat és compartida, evidentment amb diferent grau de responsabilitat, per diferents estaments i pel conjunt de la població en general.

Quan parlem a vegades a través de notícia periodística, ens agafem a un aspecte de titular, o a vegades en un aspecte que..., no diré que el periodista l'hagi volgut treure de context, no, no: senzillament ell cita el que ha sentit, però, sense una explicació molt més àmplia, un no es fa una visió adequada de conjunt, i d'aquests exemples en podríem posar absolutament tots.

Abans jo li volia llegir una carta. Vostè m'ha citat el Col·legi d'Enginyers Tècnics Forestals. Jo he de dir que no és el Col·legi, sinó que és l'Associació d'Enginyers Tècnics Forestals. Aquest Col·legi ha fet unes declaracions molt dures referents al nostre Departament, les ha fet en un moment molt difícil per a nosaltres —ho recordo: quaranta-vuit hores abans del debat—, i els diré una altra cosa: fins i tot jo crec que la persona que les ha fet no ha tingut una especial intencionalitat política, i puc deixar de banda on treballa i a les ordres de qui treballa, perquè jo he parlat amb ell i vaig pen-

sar que aquesta persona era honesta quan feia això, però també li he de dir que la seva mateixa Junta no comparteix totalment el que ell va dir, i que això ve motivat per una altra problemàtica; no ve provocat per la problemàtica... Però, igual que vostès citen aquesta Associació, jo volia llegir una carta que m'adreça el Col·legi d'Enginyers de Monts. Ho dic perquè vostè també ha dit una cosa, ha dit: «Vostès estan sols.» Jo me n'he sentit, de sol, eh?, li ho asseguro, i és veritat, jo me n'he sentit, de sol, però no sol perquè pensés que ningú em comprèn. Jo sé que la gent del camp, sé que la gent que ha viscut el que ha passat, molts d'ells em comprenen. Vostès ho poden dubtar. Miri, jo sóc un home de camp, parlo molt amb la gent, i la gent viu el dia a dia amb una realitat.

I també els he de dir una cosa, i és certa: segurament tots fem declaracions inadequades. Quan un ha passat uns dies de molta tensió, quan a vegades s'ha vist sotmès a determinades coses, que unes són justes i les altres ell pot pensar que són injustes, nosaltres –vostè..., ho dic perquè s'hi ha referit molt, jo m'hi referia una mica abans– fem declaracions que potser en un context normal no faríem. I això jo crec que, amb la capacitat que tenen tots vostès d'anàlisi, haurien de tenir una certa comprensió.

Però per contrarestar..., no per contrarestar, senzillament per posar-ho sobre la taula, vull llegir-li aquesta carta, una carta que m'adreça el Col·legi d'Enginyers de Monts i que segurament ve molt motivada, evidentment, per les manifestacions que havia fet el dia anterior el Col·legi d'Enginyers Tècnics Forestals, per problemes, doncs, que he intentat dirlos amb suavitat i que no crec que en aquesta cambra s'hagin d'exposar. Diu: «Senyor, el col·lectiu de professionals que constitueixen el Col·legi i l'Associació d'Enginyers de Monts de Catalunya ha sentit profundament les pèrdues produïdes pels incendis forestals esdevinguts o sobrevinguts durant aquest estiu al nostre país.» Diu «sobrevinguts», eh?, jo he dit «esdevinguts», m'he equivocat. «No creiem que aquests esdeveniments puguin ser imputats a manca de previsió de l'Administració en matèria de prevenció, doncs les circumstàncies que els han fet possibles han estat imprevisibles i han sobrepassat qualsevol mesura de prevenció que s'hagués pogut establir d'antuvi. Els paràmetres meteorològics dels mesos de juliol i agost han estat tan extremadament anormals –sequera, altes temperatures, baixa humitat i forts vents després d'un hivern i una primavera extraordinàriament secs– que les mesures preventives que s'han mantingut els darrers anys eficaces, en condicions inclús excepcionals, no podien ser efectives en aquestes circumstàncies tan desmesuradament anormals. En conseqüència, el Col·legi i l'Associació d'Enginyers Forestals de Catalunya creu que s'ha de precisar, com ja ho han fet en anteriors ocasions, que les causes dels incendis forestals d'aquest estiu no s'han d'atribuir a una mala gestió per part de l'Administració: aquesta seria la forma més simplista de reclamar responsabilitats.»

La carta és molt més llarga, i, en tot cas, és una carta que està escrita, que el Col·legi m'ha autoritzat a fer-la pública.

(*Remor de veus.*) Jo crec que reflecteix..., reflecteix veritablement el sentiment..., pot aixecar veus, senyor, però reflecteix veritablement el sentiment d'una gent que han viscut com ningú i que tenen un coneixement aprofundit, tant com cap altre col·legi professional, del que ha succeït en els nostres boscos. I jo estic d'acord amb vostè que hem d'avançar i hem de fer mesures, i jo ahir en vaig anunciar algunes, puc avançar-li'n alguna altra, perquè també hi he pensat i he sofert molt, juntament amb la consellera; puc avançar-li'n una altra. Senzillament, si nosaltres no avancem les nostres mesures, en bona part és perquè la voluntat del Govern –i vaig citar-ho ahir– és escoltar-los a vostès i, en la mesura del possible, arribar a uns acords que propiciïn que els ciutadans de Catalunya se'n sentin tranquils.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La consellera vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, li agraeixo el to de la seva intervenció, senyor Saura, i, sobretot, com deia ahir en començar les meves paraules, deia que hem de discutir, hem de valorar, hem de criticar, però sobretot el que realment crec que seria positiu per a tots –i en això anem coincidint– és que, d'aquest debat, en sortissin unes propostes de millora. Vostè n'apuntava cinquanta; espero, donat que l'espai d'intervenció és curt, que demà les podrem llegir, i espero que podrem consensuar-ne i adaptar-ne quantes més millor, si aquestes són raonables –com penso que ho seran–, i les puguem introduir en les nostres propostes de millora del Servei d'Extinció en el futur.

Senyor Saura, vostè, quan ha començat a parlar, es feia l'interpret d'unanimitats, i jo crec que això és perillós, perquè..., és perillós o no ho és, però, en tot cas, no és fidel tampoc a les unanimitats, perquè fixi's, en el tema que ens ocupa –que Déu me'n guardi, de referir-me a d'altres–, en el seu Grup no la té, aquesta unanimitat: un membre del seu Grup, amb motiu dels incendis, el mes de juliol deia: «És impossible disposar d'efectius suficients en un cas de màxim risc.» Un alcalde que coneix bé el que vol dir una catàstrofe, un alcalde que segurament ha experimentat una emergència i l'ha hagut d'afrontar... Per això jo ahir deia que –i, això, de cap manera voldria que ningú ho interpretés com una acusació ni com, diguem-ne, defugir responsabilitats o adjudicar-les a un altre– la catàstrofe és sinònim de caos, i, si es pogués definir i si tinguéssim mitjans suficients, no seria tal catàstrofe. Ahir vaig estar dient que el que tractàvem i el que tractarem amb aquesta, precisament, millora del Servei d'Extinció i de Prevenció d'Incendis és minimitzar els danys, no evitar-los, perquè, si no, no existirien les catàstrofes, ni a Catalunya, ni a l'Estat, ni a Califòrnia, ni a Austràlia, ni enlloc. Per tant, hem de tenir clar, com a mínim, aquestes quatre idees elementals, que és què vol dir una catàstrofe, i en aquest sentit, doncs, sí que és cert

que un membre del seu Grup, molt responsablement, doncs, reconeix que quan hi ha una època de màxim risc és impossible disposar d'efectius suficients.

El conseller Marimon li llegia una carta, i jo no sé si la llegiré, però sí que la hi recordaré. En algun moment de la seva intervenció vostè ha dit: «En el mes d'agost, la consellera escriu als alcaldes la primera carta.» No és cert. La primera carta als alcaldes, com a recordatori i com a insistència, per altra banda, del que ja és la seva responsabilitat, i ho coneixen i ho fan..., adreçava una carta el 7 de juny recordant als alcaldes, precisament per les circumstàncies climatològiques que estàvem vivint, i els deia que «el Departament de Governació està desplegant tots els seus recursos extraordinaris adaptats per a aquestes circumstàncies...», etcètera, i per fer front a aquesta situació de risc, i els recordava el Decret del Departament d'Agricultura, del 88, sobre mesures de prevenció d'incendis forestals. I expressament deia: «Sens perjudici que hagin de ser tinguts en compte tots els aspectes previstos en aquest Decret, cal tenir present especialment el control de les urbanitzacions situades en zones forestals, per tal que mantinguin nets de vegetació els vials, les zones d'accés, les cunetes i totes les parcel·les perimetrals. També cal vetllar per l'adopció de mesures adients per tal d'evitar la combustió en els abocadors dins del terme municipal.» Fins i tot els recordava les mesures sancionadores que es podrien imposar, que els alcaldes podien imposar, si això no es complia. Això, ho enviava el juny; per tant, en tot cas, vostè el que ha llegit aquí és una segona carta complementària. Però el que passa és que els alcaldes sí que ho saben, i, per tant, com que són ells els que van haver d'actuar i patir-ho, sobretot, en primera línia, doncs, ja no seria tan important..., vull dir que els alcaldes en saben molt més que vostè, i saben que abans de l'Infocat —que vostè ha dit que s'havia aprovat, que es va aprovar, es va informar favorablement a la Comissió de Protecció Civil de Catalunya i que espero que sigui homologat per l'Estat a finals de mes—, els alcaldes saben que teníem un pla vigent, i que encara és vigent el Pla fins que no s'aprovi definitivament o no s'homologui l'Infocat, al qual vostè es referia. Aquest Infocat del 83 ja diu el que havien de fer els alcaldes. Per tant, en tot cas jo el que puc fer és un recordatori d'allò que es diu aquí, que no ho haig de llegir perquè els alcaldes ja ho coneixen, i em penso que no afegiríem res més, doncs, a aquest debat.

Però a part d'això, senyor Saura —i entràriem ja, doncs, en un altre tema amb el qual vostè relligava tot això—, a part d'això no sé si coneix —els alcaldes sí que ho coneixen— que l'any 89 es va aprovar a la Comissió de Protecció Civil de Catalunya el model de seguretat dels plans d'emergència municipals, per a tots els ajuntaments, per als que ho han de fer de manera obligatòria, que són els de vint mil, i per als que, si volen, ho han de fer. Aquest model es deia *Línies bàsiques per a la redacció del Pla*. Li haig de dir que jo ahir no vaig fer aquesta explicació, però no per afegir-la avui, perquè si vostè llegeix el *Diari de Sessions* de la meua intervenció a la Diputació Permanent d'aquest Parlament el mes

de juliol, tot això, ho vaig explicar molt detalladament. Fins i tot vaig explicar per què no havia estat l'Infocat fins ara. És clar, no havia estat fins ara perquè prèviament, doncs, calia la norma bàsica de l'Estat, de Protecció Civil, i, en el cas dels incendis, doncs, l'adaptació especial d'aquesta norma bàsica als incendis, a l'especial emergència.

I vostè diu: «És que l'Infocat no el coneix ningú.» El que sí que és cert és que no s'ha enviat als municipis, perquè encara, com li deia, no està homologat, però també ahir —i em penso que vostè devia tenir el discurs fet, perquè, si no, no s'entén, o és que ahir no va escoltar— jo explicava qui formava part de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, i qui havia format part, a més, de la comissió tècnica que durant molts mesos, i amb molta reflexió i un treball molt ben fet, han estat confeccionant l'Infocat: hi ha la Federació, hi ha l'Associació, hi ha l'Ajuntament de Barcelona. Jo m'imagino que quan la Federació i l'Associació de Municipis tenen reunions amb els seus ajuntaments n'informen; el que no tenen a les seves mans és l'Infocat. De totes maneres, l'Infocat és un marc d'actuació, però els ajuntaments han de fer —i em penso que així ho van acordar l'altre dia en la reunió de Vacarisses la Federació de Municipis— els seus plans d'emergència municipals, que hauran de ser, en tot cas, complementats amb unes normes, diguem-ne, per a actuació en casos d'incendis forestals, només en aquells municipis que estiguin a zones forestals. Fins i tot, el mes juliol donava unes dades —que ara no les tinc amb la mateixa precisió— i deia els ajuntaments que des de l'any 89 estan treballant en la confecció d'aquests plans. I ahir, quan parlava de mesures de futur o de propostes de futur, jo deia: «Crec que no hem fet prou; crec que hem d'ajudar els ajuntaments i hem d'impulsar que aquests plans es facin, i el Departament de Governació, que ja ve durant quatre anys amb una línia d'ajuts, de subvencions per a l'elaboració d'aquests plans, l'incrementarà i, sobretot, posarà a disposició dels ajuntaments els tècnics que siguin necessaris per a l'ajuntament que així ho desitgi, per tal i amb l'objectiu comú de tenir elaborats aquests plans d'emergència i l'adaptació als incendis forestals, perquè tota aquesta organització s'ha d'encaixar i ha de funcionar.» Això és el que deia ahir; per això m'estranyava que vostè, doncs, fes aquestes manifestacions de desconeixement, que crec que ara li deuen haver quedat ja matisades.

També feia referència a algunes declaracions que jo havia fet. És que..., jo crec que pot ser una tàctica o tècnica parlamentària, però jo crec que seria més correcte si s'utilitzés del tot. No ha continuat amb les meves declaracions, com no ha continuat amb les del president de la Generalitat. Jo em referia a una qüestió. Quan jo deia «ens ha agafat confiats», deia «al Govern i a l'oposició», i continuava —i això és l'important, no la introducció de la oposició—, continuava: «perquè tenim durant vuit anys un sistema ja rodat i que ha funcionat», i per això hem estat confiats, no perquè siguem uns frívols, sinó perquè teníem un sistema de fa vuit anys rodat i que havia funcionat, i que havíem assolit uns nivells d'eficàcia superiors a qualsevol altre lloc de la resta de

l'Estat. Això és el que deia en l'entrevista, i això és el que vaig dir també ahir. Per tant, li ho recordo. I ahir fins i tot ho vaig dir: abans d'aquests incendis, la durada del Cos de Bombers en l'extinció no superava entre vuit o dotze hores, i ara hem estat dies. Però això ha estat així durant vuit anys. A això em referia quan deia que ens havia agafat confiats, perquè l'oposició segur, segur que si haguéssim tingut uns estius, abans del programa Foc Verd..., doncs, segurament ens haurien exigit i hauríem tingut més debats, lògicament, com correspon a l'oposició, reclamant rectificacions. No van haver-n'hi, almenys en el tema d'extinció, perquè ja dic que totes les peticions de recursos no eren substancialment importants per cobrir l'emergència dels incendis d'aquest estiu.

I, a més, haig de tornar a repetir: ahir deia que teníem uns mitjans molt potents i uns mitjans jo diria que molt avançats, i que estem insistint i prosperant en aquesta línia. I deia també aquest matí –i ho torno a repetir– que en les propostes hi havia la incorporació d'avançar en una línia de millora tecnològica en tots els aspectes d'extinció i detecció de focs. Tindrem ocasió, com deia abans..., però suposo que coneixen, senyor Saura, que hi ha un nou sistema, el que es diu GPS, que s'està investigant amb la Universitat Politècnica, precisament per a la localització..., que ja ho fem servir des de comandament aeri, però perquè es puguin dirigir els mitjans terrestres al lloc on cal, i això es fa via satèl·lit informatitzat.

Per tant, no deixem d'avançar. I quan vostè es referia a aquesta Subdirecció de Prevenció que està sense cobrir, tampoc li volia deixar de respondre, perquè em sembla que això no té cap interès. Estem parlant de foc forestal. Ahir vaig dir que la Direcció General que depèn del Departament de Governació no en fa, de prevenció forestal, perquè correspon a un altre departament. De totes maneres hi ha un excel·lent cap de servei i un equip molt, molt excepcional, que està treballant, i tenim segurament l'únic departament d'investigació que hi ha a qualsevol altre comunitat autònoma, i a més amb disseny de camions, com coneixen, i amb aportació de material propi dissenyat precisament des d'aquest servei a què vostè fa referència. Per tant, no crec que tingui més importància; en tot cas, el que estem fent seria estalviar recursos. Perquè no cal, segurament, cobrir aquesta plaça en aquest moment, que no vol dir que no s'estigui fent des d'aquest Gabinet en conjunt un treball, un treball excel·lent.

I finalment, i ja tindrà potser més ocasió..., vostè es referia al pressupost, i li hauria de fer una observació, encara que és lògic que vostè, la seva intervenció, la basi en el pressupost que coneix. Però coneix també que els pressupostos del Departament de Governació, no només els de la Direcció General d'Extinció d'Incendis, són els pressupostos que són... Precisament és un departament que té les emergències, que té els riscos i hi ha moltes partides que han de ser ober-tes. Doncs, la prova és aquest estiu. Però sempre és així, perquè en no poder predir, doncs, la intervenció que s'ha de fer d'extinció, o en no poder predir la intervenció que s'ha de fer de seguretat, o no poder predir altres situacions, sem-

pre els pressupostos liquidats són molt més alts que els pressupostos amb què vostè compta. I és per això..., i jo crec que ho fa d'una manera correcta, perquè utilitza el que vostè té a les seves mans, però què jo li dic que li brindo els que són, una vegada liquidats. Vostè..., sí que és cert que, no en un any, que sembla que ha dit, sinó en dos anys, hi havia hagut sobrepressupostada aquesta disminució, que realment no és així, perquè sobre el pressupost liquidat ja l'any passat era amb augment i amb més augment que fins i tot el pressupost del Departament de Governació.

I també per acabar, doncs, de contestar alguna altra intervenció –i amb això que hem de dir, hem de donar la informació completa, almenys és el que procurem des del Govern fer– ens donaven unes xifres i deia: «S'han rebaixat les inversions a extinció», i es feia broma amb una partida que es deia «Gabinet del Conseller, mil milions i escaig d'inversió», i es donava incomplet, perquè tinc aquí el pressupost i diu..., perquè és la confecció i l'estructura del pressupost, i diu: «Gabinet del Conseller i Secretaria General». Això és el que no s'ha dit. És un pressupost d'inversions que s'administra des de Secretaria General, i, per donar-li una dada, d'aquests milions que s'apuntaven, quatre-cents, precisament, estan numerats per al Centre de Coordinació d'Emergències.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El Grup Parlamentari d'Iniciativa pot fer ús d'un tràmit de rèplica. Deu minuts.

El Sr. SAURA: Començant per la senyora consellera de Governació, primera –i el senyor Marimon, tot i que després també li ho repetiré–, jo no em faig intèrpret d'unanimitats. Ara, crec que ningú pot dir avui –ningú no pot dir avui–, a Catalunya, que hi ha una gran unanimitat que les coses no han funcionat, senyora consellera. I no m'hi estendré més –no m'hi estendré més. I en relació a intentar dir que no hi ha unanimitat perquè hi ha una associació que diu el contrari, quan el senyor conseller d'Agricultura vingui contestaré exactament això.

Després diu: «I vostè no la té, perquè vostè..., hi ha una persona al seu grup que ha dit que, quan hi ha una catàstrofe d'aquests mitjans, mai es disposen de suficients efectius.» Jo no he dit mai el contrari. Això, jo no ho he dit. Això no entra en contradicció amb res del que jo he dit.

Jo he dit, primer, en nom del meu Grup, primer, que cal fer tasques de prevenció. Segona, he anat molt més lluny: he dit que la causa profunda de la catàstrofe és despoblament rural, no-empara –després m'hi referiré també, quan el senyor Marimon vingui–, no-control de les companyies elèctriques..., he dit moltes raons profundes. Perquè, com els pagesos diuen, no?: «El foc d'estiu s'apaga a l'hivern.» I del que els acusem fonamentalment és que vostès a l'hivern no han apagat el foc, tot i que parlant de mitjans, senyora consellera... Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis: no em digui que la vacant que té a Prevenció és perquè vostès no s'ocupen dels incendis forestals. Això és que ho trobo com de..., perdoni, dels germans Marx. Vostè té tot el

Cos apagant incendis i diu que la prevenció no és seva. Home, sí que hi hauran coses que seran seves, senyora consellera. Si no ho és —si no ho és— supprimeixi aquesta Sots-direcció. Supprimeixi-la. És a dir, em sembla que és important tenir una Sots-direcció de Prevenció, que no només és d'incendis forestals, serà de tot. Ara, senyora consellera, una cosa que és innegable. Evolució 92-93-94 de personal: a la baixa —a la baixa. No es cobreixen les vacants. Cada any, menys diners. Evolució de les inversions: l'any 92, 1.038; l'any 93, 1.048; al 94, 698. Subvencions als ajuntaments: 80, 85 i 65. És a dir, la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, en els últims dos anys —ho he dit abans—, ha deixat de tenir 2.400 milions, simplement amb el mateix increment que ha tingut el Departament.

I en relació a la unanimitat, jo quan dic que hi ha unanimitat no dic que coincideixo totalment amb totes les associacions. El senyor Marimon deia: «És que, aquesta Associació, no vull dir el que hi ha.» Però clar, si resulta que, a l'Associació que ell m'ha posat en boca, el responsable seu té un càrrec a l'Administració, potser el que vostè diu té menys verificació. És a dir, que vostè m'anomena una associació que li diu que està d'acord, quan el president d'aquesta Associació és un alt càrrec del seu Departament, això no és seriós. Això no és seriós. No m'utilitzi un alt càrrec del seu Departament perquè escrigui una carta des d'una entitat. I tampoc en dic més. I en podria dir més, d'això, però tampoc en vull dir més. En tot cas no em faci aquesta contradicció.

Les cartes. Les famoses cartes. Les tres cartes. Vejam: els tres o quatre alcaldes que hi ha per aquí em diuen que no és veritat. Podrà mirar registres. Jo acostumo, quan dic una cosa d'aquestes, a comprovar-la. L'he comprovat. No he vingut aquí a dir això. Ara, senyora consellera, jo el que li he dit és el següent: vostè, en la seva intervenció, ens diu: «El dia 4 de juliol activem l'Infocat.» I ahir, a la Diputació Permanent, ens explica com funciona tot amb el nou pla Infocat. I aquesta és tota la seva argumentació. I això és un castell de sorra que cau. Perquè, quan vostè el dia 4 activa l'Infocat, activa una cosa que no coneix ningú. I jo li dic que la primera carta que vostè fa sobre l'Infocat és el 20 de juliol.

Senyora consellera..., i no transfereixi competències seves a la Federació de Municipis. Qui ha d'explicar... Una cosa és que hi hagi quatre representants a la Federació de Municipis que amb vostès discuteixin el tema, però, escolti, qui és responsable d'anar als municipis, donar-los un Infocat, fer els cursets i implementar és vostè, no la Federació de Municipis.

Ahir la vaig escoltar perfectament, i, quan va dir això, vaig pensar que era un *lapsus linguae*. És a dir, la Conselleria de Governació té ella, i només ella, l'obligació de, si fa un pla d'emergència forestal, fer-lo arribar als ajuntaments i implementar-lo: ella. La Federació ho farà o no ho farà, i els meus veïns faran no sé què. Vostè no passi la pilota a... I escolti, senyora consellera, avui encara no el tenen, l'Infocat. I quan no pot contestar això, em diu: «Home, però ja en te-

nem un altre, i, per tant, era el del 83.» Però, a veure, però vostè no ha dit que tot es munta a partir de l'Infocat nou? Com ara entreu al del 83? Vostès és que ja en tenien un als ajuntaments.

El que intento dir és que el sistema —el sistema, ja discutirem un altre dia, un altre moment, si és bo o dolent— que reflecteix l'Infocat és un sistema que no està implementat i que no coneix gairebé ningú. I que vostè, sobre l'Infocat als ajuntaments, la primera carta que fa és del 20 de juliol en els termes que he llegit. Això és el que dic en relació a això.

En relació al tema de si estàvem... Vostè diu: «Els grups de l'oposició també estaven confiats. Digui-ho tot.» Escolti, aquí sí que no m'ha sentit, o m'estranya. A veure, si estàvem confiats o no, què ha fet l'oposició. I li dic el que he fet jo, però escolti, que hi han altres grups que poden dir el que han fet ells, que ho diran, suposo.

Miri, l'octubre del 93 el senyor Víctor Gimeno va fer una interpellació motivada per la preocupació de l'increment dels incendis forestals. I quan vostès diuen: «Facin propostes en positiu», en vam fer moltes. Entre elles fer fer, de forma urgent, un pla de prevenció d'incendis forestals. Vostès ens van escoltar? Van considerar algun tema? Van votar que no.

El desembre del 93, a l'esmena a la totalitat del Departament de Governació que va defensar el senyor Toni Farrés, va donar tres arguments per fer una esmena a la totalitat. I un era i va fer referència a la interpellació del senyor Víctor Gimeno, i que vostès havien dit que això era prioritari per a vostès, ja està escrit, i va fer la broma: «Quina prioritat, que no sigui més prioritari.» Perquè si vostès fa un mes han dit que és prioritari i baixen 224 milions, millor que no sigui prioritari. Això està escrit en el *Diari de Sessions* del senyor Toni Farrés.

Però li vaig a dir una altra cosa: el mes d'abril vam fer una altra interpellació. I li vaig a dir una altra cosa: el nostre Grup va ser l'únic grup que el mes de març, quan es va debatre aquí la Llei que regulava els serveis de prevenció i extinció d'incendis, va mantenir una esmena a la totalitat. I està escrit per quins motius, que són dos. Els motius eren els següents: primer, no entenem com amb els incendis forestals, que és el primer perill, tot i que una part d'això està a Agricultura, aquí no es parlés de coordinació de res. A la disposició addicional primera o segona, no ho sé, es diu: «es coordinaran», i nosaltres, en positiu, vam fer unes esmenes d'incorporació redactades d'un capítol especial de coordinació i de prevenció que vostès van rebutjar. Les van rebutjar, en positiu.

Quart tema —quart tema. Perdó, quatre idees. Vostè diu: «L'oposició no ha fet res.» Doncs, miri, vam fer tot el que hem pogut: interpellacions, propostes en positiu, explicant el pressupost, interpellació a l'abril i propostes en positiu argumentant per què en contra. És possible, senyores i senyors diputats, és possible que la Llei que vam aprovar, que va sortir publicada el 4 de maig d'enguany, avui ja no serveixi? Saben vostès quina va ser l'explicació que va donar el diputat de la majoria per rebatre els arguments del senyor Víctor

Gimeno? Ho tinc literalment allà. Va dir el següent: «Escol·tin, el temps dirà si aquesta Llei és bona o no. Nosaltres estem convençuts que és bona.» Aquesta Llei sortia el 4 de maig. El temps ho ha dit —el temps ho ha dit. La Llei de prevenció i extinció d'incendis necessita un capítol de prevenció i necessita un capítol de coordinació.

I el senyor Marimon. Senyor Marimon, vostè diu que ha estat sol. Jo sé que governar en moments difícils és estar sol. Ara, jo precisament del que els acuso és del seu narcisisme de voler estar sempre sols. Això és una de les crítiques profundes que li faig. És que vostès volen, d'això, fer-ne una bandera: «Només som nosaltres», i els diem: «No, no, són els ajuntaments.» I una crítica profunda és que vostè vol estar sol. I, com que vostès només volen estar sols i volen fer veure que només són vostès els que treballen per Catalunya, quan hi ha una emergència són incapaços d'acollir el voluntariat, organitzar-lo i enquadrar-lo bé. I estan desaprofitant això. I són incapaços de saber quins ajuntaments tenen cisternes d'aigua. I els ajuntaments i els voluntariats passen de vostès i van a apagar foc. I des del Vallès Occidental s'utilitzen cisternes dels ajuntaments, i els centres d'esplai hi van. I vostès no fan ni tan sols una cosa que s'ha de fer en una situació d'emergència, que em deia un tècnic de Protecció Civil. Diu: «Escolta, escolta, per quina raó Catalunya Ràdio no va donar consignes generals a la població?» No hauria estat bé que per Catalunya Ràdio és digués que la gent no anés en màniga curta? Que no portés roba acrílica? No hauria estat bé dir a la gent que no anés a fer de voluntaris si no s'apuntaven al registre de l'ajuntament? Vostè sap, i vostès saben, segur, que hi va haver persones que les van estar buscant set hores, perquè no s'havien registrat? I als familiars dient que segur que s'ha matat, i l'home estava dormint? Era tan difícil donar algunes consignes generals des dels mitjans públics? Perquè en algunes ràdios municipals sí que es va donar informació concreta del que estava passant, però vostès no ho van fer. Per què? Perquè vostès són controladors intervencionistes; ni coordinen ni planifiquen; no serveixen per tirar, per governar en el sentit ampli aquest país. I aleshores, quan s'ha de donar una situació, és dona una situació que tot el país ha de fer front, ens trobem que no tenim govern, que vol apagar el foc amb els bombers, i aleshores hi han problemes amb els bombers, i la gent diu que el problema és dels bombers. No, no, el problema no és dels bombers. El problema és que no funciona el sistema general.

I miri, en els temes de política forestal, que vostè ha dit, Pla general... —el senyor president, evidentment perquè toca, m'ha encès el llumet—, voldria contestar moltes coses, però en vull dir una. Una important en relació a la Llei forestal, al Pla forestal i a tot això.

Miri, no és que el Pla de política forestal hagi de contemplar l'inventari. No, no. La llei diu que el Pla forestal s'ha de fer tenint com a base l'inventari forestal. Perquè, si no sabem quines zones són més inflamables que altres, quin pla farem? Com que no l'hem fet..., que no està fet, i li puc a més ensenyar una acta de la taula intersectorial del mes de

març al director general seu; la tinc aquí. Diu, a més a més, que s'ha retardat per problemes pressupostaris —la hi puc llegir després, a la contrarèplica. Per tant, l'inventari no està fet; ens han presentat un pla de política forestal que, per no dir, no diu ni quants punts d'aigua necessitem, no ho diu. És un pla de declaració d'intencions.

I en relació amb el tema del cos rural i tot això de què vostè ha parlat i el funcionament del grup, miri..., i el tema de les companyies elèctriques. Jo després, en la contrarèplica, segur que podré parlar del funcionament del cos, amb algunes coses meravelloses..., meravelloses no, desgraciades, que em van explicar.

Per exemple, quan em van dir fa tres o quatre dies que la majoria de vehicles del seu cos no tenen prioritari lluminosos i acústics, és a dir, que no tenen sirenes des de fa tres anys, i que quan hi ha un incendi han de parar en el semàfor i han de treure el cap xiulant perquè els deixin passar, no sabia què dir. La majoria de vehicles d'aquest famós cos rural no té sirenes, perquè hi ha un problema d'homologació, de colors, i els agents diuen: «Escolteu, que siguin del color que vulgueu, però poseu-nos la sirena.» Aquesta és una cosa que ha passat.

I en el tema de les companyies elèctriques..., el senyor Marimon diu: «Vostè ha estat temerari.» Miri, jo crec que no he estat temerari, però és igual. La meua temeritat aquí no porta responsabilitat, però la seva temeritat, no fent el que han de fer, sí que en porta, de responsabilitats. Fins i tot, jo des d'aquí puc ser temerari; ara, d'on no es pot ser temerari és d'aquí. I, quan els incendis que s'han produït per les xarxes elèctriques —i això no és cap temeritat— poden ser més del 50 o el 60%, vostès han de dir alguna cosa. Per exemple, el primer incendi, 30.000, és veritat o no que hi ha una anàlisi del Laboratori General d'Assaig? Però, per exemple, joestic segur —la consellera Cuenca segur, i vostè espero que també—, vostès tenen informes dels incendis, amb fotografies, eh? Bé. I aquests informes que vostès tenen, que la Direcció General de Seguretat Ciutadana té, amb les fotografies que vostès han vist de com està l'estat de línies, vostès aquí avui haurien de dir una altra cosa, i no ho diuen. I això no és un problema de jutjat. Vostès tenen informes de cada incendi —de cada incendi—, i en molts que hi han les possibles causes de situacions elèctriques tenen fotografies de l'estat de les línies elèctriques, i això no ho diu. I diu: «És que està pendent de causa judicial.» Escolti, el de la cigarreta no està pendent de causa judicial? I per què vostè surt i diu: «Els de la cigarreta, dolents; dels altres, no en parlo»? Per què? O és que el de la cigarreta no té també un procediment judicial? O l'abocador de Nonasp. «Aquest és l'abocador de Nonasp»; ara, de les companyies no en parlem, no en parlem perquè hi ha una causa judicial. Home, si us plau! O parlem de tots, o no només parlem de les cigarretes. I —hi insisteixo— vostès només parlen de les irresponsabilitats de la costellada, la paella i la cigarreta —que s'han d'acabar, segur—, però no parlen d'això altre.

I no parlen d'això altre per dos coses, dos problemes profunds que també els he assenyalat. Primer problema: la polí-

tica industrial seva és com la política territorial, *laissez faire*, que les indústries facin el seu manteniment, i això ens porta aquí. I segona, perquè en un del que vostès van considerar el gran projecte nacional van haver de demanar ajut perquè se'ls ensorrava, i aquest ajut es paga.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies a vostè, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Algun membre del Govern vol contestar? (Pausa.) No?

Doncs, fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon i dels secretaris segon, tercer i quart. La Mesa és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i els consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Honorables consellers, honorable consellera, il·lustres diputades, il·lustres diputats, encara que a hores d'ara siguin pocs en aquests moments a la cambra.

Volia començar dient «senyors consellers», referint-me als dos consellers, a la consellera i al conseller, que dirigeixen per part del Govern aquest debat general de prevenció i d'extinció d'incendis a Catalunya, però hauré de començar dient només senyora consellera i quan arribi el senyor conseller ja li explicarà el que volia dir-li, eh?

Volia dir que, com a entrada i com a consideració prèvia, crec que el Govern, a través dels consellers que dirigeixen aquest debat, aquest matí en el debat, de forma conscient o de forma no volguda, però a la pràctica sí, crec que no han jugat net del tot i m'explicaré: ahir ens varen..., en les seves intervencions, tant la senyora Cuenca com el senyor Marimon varen ser molt clars a demanar que aquest debat ells l'iniciaven oberts, oberts a escoltar les crítiques que podien venir i totes les aportacions; avui el conseller Marimon també ho fa fet, i n'ha parlat una altra vegada i ha tornat a recordar que ell estava obert a escoltar totes aquestes crítiques. I, d'una banda, han dit això, però, d'una altra banda..., jo, aquest matí, he tingut la sensació, potser, ja ho dic, inconscientment i vostès mateixos han caigut a la trampa, però quan hi ha hagut, per part d'un grup de la cambra, la introducció d'un estil que em sembla que no és propi en aquest Parlament de Catalunya, vostès hi han caigut, en aquesta trampa i, en canvi, no han respost a moltes de les crítiques

positives que un altre grup de la cambra els ha formulat i que és el to de la intervenció que jo també faré en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; per tant, m'agradaria..., no és cap toc d'atenció, és simplement un recordatori dels propis conceptes, de les pròpies intervencions que vostès van tenir ahir i han tingut avui i que valorem positivament si es compleixen per endegar o per continuar aquest debat i per tal d'arribar que aquest debat sigui útil. I això és el que es vol: que aquest debat sigui útil per al futur de Catalunya en matèria de prevenció i d'extinció d'incendis. Aquí no hem d'anar a traslladar —aquest no és el nostre objectiu ni serà el to de la intervenció— aquelles picabaralles o aquelles confrontacions en l'espai estrictament polític que es dona a la política diària a Catalunya i/o a Espanya, sinó que entenem que en aquest debat del Parlament venim a intentar analitzar el que s'ha fet bé, el que no s'ha fet bé i tot allò que no s'ha fet bé espero que s'assumeixi per part del Govern, i a partir d'aquí variar la política, fer un rumb diferent en la política de prevenció i extinció en aquells temes que calgui fer-ho. Llavors, evidentment, la dialèctica del debat portarà, doncs, a unes conclusions que espero que siguin al màxim de consensuades en les resolucions de demà.

A tall de consideració prèvia, per tant, volia fer aquesta primera. M'estalvio, per l'economia del temps, alguns comentaris que també volia fer sobre el to i el contingut de les seves intervencions d'ahir, que —li ho haig de dir clarament— els vaig trobar potser excessivament a la defensiva i escassament autocrítics, tot i que hi havia algunes pinzellades autocrítics, però molt escasses per a la nostra..., en tot cas per al que nosaltres esperàvem.

No em puc estalviar, emperò, de cap de les maneres, de recordar en aquesta cambra la nostra indignació, la indignació de molta gent per algunes de les intervencions del president de la Generalitat aquest estiu, diguem-ne, durant els focs, quan hi havia els incendis. S'ha dit ja aquest matí; jo ho vull tornar a recordar. Jo penso que no és de rebut, de cap de les maneres, que el president del Govern de Catalunya digui que li «rellisquen» les crítiques que li puguin fer l'oposició en un tema com aquest, greu; en un tema, diguem-ne, en què s'ha de buscar o es busca la màxima unitat i el màxim consens, perquè, en definitiva, és un tema òbviament polític, però que la ciutadania el percep de manera molt unitària, de manera molt de participació de la totalitat de forces cíviques, ciutadanes i polítiques.

Crec, doncs, que posicions com aquestes el president de la Generalitat no les pot tenir; tampoc en pot tenir unes altres. A mi em van doldre —i m'agradaria que el president fos aquí des del respecte que sap que li tinc i que sap que li tenim—..., però tampoc no són acceptables unes paraules que va dir des d'Andorra, justament l'endemà o al cap de dos dies que hi havia hagut el drama, la mort de quatre bombers, que tots hem sentit, com la de totes les altres víctimes d'aquests incendis. Va venir a dir quelcom així com que esperava que a partir d'aquí l'oposició en tragués lliçons: amb això no! Això, no! Amb la mort no s'hi juga. Com aquest matí, vostès també han respost a un grup en aquest sentit; jo

diria que val la pena que tothom s'apliqui les pròpies paraules, i el president va tenir unes altres declaracions absolutament desafortunades, absolutament inacceptables, no només des de l'oposició, des de qualsevol persona sensata. També com a consideració.

I una altra consideració prèvia. Als diputats del nostre Grup ens hauria agradat, i no pas per menystenir, evidentment, i valorem positivament, òbviament, l'esforç, doncs, de les dues conselleries de comparèixer davant d'aquesta cambra, però hauríem agraït l'opinió del president. Ha parlat molt aquest estiu, per què no parla aquí en el Parlament? Als diaris, a les televisions, tothom qui l'ha volgut escoltar l'ha sentit i moltes vegades desafortunadament, també. Esperàvem, a la cambra, en el Parlament, en un debat com aquest, sentir la veu, sentir l'opinió, sentir les valoracions del president de la Generalitat, així com ens hauria agradat sentir —és un debat de política general, un debat general sobre els incendis, prevenció i extinció—..., potser hauria estat bo de saber o de sentir també l'opinió del conseller d'Indústria, del conseller Subirà en relació, per exemple, amb tot el tema de les línies o de les companyies elèctriques; o, per exemple, saber l'opinió del conseller de Medi Ambient, del senyor Vilalta, sobre l'impacte ecològic subsegüent a aquests incendis i sobre les polítiques concretes de reconstrucció mediambiental del país; també ens hauria agradat, en aquest debat general sobre la prevenció, escoltar-los.

Jo, l'última, unes dues últimes consideracions prèvies abans d'entrar en el tema; només recordar —perquè consti, quedi en acta— la negativa de la majoria que es celebrés un ple extraordinari el mes de juliol. La consellera Cuenca deia ahir que esperava d'aquest debat que volguéssim sumar cap a l'esperança i la reconstrucció, en definitiva, sumar cap al futur. Lloable intenció, lloable intenció, que també tenim nosaltres; que també teníem nosaltres el mes de juliol, immediatament després d'aquella setmana tràgica. I això ho vam demostrar en la reunió de la Diputació Permanent; aquest to de voluntat de suma i positiu. I la majoria es va blindar; la majoria es va tancar sobre ella mateixa, no van acceptar que aquest Parlament el mes de juliol es reunís, com volia tota l'oposició, i també haurien d'haver volgut vostès, per tal de debatre sobre el que havia passat i, en tot cas, per tal de sumar esforços. Aquesta em penso que era la voluntat..., jo penso que..., no puc parlar en nom de tots els grups de la cambra, però em penso que, pel que vaig detectar, era la voluntat de tots els grups de la cambra de l'oposició, de sumar esforços en aquell moment d'emergència nacional, de tragèdia nacional al voltant de l'acció del Govern, per tal de corregir el que fes falta corregir.

S'ho van voler fer tots sols. Aquest matí també algú els ho deia: sovint, s'ho volen fer tots sols. Jo penso que tant de temps de majoria absoluta no els va bé; home, per a vostès, sí; però jo entenc que per a Catalunya, no. I, finalment, entenc que aquesta pràctica de majoria absoluta i de portar-s'ho a fer tot sol, els porta sovint, doncs, a això: a no arribar o a cometre errors o a aplicar unes polítiques dolentes en matèria de prevenció o d'extinció.

L'última consideració prèvia: vull expressar la nostra protesta formal i la nostra indignació màxima per la no-retransmissió en directe del Ple d'aquesta cambra per tractar i debatre amb profunditat la prevenció i l'extinció dels incendis —i per tal de fer arribar les propostes, que esperem que siguin al màxim de consensuades—, ni tan sols per Catalunya Informació. Què els costava? Què li costava, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, almenys, de donar l'oportunitat als ciutadans...? Potser si no volien que ho veiessin per televisió, almenys, escoltar-ho per ràdio. Hi ha un tema més important que aquest, els últims anys, a Catalunya, que hagi consensuat o que hagi galvanitzat més l'opinió pública a nivell de sensibilitat? Hi ha algun altre tema?

Hi ha un precedent: el debat de Maastricht. El debat de Maastricht no tenia ni un deu per cent d'atenció ciutadana o d'interès ciutadà com, segurament, hauria tingut aquest debat sobre els incendis d'aquest estiu. Miri bé, i els diré que em penso que aquest debat tenia i té més interès per a molts ciutadans que el mateix debat de política general que farem d'aquí a un mes, i ja és dir. Doncs, jo no entenc, no puc entendre, no podem entendre de cap de les maneres aquesta..., bé, aquesta política de tancament, de blindatge, un altre cop, aquesta decisió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que nosaltres hem criticat en el si del Consell d'Administració —evidentment, hi estem en minoria i allà queda la nostra proposta i protesta—, i ho diem també en el Ple. De què té por, el Govern de la Generalitat de Catalunya? De què té por, que es retransmeti en directe? Que tots els ciutadans que vulguin puguin seguir-ho? De què té por? De les crítiques? Jo no vull ser mal pensat, però molt em temo que sí. Molt em temo que sí, i això és un mal començament. Hi ha hagut un blindatge informatiu —jo haig de dir-ho—, fins i tot una manipulació informativa des dels mitjans públics de la Corporació, aquest estiu, al voltant del tractament en el tema de l'extinció d'incendis. Tenim aquesta percepció; ens podem equivocar, però tenim la percepció d'un blindatge per part del Govern i d'una manipulació informativa i de fer callar totes les veus crítiques que poguessin sortir. I malgrat tot n'han sortit, perquè n'hi havien tantes que una o altra, finalment, ha passat a través de la televisió o de la ràdio. Això els hauria de fer reflexionar.

Entrem en les dades. Ràpides, les dades del desastre, de la tragèdia. Superfícies forestals cremades al Principat de Catalunya: 58.809 hectàrees forestals fins al 14 de setembre, va dir vostè ahir, senyor Marimon. Teníem nosaltres unes dades pràcticament idèntiques: 58.720 hectàrees fins al 31 d'agost, donades pel seu Departament. En tot cas, com que són tan poques hectàrees de diferència, presumeixo que entre el 31 d'agost i el 14 de setembre no hi ha hagut cap més incendi, i n'hi ha hagut alguns més, la qual cosa em fa pensar que, de moment, aquí hi ha un *décalage* de dades o potser hi ha hagut alguna equivocació. «Fins avui» —va dir, fins ahir, va dir— «63.459 hectàrees forestals»; no totals, forestals: arbrades, matolls, pastures..., però les agrícoles, les hi ha sumat? Ahir no les va dir, en tot cas. Bé, en tot cas, li faig aquesta precisió i m'agradaria saber si hi suma

les agrícoles o no, i precisar aquestes dades del desastre total.

Un 2%, pràcticament, de la superfície arbrada de Catalunya ha cremat aquest estiu; un 3%, quasi un 3% de la superfície total forestal i també agrícola ha cremat aquest estiu: 195.000 hectàrees en el conjunt dels Països Catalans. La resta de països germans nostres també han tingut el drama dels incendis. En el conjunt de la nostra nació, pràcticament 200.000 hectàrees cremades l'estiu de l'any 1994. Repassem-ho. Dades seves, dades de la Conselleria. En superfície d'hectàrees arbrades hem superat —no molt, però hem superat ja— la cresta més tràgica des de la recuperació de la democràcia al nostre país. L'any 86 ja no és el pitjor any pel que fa als incendis forestals a Catalunya: és l'any 94. I ens hem aproximat a la xifra fatídica de les 70.000 hectàrees —entre matolls i pastures, arbrades...— que va representar també el 86 quant a hectàrees forestals cremades al Principat de Catalunya.

A partir d'aquest desastre de l'any 86, aquest Parlament i el Govern varen posar en marxa una solució legislativa, un marc d'acció política que ha funcionat durant tots aquests anys, excepte els últims —segurament que hi ha hagut relaxament, ja en parlarem més tard—: el programa Foc Verd. Nosaltres hem estat sempre uns defensors d'aquest programa, perquè, amb les seves imperfeccions, que en té, com totes les coses en tenen, ha estat un programa de defensa que s'ha demostrat útil. En part, també, òbviament, la climatologia i les condicions objectives, i aquests cicles que existeixen, òbviament, afavorien l'etapa posterior al 86 una etapa diferent; emperò, segur que hi va influir molt l'aplicació del programa Foc Verd, en positiu, tant en prevenció com en extinció. El que passa és que aquest programa els últims anys s'ha anat desballestant; hi ha hagut relaxament; ja en parlarem en tot cas, però nosaltres entenem que, si el 86 fem el programa Foc Verd —diguem-ne— 1, potser a partir d'aquest debat convindria parlar que caldria renovar la totalitat del programa, actualitzar la totalitat del programa, veure el que ha funcionat, el que no ha funcionat, i començar l'etapa del programa Foc Verd 2, en el sentit que 2 no vol dir de menys qualitat, sinó de més qualitat, actualitzat i que pugui funcionar, per a una nova etapa, no de tranquil·litat, sinó que corregeixi els errors que s'han comès en aquesta etapa que hem acabat.

A més a més, coberts, camps, bestiar, cases i, el que és pitjor, vides humanes segades a conseqüència dels incendis, aquest estiu. Joestic convençut que aquest és un Ple que tots hauríem volgut estalviar-nos. Ahir aquesta cambra va experimentar simbòlicament el seu dol; dol per les vides perdudes, però dol també pel país, dol per Catalunya. Unànimement.

Hauríem volgut estalviar-nos aquest Ple, però no podem; hi ha hagut tragèdia. Se n'han d'analitzar les causes, allò que no ha funcionat, i s'ha de corregir. Aquesta, si més no, és la intenció del nostre Grup Parlamentari. Aquestes són les dades fredes, però darrere d'aquestes dades fredes hi ha hagut molta vida, aquest estiu. Jo, ahir, em repassava una cro-

nologia de la setmana tràgica, com la vam analitzar, que va fer el diari *Regió 7*; una cronologia absolutament completa del que va passar a les comarques del Bages i del Berguedà, i llegia algunes coses que «frapen», no? Deia, en començar, aquesta crònica: «Han passat tantes coses en sis dies, des del dilluns, només. Una setmana carregada d'esdeveniments que marcaran el futur de les comarques del Bages i el Berguedà, i d'altres comarques.» Parlaven d'aquestes comarques centralment afectades en la setmana tràgica de començaments de juliol: «Uns incendis que caldrà tenir sempre presents per intentar que no es tornin a repetir mai més, mai més, mai més!» Suposo que aquesta és la intenció de tots els grups de la cambra, però aquesta voldria que fos la intenció del Govern.

«El foc s'ha endut salut i energies de molts habitants de la Catalunya central. Des del dilluns passat al migdia, una gran part dels nostres boscos ha quedat reduïda a cendra. Dia a dia bombers, bombers voluntaris, voluntaris, ADF i altres cossos han treballat de valent per guanyar una guerra en què, tanmateix, s'han perdut moltes batalles pel camí.» I a dintre hi havia el que em va cridar l'atenció, i això és el que volia dir, que darrere de les xifres hi havia hagut vida, molta vida, molta gent del país que s'ha mobilitzat, i que jo penso que el Govern no ha estat a l'alçada de les circumstàncies per posar en marxa, per enquadrar aquesta mobilització ciutadana, aquesta força de voluntaris. Jo penso que no, sincerament els ho haig de dir: no han estat a l'alçada de les circumstàncies; la gent ho ha fet; el Govern ha fallat molt en molts aspectes.

Un títol que m'ha semblat interessant: «El país descobreix el poder de les grenyes.» Què vol dir amb això? L'actitud solidària dels joves voluntaris, que ha fet esborrar a molta gent aquest clixé de generació «passota» de molts joves del nostre país. Per mi defineix, aquesta frase, perfectament el to de força, de mobilitat, de coratge, de solidaritat que ha tingut molta gent del nostre poble que potser no en tenia cap necessitat, i que ho ha fet espontàniament.

L'inici del desastre, però, no és la primera setmana de juliol, senyors del Govern: és la segona setmana d'abril. Ja havien cremat, la segona setmana d'abril d'enguany, més hectàrees que tot l'any passat junt. I per això, precisament, el nostre Grup Parlamentari va presentar una interpellació d'urgència, i altres grups d'aquesta cambra també, el mes d'abril. I en aquesta interpellació d'urgència nosaltres vam advertir de moltes qüestions. Consellera Cuenca: «Ens ha agafat confiats». Al Govern potser sí, però a nosaltres, en principi, per la part que ens toca, els asseguro que no, i no només perquè vam fer aquesta interpellació el mes d'abril, sinó perquè ja vam fer una altra interpellació el mes d'octubre passat, i perquè arran de la nostra iniciativa aquest Parlament va aprovar dues mocions. I, si ho vol, analitzem si s'han complert o no s'han complert. Són acords d'aquesta cambra que indiquen, a partir de la inquietud que tenien els diferents grups de l'oposició —jo ara puc parlar del nostre—, que aquest estiu podia ser un estiu especialment d'alt risc. Segurament, ningú es pensava que fos d'un resultat tan dra-

màtic. En això els dono la raó: no ens ho devíem pensar cap, però, confiats, nosaltres, no. El Govern potser sí, per les respostes que vostès donen o ens van donar en aquella interpellació. Per part nostra, va ser el mes d'octubre, i la Moció es va aprovar el 29 de novembre, es varen aprovar quatre punts, quatre acords que aquesta cambra i el seu Govern hauria d'haver posat en marxa.

«Reclamar a Icona aquelles competències que són necessàries» –aprovat pel Parlament, eh?, el dia 29 de novembre de 1993–, «reclamar a Icona aquelles competències que són necessàries per augmentar l'eficiència i l'eficàcia en l'extinció d'incendis.» Què han fet? Ho han fet, això? Ho han reclamat a Icona? M'agradaria saber-ho, i m'agradaria saber què ha dit Icona. Home, d'entrada, ja, pel que va dir la consellera ahir, sembla que a començaments de juliol ens van retirar alguns hidroavions. Veu com és necessari reclamar a Icona que traslladi totes les competències a la Generalitat de Catalunya? Perquè, efectivament, estant a les seves mans estem en males mans en allò que encara ells tenen competències. «Recordar anualment a les companyies elèctriques l'obligació que tenen de netejar la vegetació al recorregut de llurs xarxes elèctriques per tal d'evitar incendis» –ja en parlarem després, de les companyies elèctriques. I un punt sobre la potenciació dels voluntaris forestals i «aplicar les mesures dissuasives necessàries per tal de restringir l'entrada al bosc quan el risc d'incendi sigui gran» –si puc, també, amb temps, ja en parlaré.

El 20 d'abril d'enguany, per allò que no som confiats, consellera i conseller, senyors del Govern, el diputat Jordi Portabella, en nom del nostre Grup, parlava de la xarxes elèctriques, del problema de les companyies, que no estava, no hi havia prou control al nostre entendre. Després hem sentit, aquest matí, unes dades, que m'he apuntat, que no teníem i que, si més no, indiquen que algunes actuacions van fer. Però, o bé no han sigut suficients, o bé les companyies elèctriques no se'ls han escoltat del tot, perquè –després ho veurà– tinc algunes fotografies –si ho vol, li'n porto moltes més– de l'Ordal o d'altres zones d'aquí, properes a Barcelona –no hem d'anar massa lluny–, preses ara, fa quinze dies, en què encara es veuen perfectament les línies de tensió mitjana, en aquest cas, i que són al mig dels arbres, sense complir cap de les normatives que haurien de complir. Vol dir que, en tot cas, o no han fet totes les inspeccions, o sí que les han fetes i han derivat responsabilitats penals a partir d'aquí, o algunes companyies elèctriques o les companyies elèctriques, això, s'ho agafen amb una certa filosofia, i, per tant, vol dir que s'ha de corregir.

Parlava el senyor Portabella de la necessitat de tenir hidroavions. Jo en vull parlar, perquè ens van dir que eren molt cars; el senyor Orriols va respondre en nom de la majoria i ens va dir, a més a més, que eren molt cars els avions, més de 2.000 milions de pessetes, no?

Però el que m'interessava d'aquesta interpellació del mes d'abril és alguna resposta de la consellera, perquè em penso que, dites ara aquí..., m'agradaria que les escoltessin i que la senyora consellera ho escoltés amb tota l'atenció –segur que

ho fa–, per tal que aquestes paraules, dites l'abril o dites ara, vegin si tenen el mateix sentit.

Parlàvem de la coordinació, i una frase que és molt clara. Deia, senyora consellera, parlant de la coordinació en les tasques d'extinció dels incendis: «I podria seguir parlant d'aspectes de coordinació, de coordinació amb empreses de serveis, amb línies elèctriques, amb ferroviàries, amb autopistes, etcètera; tot això, senyores i senyors diputats, requereix no una coordinació, sinó una coordinació impecable i una preparació tècnica elevadíssima, i encara que no els agradi els haig de dir que funciona i funciona molt bé; encara que no els agradi, ho haig de tornar a repetir, perquè funciona molt bé.» La coordinació aquest estiu ha funcionat molt bé? Tinc la sensació, senyora consellera, que, això, s'ho creu només vostè, perquè penso que la majoria de la població de Catalunya no sé si s'ho acaba de creure.

I parla després de mitjans. De fet, ahir va reconèixer que calia avançar en la coordinació; per tant, vol dir que des de l'abril fins ara ja anem una mica..., hem corregit. Ahir va dir-ho; almenys els mitjans de comunicació van destacar-ho, que vostè ho havia dit. Jo no ho vaig entendre tan concretament, però algun mitjà, interessadament, suposo que va tendir a dir, doncs: «Hem reconegut algunes coses.» Una mica sí que ho va dir. I també va demanar més mitjans, ahir..., el mes d'abril –perdó– va dir que no calien, i ahir va demanar-ne més.

«Crec que amb una visió realista i pragmàtica» –diu vostè, senyora consellera– «i congruent amb la nostra realitat econòmica i amb les nostres previsibles necessitats tant en mitjans materials com personals ens trobem en un nivell no solament acceptable, sinó molt elevat.» O: «Potser un augment excessiu o un augment –no posem el qualificatiu– de bombers no millorarà tampoc la nostra actuació perquè durant l'any tenen molts períodes de no-actuació i no podem preveure el cent per cent de seguretat.» Pàgina 4618 del *Diari de Sessions* del 20 d'abril de 1994.

Érem nosaltres que estàvem confiats, o eren vostès que estaven confiats? En tot cas, el nostre Grup Parlamentari sí que vol deixar molt clar que, aquesta confiança, no la teníem tan clara nosaltres, pel que vostè ha afirmat.

Demanàvem –i, això, no ens ho van aprovar en una moció; ja he dit abans que el senyor Orriols, que actuava de portaveu de la majoria, ens va dir que eren molt cars– «elaborar un pla amb caràcter prioritari perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya compri un nombre hidroavions suficients per a ajudar a l'extinció d'incendis.» El senyor Obiols ens va dir que cal tenir en compte... (*remor de veus*), Orriols –potser he fet un lapsus–, que cal tenir en compte que un hidroavió operatiu suposa 2.200 milions de pessetes d'adquisició, més 100 milions/any de manteniment, i a més cal tenir un equip de tres persones... Bé, hi ha diferents xifres, de si són 2.000 o 1.000 i escaig; en tot cas són cars. Ja ho sabem, que són cars, però, jo que sóc d'origen de pagès, li vaig dir l'altre dia a la consellera..., i sé perfectament, i nosaltres proposem això de la mancomunació de serveis..., per intentar que, home, ens servim al màxim possible del

mínim possible de despesa tots plegats, vull dir, els catalans –i quan dic «els catalans» dic tots els Països Catalans–, els espanyols, els francesos, els italians. Deia: «Estem...», nosaltres hem fet aquesta proposta i la farem demà, de la mancomunació de serveis; emperò, si vols anar ben servit, un mínim l'hem de tenir nosaltres. I, com que entenc que volem anar ben servits, si la Generalitat vol tenir un mínim d'hidroavions, un mínim de mitjans aeris d'extinció, no només helicòpters bombarders, no només helicòpters o avions de comandament, sinó també d'hidroavions que puguin ser necessaris a les zones que siguin necessàries a Catalunya, quan es doni aquest cas, evidentment nosaltres formulàvem que n'havíem de tenir, que havíem de tenir més mitjans, ho tornarem a formular en les propostes de demà... Ens van dir que no, ens van votar en contra.

Vam advertir, vam reclamar més recursos també. La senyora consellera ens va dir que en el debat de pressupostos l'oposició no havia presentat esmenes importants, diguem-ne. A veure, potser no són molt importants, però vull recordar-les: el Grup d'Esquerra Republicana –almenys n'he trobat tres– varem presentar una esmena, que no ens la van acceptar, senyors del Govern, de destinar 100 milions de pessetes a obres de parcs de bombers. No ens la van acceptar; són només 100 milions, però no ens els van acceptar. Si els n'arribem a dir 1.000! 50 milions de pessetes –una altra esmena– a adquisició de mobiliari i material divers per a parc de bombers. I 35 milions de pessetes a adquisició de més vehicles per a les ADF, bàsicament, algunes de les quals sabíem que estaven dotades insuficientment. Totes tres ens les varen refusar. Per tant, per part nostra hi va haver, a part de la nostra intervenció en l'esmena a la totalitat, que també va tenir una part dedicada al tema de prevenció d'incendis, hi va haver propostes, i ens les van tombar, eh? Algú va advertir. Qui estàvem confiats no érem pas nosaltres! I després ens diu, ens deia, senyora consellera, que, clar, costa molt tot això, són molts diners. Ja hi estem d'acord. Escolti, vol que li doni algunes idees d'on es poden treure per als propers pressupostos aquests diners? Retallin..., tinc aquí moltes dades, però pel temps ja ho deixo córrer, perquè tinc altres temes per tractar, i confio en la benevolença del president de la cambra, que encara em donarà una mica més de temps, comptats els precedents que hi ha hagut aquest matí; ja procuraré anar ràpid...

El Sr. PRESIDENT: El que passa, senyor Colom, és que ha dedicat –ho he calculat, eh?– vint minuts a la introducció.

El Sr. COLOM: Sí, però aquestes introduccions, senyor president, eren totes necessàries.

El Sr. PRESIDENT: No, no, però vostè sabia que el temps era de trenta minuts.

El Sr. COLOM: Sí, ho sé perfectament, senyor president, però eren introduccions –ho torno a dir– necessàries, i, bé, compto que tindrà...

El Sr. PRESIDENT: A criteri seu.

El Sr. COLOM: A criteri meu, òbviament; si no, no les hauria fet.

Les pot..., tornant als recursos: atencions protocol·làries de Presidència, propaganda i política d'autobombo, retallin-la, retallin tota la política d'autobombo, que es gasten mils de milions de pessetes en diferents departaments, i, aquests diners, destini'ls a la prevenció i a l'extinció d'incendis per als propers anys, per al proper any.

I, parlant del que demanàvem per als bombers, només unes paraules, perquè sí que s'havia dit que hi havia hagut crítiques... Escolteu, escoltin, quan hi ha hagut crítiques a l'actuació de l'extinció del Govern, no s'ha d'entendre que són crítiques al Cos de Bombers; són al Govern, no al Cos de Bombers. Lloem l'abnegació i el treball que han fet els professionals, òbviament, i també fins i tot..., jo he tingut reunions amb els bombers, i li asseguro que tampoc estan ben contents de les dotacions o de la seva relació amb el mateix Govern. Tinc un llistat, que m'estalvio –si ho vol, en parlem en la rèplica–, de queixes que els bombers han fet. En tot cas, vagi per endavant la nostra felicitació al Cos de Bombers, tant als professionals com als voluntaris, òbviament.

I entrem en l'última part de la nostra intervenció, que era en relació amb el tema del que s'ha fet malament aquest estiu. El conseller Marimon ahir ens feia l'anàlisi del que ha passat enguany; esperàvem l'anàlisi del que no ha funcionat enguany. Vostè va fer l'anàlisi del que havia funcionat; ja està bé. Home, només faltaria que no haguessin funcionat coses; han funcionat, tant en prevenció com en extinció. Clar, només faltaria! Però n'hi han que no, i nosaltres les hem d'exposar.

No poso en dubte tot el seu esquema, la realitat forestal de Catalunya, que el centre de comandament de Torre Ferrusa, que la xarxa agrometeorològica, que els guaites, transmissions, que els punts d'aigua, que són insuficients encara, però no poso en dubte que tot això hagi funcionat en bona part. Tampoc poso en dubte que hagi funcionat potser bé una campanya d'informació i de publicitat, crec que deficitària a les televisions, sincerament –li ho vaig dir personalment a la Diputació Permanent–: havia de ser en hores de màxima audiència i, donat que era una situació, un estiu d'alt risc, de molt alt risc, havia de ser, si cal, doblar o triplicar el nombre d'intervencions d'espots en hores de màxima audiència a les televisions del nostre país. Crec que això va ser, al nostre entendre, insuficient.

Però bé, jo no volia entrar per aquí, sinó simplement dir que, en la prevenció, jo hi distingeixo tres nivells de prevenció. Un, la prevenció, diguem-ne, informativa de la ciutadania, que amb aquest esment que he fet –que crec que calien més diners per a espots de televisió– pot ser considerada correcta. Un altre nivell de prevenció, que podria ser la immediata, els punts de guaita, les torres, tot el que és la prevenció més directa durant el període de més alt risc d'incendis, que segurament és l'etapa o l'espai en què potser ha reeixit més la política de prevenció. Però allà on entenem que no ha reeixit gens és en un altre nivell: la prevenció que es fa, que s'ha de fer en el període que hi ha menys incendis al país, i aquí entraria a parlar de l'anàlisi de les causes dels

incendis. Jo, sincerament, penso que ho van passar molt a la lleugera –molt a la lleugera.

A veure, si comparéssim l'any 93 i l'any 94, resulta que ens trobem, en principi, que entre negligències i intencionats, com a causes centrals, diguem-ne, d'incendis, pràcticament el cinquanta per cent o més del cinquanta per cent d'aquestes causes, i no només no ha baixat sinó que ha pujat una mica. Hi havia un acord d'aquesta cambra que justament els alertava, els manava per tal d'intentar corregir aquestes causes: les negligències o aquells que eren intencionats. I aquí hi ha tota aquella vasta rècula des de les burielles fins als coets, la crema de pastures, els abocadors incontrolats, etcètera, quant a negligències, i, quant a intencionats, doncs, bé, des dels piròmans, els motius relacionats amb litigis entre veïns, els motius relacionats amb contraban, etcètera. Jo entenc, entenem, que, aquesta tasca de prevenció, no l'han feta o l'han feta insuficientment. Ens agradaria, en tot cas, conseller, que ens diguessin quines són les actuacions que han fet en aquest terreny.

En el terreny de les línies elèctriques, suposo que sap, senyor conseller, que les línies elèctriques tenen allò que en diuen el *dispatching*, si no m'equivoco, que no és altra cosa que un control perfecte i horari de totes les anomalies que es poden produir en qualsevol moment. Doncs bé, jo he agafat, a l'atzar, he tingut accés a uns quants d'aquests *dispatchings* i els puc demostrar que en força ocasions ho fan... –ho fan en espanyol això, ells, els de FECSA–, posen que les causes són els arbres, que són conductors. I se sap que era el dia 20 del II del 93 a les tretze i quaranta minuts, i se sap el lloc. Per tant, em penso que tenen la feina fàcil si volen controlar o corregir el que estan fent les companyies elèctriques en aquests moments. Li he dit abans que li ensenyaria algunes fotografies..., bé, no sé, no es veuen des d'aquí, però les té a la seva disposició; són de l'Ordal, són de fa quinze dies, i es pot apreciar perfectament, perfectament –mirin, si ho veuen des d'aquí–, els fils tocant –i no és una il·lusió òptica– les branques, pràcticament. I això passa a molts llocs de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Control, per tant, sobre les companyies elèctriques..., sobre els abocadors: un percentatge reduït, però, és clar, els abocadors són controlats, almenys són controlats, i, els que no són controlats, se suposa que vostès els tenen detectats, i, per tant, saben l'origen perfectament, i, per tant, poden aturar-los, aquests incendis. I si no els aturen vol dir que la prevenció no atura, no funciona prou bé.

I amb tota cordialitat, i això sí que ja ho tractarem, en tot cas, més tard, per al programa Foc Verd tinc la impressió que en els últims anys hi ha hagut relaxament. És més, tinc la impressió que en els últims anys hi ha hagut desmantellament per acció o per omissió d'aquest programa Foc Verd, que havia funcionat. I, per tant, penso que això seria una responsabilitat a afegir.

En l'apartat d'extinció, el que no ha funcionat –i aquí faig només un resum–..., s'ha improvisat en el pla Infocat perquè encara no estava adoptat–; ha faltat material d'extinció a disposició dels parcs de bombers; han faltat efectius

aeris d'extinció i de comandament; malgrat haver millorat en relació amb anteriors ocasions, jo crec, creiem, pel que hem pogut comprovar, que ha costat que totes les administracions acceptessin el comandament únic sota les ordres de la Generalitat, ha costat, malgrat que pot haver millorat, però ha costat, i no dic que totes les responsabilitats siguin d'aquesta Administració, de les altres administracions... Ah, però!, hi ha una responsabilitat inherent de base d'aquesta Administració: com és que no reclama un comandament únic –és una de les propostes que presentarem–, reformant tot el que calgui reformar? No pot ser que el capità general s'escaquegi quan se'l crida, i no pot ser que el governador o el cap de la guàrdia civil, o el delegat del Govern hagin de consultar a Madrid, simplement perquè arriben tard els efectius, si arriben. I jo li puc dir, senyora consellera –ho sap–, que vaig fer múltiples gestions, fins i tot amb el capità general. (*Remor de veus.*) Vaig pensar que potser jo seria una pressió petita, però una pressió més de les que havia fet el president de la Generalitat. I a part de l'atenció, a part de l'atenció cordial i correcta..., resposta: em sembla que van arribar cent cinquanta-vuit soldats, en quatre o cinc companyies. (*Remor de veus.*) Sento que algun conseller diu que no en tenien més. Home!, si l'exèrcit a Catalunya no en té més de cent cinquanta-vuit, potser que s'ho faci mirar, per entendre'ns, no? (*Remor de veus.*)

Ha fallat la coordinació... (*Remor de veus.*) Home!, escoltin, per a nosaltres, per als qui volem la independència del nostre país, diguem-ne, no és cap mala notícia. (*Rialles.*) Ja esperava..., ja m'imaginava que volia sentir això, no? Doncs, sí.

Ha fallat la coordinació. Que n'hi ha hagut? Sí, però no la suficient. I, escolti'm, una cosa central –i aquesta sí que la vull explicar una mica–: a veure, jo no dubto que hi hagi una bona intenció de variar l'estratègia en l'extinció dels incendis, de fórmules antigues a fórmules que funcionen a tots els països avançats. (*Remor de veus.*) Això és..., senyora consellera, com que el portaveu del seu Grup li està suggerint idees, llavors no em podrà respondre una cosa que em sembla important per a vostè, eh? (*Remor de veus.*) No, no, si em sembla molt legítim que li faci totes les consideracions necessàries. Em sembla molt bé que la Conselleria de Governació tendeixi a centralitzar la coordinació i l'extinció dels incendis, i això porta problemes, segur, pel desconeixement en el territori del que ha decidit el Govern; abans, segurament, enviaven a un foc un primer *retén*, un primer grup, si era més gros demanaven reforços i llavors reforços..., i es feia, diguem-ne, en el territori, de poc cap a molt, i finalment arribaven tard i segurament era menys efectiu. Segurament és més efectiva la detecció aèria immediata, centralització a través d'un comandament únic del que cal fer per tal d'evitar l'extensió d'aquest incendi, i col·locar, encara que a alguns alcaldes els sembli incongruent i a la població que veu el foc, que es pensa que ve per aquí, col·locar els camions de bombers a l'altra banda, perquè els que en saben, els bombers, els professionals, saben que el vent o l'orografia portarà que el foc s'estengui per aquell cantó i no pas cap al poble, i això a la base llavors ja s'entén.

Per tant, jo no critico la centralització que hi pugui haver a partir dels mitjans més moderns que tenim avui i que no tenien abans; el que critico –i aquest és un error del Govern també, jo penso, senyora consellera– és que no n'informen suficientment, ni la població –que no ho sap i, per tant, no sap quina decisió ha pres vostè–, ni els alcaldes, ni els presidents dels consells comarcals, ni els caps dels bombers o dels parcs de bombers, que no saben per què els han dit que anessin cap allà, ni les ADF, i molt menys encara els ciutadans en general. Què passa? Hi ha, es dóna un decalatge, una disfunció, una dualitat que dóna la imatge de descoordinació. Sovint hi ha descoordinació, n'hi ha hagut, però de vegades aquesta descoordinació ve, a més a més, agreujada perquè vostès han posat en pràctica un sistema que potser és positiu, emperò que no l'han explicat suficientment. Jo, si una cosa haig de demanar, és que hi hagi una gran iniciativa d'explicació de quina és l'emergència i com respon el país a una emergència, i com ho fa, no a través del caos, sinó a través de l'organització. I això és responsabilitat seva, i si no ha funcionat és perquè no ho han fet, en bona part.

I, ja per acabar, les alternatives; en parlarem més demà, amb les propostes, però jo només voldria dir que haurien d'agraciar, senyors del Govern –ho dic sincerament–, haurien d'agraciar a tots els col·lectius ciutadans, a totes les institucions, a totes les entitats, a tots els partits, l'esforç que han fet de presentar idees i propostes per a la millora de la situació quant a prevenció i extinció d'incendis. Quants documents, propostes, aportacions s'han fet? Molts. La Unió de Pagesos, un informe molt ben fet, que ha analitzat una de les causes efecte importants: el despoblament del camp –no n'he parlat perquè pel temps no podia, però que és cert–, la decadència del camp, una decadència del camp a què la seva política no ha pas posat remei en els últims anys; l'impacte de les mesures agràries de la Unió Europea, negatiu per a la pagesia a Catalunya i per al futur de la pagesia a Catalunya, no ha pas vingut corregit per accions concretes del seu Govern; per tant, d'aquesta decadència, alguna part de responsabilitat, o d'aquest despoblament del món rural, alguna part important de responsabilitat també la té la seva política. La Unió de Pagesos. Les Joves Cambres de Catalunya, que han fet una proposta crec que interessant, de creació d'un servei format per prestadors socials dedicats a dur a terme tasques de neteja, repoblació i protecció de boscos, molt ben estructurada; el Sindicat de Bombers de Comissions Obreres, amb una sèrie de propostes també positives; la Federació de Municipis de Catalunya, ben clares també les iniciatives; el Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics Agrícoles i Perits Agrícoles de Catalunya, que ja s'ha esmentat...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi, senyor...

El Sr. COLOM: Acabo, senyor president. El CREA, l'Associació de Bombers Voluntaris, Depana, l'Adenc, moltes ADF, molts ajuntaments, consells comarcals, els partits polítics i els grups parlamentaris... I precisament això és el que nosaltres farem en les resolucions de demà.

Senyora consellera, senyor conseller, nosaltres presentarem al voltant d'unes cinquanta, quaranta-cinc o cinquanta

propostes, i les centrals serien: la necessitat d'avaluar el programa Foc Verd, el seu funcionament, i, per tant, de fer un nou programa; a veure, no es tracta de fer un programa nou, sense tenir en compte tot allò que ha funcionat bé del programa Foc Verd. Ja ho he dit abans, es tracta de recollir la part positiva i, en tot cas, el programa Foc Verd 2, però que sigui nou de trinka quant a voluntat política de reactivació. És la primera de les propostes centrals...

El Sr. PRESIDENT: Ja ens les exposarà demà, senyor Colom.

El Sr. COLOM: Sí, senyor president. El nombre, l'increment del nombre –les resumeixo en dos minuts–, l'increment del nombre de materials...

El Sr. PRESIDENT: No, no, no! Dos minuts no, eh?

El Sr. COLOM: Doncs en un. El nombre de material d'extinció de què disposen els parcs de bombers de Catalunya; l'increment del nombre d'efectius aeris –hidroavions, helicòpters bombarders, avions o efectius de comandament...–; el comandament únic, que n'he parlat abans; dintre de la unitat del cos de bombers, creiem en la dualitat de formació dels bombers, per als focs urbans i per als focs forestals, i, evidentment, comunicació, fluïdesa en ràdio... Senyora consellera, una de les coses que no va funcionar, ho sap perfectament, i que és una sensació de caos, són les diferents freqüències amb què funcionen els diferents cossos; penso que hi hauria d'haver una correcció en aquest sentit, pensem que hi hauria d'haver una correcció. També una correcció quant a la cartografia, amb les mateixes unitats, etcètera.

Tot això, que ja en parlarem demà, com molt bé diu el senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Oh, i tant.

El Sr. COLOM: ...que sempre és una mica més estricta, pel que veig...

El Sr. PRESIDENT: No, en absolut.

El Sr. COLOM: Bé, doncs, jo...

El Sr. PRESIDENT: Està superant el temps de tots els grups, crec que és un rècord que es pot apuntar, senyor Colom. (*Remor de veus.*)

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president, per la seva extremada generositat. (*Remor de veus.*) Tot plegat, tot plegat porta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a afirmar, senyors del Govern, que no només no estem contents de com han anat les tasques de prevenció i extinció, no només creiem que hi ha hagut coses que han funcionat malament, sinó que el conjunt de la política que s'ha fet ha estat una política, des del nostre punt de vista, reprovable. I no volem reprovar una conselleria o una altra conselleria, sinó que entenem que hem de reprovar, i això ho fem, tinc entès –de fet, ho sé–, amb tots els grups de l'oposició, una reprova global –després de la pèrdua de vides humanes i de les conseqüències tràgiques d'aquest estiu– del Govern, de la política de prevenció i d'extinció del Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Aquesta és la nostra posició, i m'he deixat en el tinter, entre altres coses, també, el tema dels ajuts i altres qües-

tions, que si ve al cas ja en parlarem, si és que hi ha rèplica. Jo els agrairia que, aquesta rèplica, hi fos, perquè poguéssim tenir ocasió de debatre alguna de les qüestions, entre altres coses per dir-li que no se segueixi la tònica que s'ha seguit al matí, amb un grup o amb un altre.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. L'honorable conseller senyor Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, vull agrair-li, senyor Colom, el to de la seva intervenció i, a la vegada, el reconeixement que una gran part dels dispositius i dels efectius del programa Foc Verd i dels efectius i dispositius del Departament d'Agricultura han funcionat bé. I no li ho agraeixo tant pel fet que ho hagi manifestat aquí, o no solament això, perquè el seu Grup, doncs, ha tingut la gentilesa de visitar, preguntar, assistir a un dia de treball dels nostres centres. Cosa que valoro, perquè des d'aquesta actitud, segurament, podem arribar a una línia de diàleg on la comprensió és fàcil.

Sovint se'ns diu que hem fet les coses sols. No és pas la meua voluntat ni el meu costum ni crec que sigui la del Govern. Aquest matí hem discutit molt el Pla de política forestal i s'ha dit que si havia arribat al Parlament en un mes o en un altre, etcètera. Ha quedat claríssim. Hi ha una cosa que jo m'he oblidat de dir. Aquest Pla de política forestal va estar tramès a tots els col·legis professionals, a totes les organitzacions professionals i a tots els partits polítics en el seu esborrany: a tots. I en concret, a algun diputat —que aquí no cal citar el nom, però del Grup Socialista n'hi havia dos, i crec que d'algun altre grup n'hi va haver algun altre que hi va tenir interès— li vam enviar els exemplars que va desitjar. Per tant, que no es digui que fem les coses sols. La voluntat de participació de la ciutadania en la nostra decisió i, en aquest cas, dels col·lectius organitzats, tant professionals com polítics, el Govern la té.

El segon tema que vostè ha dit és que no hem sabut què fer amb els voluntaris. Això no és cert. Miri, hi ha tres tipus de voluntaris. Hi ha les agrupacions de defensa forestal, que estan, doncs, perfectament estructurades; ahir els vaig mencionar que obligatòriament hi havia d'haver la participació dels ajuntaments; per tant, entenc que aquest element de possible disfuncionalitat en la coordinació en cap cas es deu donar en aquest àmbit, donat que el mateix ajuntament és participant i, a més —potser no s'ha dit, o sí que s'ha dit, en aquest debat, però en tot cas jo crec que també ho he de dir—, hem d'agrair d'una manera molt especial la tasca que han portat a terme, igual que s'ha d'agrair la de tots els altres estaments que hi han participat, i per descomptat que vull reconèixer també, des d'una postura potser privilegiada d'observació, el treball, l'esforç i sacrifici que han fet els professionals del foc, els bombers.

Els voluntaris, com li he dit, les agrupacions de defensa forestal, crec que queden provats, doncs, la seva estructura i el seu funcionament, la xarxa de comunicació amb elles i

l'estructura. Jo els vaig lliurar a vostès en la meua compareixença, a la meua compareixença en comissió, els vaig lliurar tota l'estructura detallada de comandament: amb qui es relacionen, a qui truquen, quin és el sistema de comunicacions, etcètera. Avui he de dir que no he portat aquell llibret, però en tot cas que aquell llibret va ser entregat fa uns mesos i que veuran vostès que allí, d'improvisació, no n'hi ha gens ni mica.

Els voluntaris forestals que tenen..., o els voluntaris que tenen una voluntat de prestació de serveis amb un cert compromís, aquesta gent està perfectament englobada. No solament perfectament englobada, sinó que se'ls fa formació. Ahir els vaig dir que els donem uniformes, que quan n'hi ha un cert nombre arribem fins i tot a posar a disposició d'ells vehicles, i estan dintre la xarxa de radiotransmissió que tenim. Sí que aquest estiu hem tingut un fenomen que jo crec que és extraordinàriament positiu dintre la desgràcia que hem sofert, i és la gran solidaritat de milers de persones que han acudit al front del foc. I aquí sí que li reconec que això no ho tenim prou ben organitzat, però en tot cas sí que també vull dir que la responsabilitat una mica és de tothom, perquè aquest voluntariat ocasional, doncs, a través de l'Infocaf... Ja sé que em dirà que l'estem discutint, etcètera, però per pròpia aplicació, doncs, és molt més lògic que s'englobi des del mateix ajuntament, que és normalment qui els coneix. En aquest cas no ha estat així, perquè hi ha acudit molta més gent de fora. Jo ja els ho vaig dir, i dintre les propostes..., jo no voldria avançar-les; després de la seva intervenció n'avançaré un parell més, de les propostes que farem, però vull dir, perquè s'adoni de la voluntat, en aquest sentit.

Jo mateix vaig manifestar en la compareixença que era necessari que elaboréssim un protocol d'actuació del diferent voluntariat. Crec que és molt important. En el pla Infocat ha quedat perfectament definit el paper de les agrupacions de defensa forestal i dels voluntaris forestals. Ara crec que cal acabar de definir aquest paper, lligant-lo bé entre totes, d'aquest voluntariat ocasional que s'ha succeït aquest any.

Vostè també ha parlat que estàvem confiats. Mirin, jo aquest matí he fet una certa insistència que moltes vegades un missatge, quan s'agafa tret de context, no expressa la realitat. Jo li podria ensenyar a vostè centenars..., no centenars, molts fulls en els quals sortia una notícia que jo no vaig donar pas perquè fos titular, però que ho va ser. Vull dir, ja a la primavera jo vaig dir: «Miri, aquest any nosaltres, que fruïm d'un clima mediterrani, tindrem una meteorologia sahariana.» I això ho van retransmetre tots els mitjans de comunicació. Estic segur que tots vostès ho recorden. I jo els puc ben assegurar que hem pres les mesures al respecte.

El tema de xarxes elèctriques: se n'ha parlat molt. Jo els he dit que en aquest tema voldria ser prudent. Voldria ser prudent, però el fet de ser prudent no vol dir ni eludir la responsabilitat ni dir que no es fan les coses. Els he mostrat aquest matí, i a més he posat a la seva disposició la informació, les vora de nou-centes inspeccions, les dues-centes i es-

caig denúncies que han provocat aquestes, i els he dit que nosaltres havíem portat, havíem denunciat a la fiscalia trenta-vuit incendis, que són els que nosaltres tenim indicis raonables de possibilitat. Però, ja li dic: indicis raonables de possibilitat. El que no farà el conseller d'Agricultura, el que no farà és manifestar-me, com se'm demanava aquest matí en un determinat aspecte, quan això està sotmès a un procés judicial. Jo crec que aquest és un tema afortunadament –afortunadament–, crec que és un tema que, per la seva gravetat, tindrà en el temps, i espero que no sigui a llarg temps, tindrà unes explicacions davant de la ciutadania. Perquè per sort, doncs, les diferents fiscalies hi estan actuant i s'està seguint un procés perfectament establert per trobar les responsabilitats.

Vostè ha demanat més material, i ha fet una cita –i ha fet una cita– del que s'havia cremat als Països Catalans. S'ha cremat a molts altres llocs. Jo no vull recordar-ho. La meua intenció no és anar dient la desgràcies que han tingut els altres per menysvalorar la nostra. No, no. Senzillament voldria que sí que fos conscient en l'ànim de tots. Ahir ho vaig dir: «No es pot treure de context el que ens passa a casa nostra del que passa en altres països o en altres comunitats.» Segurament el tema de material és molt complicat, material d'extinció, i vostè ho ha anunciat. Nosaltres els presentem una proposta i els l'avançaré: nosaltres proposem que l'exèrcit destini els seus helicòpters a apagar foc. I a més no ho fem des d'una opció de dir: «Miri, ens ho hem pensat ara i ens ho diuen.» No, no, hem parlat amb el capità general de Catalunya. Ell veu perfectament aquesta opció. Ho està tramitant. He de dir que en aquest moment els helicòpters de l'exèrcit ja ens col·laboren en l'extinció, quan convé, en el transport de persones, a través d'un conveni amb Icona. No n'hi ha prou. El dia que vam sobrevolar el gran incendi del Bages-Berguedà amb el vice-president del Govern i el ministre, jo ja els vaig mencionar la necessitat de prendre aquesta solució, perquè a més és una solució barata i pràctica. Els helicòpters hi són, els pilots hi són i l'adequació, en funció del sistema, si és sistema de cullera és pràcticament immediat, i sistema de petaca, doncs miri, costa uns diners fer-lo, però muntar-ho en un avió els tècnics ens diuen que és vint minuts. A partir d'aquí, n'he parlat, com els he dit, amb el capità general, en vaig parlar amb el ministre. El mateix ministre em va dir: «Miri, l'exèrcit espanyol té setanta helicòpters chinook, que aixequen setanta tones.» Mirin el que podem fer. Jo els demano que vostès ens donin suport a aquesta proposta. A tots els grups de la cambra. Però, miri, el DC-6 que s'ha comprat junt amb la Comunitat valenciana amb un gran esforç carrega 12.000 litres d'aigua. Un sol d'aquests helicòpters carrega o pot carregar, sis vegades més.

Jo també estic d'acord amb vostè que la lluita contra el foc l'hem d'afrontar en certa manera ajudant-nos els uns als altres. Ho hem reclamat sempre, nosaltres. La consellera des del seu àmbit i jo amb el ministre d'Agricultura des del meu àmbit.

També ha citat vostè les ADF. Diu que vam votar en contra. Miri, a vegades quan es vota s'ha d'explicar per què

es vota. Vostè demanava un increment que jo, en aquell moment, li vaig demostrar que el que havien tingut aquest any les agrupacions de defensa forestal era molt més elevat. Per això vam votar en contra. Perquè no era gaire lògic que jo votés donar menys diners dels que havíem destinat.

Hi ha una cosa que han de tenir clar tots els membres de la cambra. Ningú pot pensar que l'actual conseller d'Agricultura, que és una persona que viu un ADF intensament, seria capaç de reduir els esforços que el Departament dedica a les agrupacions de defensa forestal. I aquí veig algú que diu que no, amb el cap. No, no, jo em remeto a allò publicat: 4 de març, molt abans que hi hagués cap foc. Molt abans de la seva proposta.

Miri, aquest any es va introduir un concepte nou d'ajuda a les agrupacions de defensa forestal, que és el següent: redacció, per part de les agrupacions de defensa forestal, de programes de vigilància, prevenció d'actuació urgent en cas d'incendis i, si s'escau, de reforestacions, fins a 150.000 pessetes. Em dirà: «No és molt», però, miri, és més del que hi havia. Les ajudes que es donaven per constitució, ampliació i fusió d'agrupacions de defensa forestal, donat que nosaltres sí que seguim una política, en certa manera, que aquestes agrupacions de defensa forestal s'agrupin per crear un cert nucli, que moltes vegades, doncs, la mateixa reduïda dimensió els resta efectivitat, i, tenint en compte que això és indicatiu, respectem la llibertat de qualsevol agrupació de defensa forestal de funcionar com ella cregui més oportú, però sí que és cert que sobretot la política d'ajuts que es donen, quan aquesta agrupació té un cert volum, doncs, pot fer més tasca. Bé, tenien fins a dos milions i mig de pessetes; aquest any ha passat a tres. Per a adquisició de material teníem 350.000 pessetes; ha passat a mig milió, aquest any. Va passar, no l'ajuda extraordinària; no, no: la de 4 de març.

I quan les agrupacions de defensa forestal vulguin fer un programa, que ens ho comuniquin. Hi ha una línia d'ajut fins a un milió de pessetes per municipi. Això no hi era l'any passat. Miri, si compta els municipis o les agrupacions de defensa forestal que tenim a Catalunya, vostè comprendrà que, quan em va demanar que votéssim aquell increment, no era lògic que l'hi votéssim a favor, i em sembla que li vaig explicar, reconeixent, doncs, que el que deia vostè adequat, però li dic: «Escolti, no l'hi votem a favor perquè en aquest moment la proposta és sensiblement superior, la que ja tenim aprovada. Per tant no és lògic. En tot cas, en els pressupostos de l'any que ve fem una proposta d'increment si es creu adient per a les agrupacions de defensa forestal.» I aquest va ser el meu raonament i crec que vostè se'n recordarà.

Quan diu el tema de publicitat, hem fet un esforç molt important, de veritat –de veritat. Miri, ens hi hem gastat 157 milions de pessetes i suposo que encara ens en costarà algun més, quan els altres anys, l'any que més ens havíem gastat era 50 milions de pessetes. Miri, procurem, amb el pressupost, fer el que podem, però de veritat reconeguim que hem fet un esforç molt considerable.

Quant a les hores d'emissió, dissortadament, no puc veure massa la televisió pels meus horaris de treball, però jo sí que he vist... —sí que he vist—, els pocs espots que he vist, els he vist al costat d'un telenotícies. No sé si sempre ha estat així, però com a mínim jo sí que li puc donar garantia personal que alguns d'aquests espots es veuen en aquella hora, perquè són les úniques hores que normalment veig la televisió.

Quan vostè deia que nosaltres no hem incidit —o que hem baixat la guàrdia—, que no hem incidit en les diferents causes de foc, miri, ahir jo els en vaig explicar dues o tres. La meua intervenció se'm va indicar, doncs, que era adequat que entre els dos consellers féssim unes tres hores i és el que vam fer. I jo, doncs, agraïxo l'oportunitat de continuar l'explicació i podem seguir-hi. Li vaig explicar el que havíem fet de cremes controlades; això abans no hi era. Jo crec que és política de prevenció. El fet que a la gent li donem un ajut per cremar controladament i el fet que aquest any hagi estat el primer any que no s'ha escapat cap crema de pasturatge, doncs, n'és un bon exemple. Li vaig explicar la campanya de difusió amb publicacions que havíem fet i aconsellant per a tot el tema de les restes d'esporga; la nova línia d'ajut fins a un 40% de tota la maquinària que signifiqués, que ajudés a la trituració de l'esporga. Li vaig parlar de les publicacions relatives als marges. Podríem parlar de molt més.

Miri, una de les causes són els coets i els petards. Escolti, hi ha una campanya, que a més li recomano que vostè vegi, adreçada a les escoles, que jo la trobo estupenda. Potser sóc parcial, perquè hi vaig contribuir, no?, i llavors, doncs, sempre un des de les coses que treballa molt les sent més. Escolti, miri, hem procurat, hem procurat fer les campanyes en funció del que passava.

No sé si dóna més temps ara, però sí que, en tot cas, jo voldria demostrar-los que, la campanya de prevenció, nosaltres l'hem orientada des del coneixement que ens donen les causes dels anys anteriors.

Abans, quan hem parlat de les xarxes elèctriques, m'he oblidat de dir una cosa: he dit que cal ser prudent i he dit, doncs, que està en processos judicials i que s'aclariria. Sí que també una de les nostres propostes és un decret de manteniment de l'actual sotabosc. Que hi ha una certa problemàtica amb això, li ho reconec, perquè l'actual decret, no, l'actual normativa no contempla la diferenciació de vegetació que tenim a casa nostra; i moltes vegades una cosa, doncs, que en el passat no havia estat conflictiva, doncs, en aquest moment veiem que és possible de millorar-la i, sobretot, que és possible de millorar-la per obtenir una bona relació entre propietaris forestals, que moltes vegades se senten agreujats per com s'aplica ara, i entre les mateixes companyies que tenen dificultat. Per tant, sí que li he de reconèixer que en aquest sentit podem fer quelcom i s'està preparant per millorar-ho.

Abans ha fet una afirmació que jo també considero..., miri, no adequada a la realitat. Vostè ha dit que la política comunitària, que la política comunitària estava, que havia incidit molt negativament en la nostra agricultura. Jo no hi

estic d'acord, no hi estic d'acord; algunes mesures de la política comunitària poden afectar negativament la nostra agricultura i en aquest moment en tenim una d'extraordinàriament preocupant, que és l'organització comuna de mercat, l'OCM del vi. Però sí que la política comunitària en conjunt, en conjunt —i m'agradaria, doncs, que els senyors diputats m'escoltessin perquè, a més, aquesta és una cosa que a vegades no es coneix—... Jo crec que la política comunitària, si a alguna cosa tendeix i ajuda, precisament, és a evitar la despoblació del món rural; i li explicaré per què.

Miri, és el mateix que deia ahir quan els explicava allò dels ramats, que algú semblava que en dubtava. Deia: miri, a Catalunya hi ha més ovelles que mai. I, miri, hi ha més ovelles que mai, entre altres coses —i no ens enganyem—, perquè una ovella significa 5.500 pessetes de prima comunitària. Escolti, i si dic que hi ha més vaques que mai, vol dir que una vaca de carn, de pastura, —perquè algú deia: «no, és que n'hi ha moltes d'estabulades»; les estabulades no reben subvenció—, doncs té 21.000 pessetes d'ajut, i el vedell que produeix, unes altres tantes. Pel mateix, sí que voldria matisar-li —no té massa importància en aquest debat—, però si dir-li, sí dir-li que les mesures comunitàries en alguns aspectes, i especialment en el tema de la despoblació del camp, no tenen efectes negatius. Potser sí que en determinades mesures les poden tenir. Podríem recordar les ITM, que afortunadament, doncs, aquest any les hem pogut incrementar; podríem recordar tot un seguit de mesures.

Per acabar, per acabar, ah, sí, els abocadors. Miri, el mateix que he fet amb les línies elèctriques estic en condició de fer-ho amb els abocadors. Els diré els que hem denunciat els dos anys. L'any passat a Barcelona vam denunciar 57 abocadors, amb denúncia i multa corresponent; a Girona, 5; a Lleida, 8 i a Tarragona, 34; fa un total de 104. Aquest any, afortunadament, han estat menys; però tot i això a Barcelona n'hi ha hagut 35, a Girona 3, a Lleida 7 i a Tarragona 43. Sàpiga que, quant als abocadors, el Departament aplica estrictament i rigorosament la legislació, de la mateixa manera que ho hem fet amb les xarxes elèctriques, i que els procediments que es segueixen són els estipulats per la llei i, com els he dit abans, es compleixen rigorosament.

Un altre tema que vostè ha mencionat és el de la prestació social substitutòria. Jo estic d'acord, i acceptaré amb molt de gust la proposta, que hem de fomentar places de prestació social substitutòria referents a la prevenció del foc, referents a tots els temes del medi rural. Ara, vull recordar-li que el Departament d'Agricultura té cent seixanta programes de prestació social substitutòria molts vinculats amb aquests, que les mateixes agrupacions de defensa forestal comencen a tenir programes de prestació social substitutòria, però la realitat és que els joves, en general, prefereixen altres tasques.

I també he de recordar una cosa —i això ho dic per afirmacions que s'han fet a la premsa—: que no es pot adscriure joves a fer la prestació social substitutòria, doncs, a vigilar o a netejar el bosc; no. Primer, la prestació social substitutòria en cap cas no pot significar el cobriment d'un lloc de treball;

i, segon, sempre és el jove el que decideix on va. I en aquest cas els he de dir que dels cent quaranta i escaig, vora cent cinquanta programes que nosaltres tenim, en aquest moment hi ha vint joves incorporats i tots els que vinguin, escolti, benvinguts. A més li he de dir una cosa: en les nostres convocatòries de places valorem amb una puntuació de més les persones que han escollit aquesta plaça, perquè entenem que han demostrat, doncs, la voluntat i amor a la natura i que a la vegada tenen una preparació complementària.

També s'ha referit a totes les propostes que havien fet. Miri, jo he procurat, en les propostes que hem elaborat per part del nostre Departament, recollir totes les propostes de tots aquests estaments i crec, sincerament, que amb les propostes que es presentaran donarem satisfacció a tots aquests col·lectius, i espero que entre tots siguem capaços d'arribar, doncs, al que els deia aquest matí: a unes propostes que veritablement signifiquin un avenç. També diem una cosa: que ningú fins ara no té la solució màgica; tant de bo fos així. Però que cal que fem un esforç per atansar-nos al més possible als objectius desitjats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'honorable consellera senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, no voldria que el fet de no haver respost per segona vegada el representant d'Iniciativa es prengués com una falta d'atenció, ni molt menys; crec que durant el debat podem completar, doncs, les respostes als diferents grups parlamentaris –com deia aquest matí– en tot allò que no hagi estat contestat al llarg del matí o a primera hora d'aquesta tarda. I dic això perquè de l'explicació del representant d'Iniciativa hi ha moltes coses que ens interessen, que interessen des del punt de vista de l'extinció i –suposo que també al conseller Marimon– des del punt de vista de la prevenció, i que, per tant, doncs, esperem veure la formulació per tractar d'introduir-les.

Senyor Colom, jo crec que ahir sí que en la meua intervenció vaig assumir que ho podíem fer millor i en molts aspectes, reconeixent efectivament que hi havia l'aspecte del que era l'emergència, com a suma al que són pròpiament les tasques d'extinció en uns incendis no d'aquesta magnitud, que calia –això ho vaig reconèixer explícitament–, però, també ho vaig reconèixer, en altres aspectes. I la millor prova d'això és que vaig llegir una relació de propostes de millora que unes són de continuar en la línia encetada ja pel Govern, i ja experimentada, per millorar-la, i d'altres, novetats; per tant, doncs, són millora i reconeixement que ens manquen per fer, doncs, moltes coses. Per tant, em voldria reiterar, doncs..., que algun mitjà de comunicació que vostè deia l'hagi recollit, sinó que simplement ha recollit –suposo– el que, ha recollit el que diu el meu discurs, que tenen tots, com deia, a les seves mans.

Jo li agraeixo, senyor Colom, que hagi fet, hagi felicitat el Cos de Bombers, perquè els professionals de bombers i

els voluntaris bombers tenen la percepció –i quan es té sempre hi ha alguna cosa de cert– que han estat els grans absents durant aquests incendis en els mitjans de comunicació; així m'ho han fet arribar. Els mitjans de comunicació han estat recollint les opinions de tothom, també la dels grups polítics. I tenen la percepció, i jo també, que han estat els grans absents. Per tant, crec que un reconeixement de la tasca que els bombers han realitzat, em sembla que és beneficiosa i segur que ajudarà, doncs, a mantenir aquest esperit d'esforç i de seriositat i professionalitat amb què han estat funcionant tot aquest estiu.

Vostè deia que el mes d'abril jo feia unes manifestacions a la cambra –és cert– i deia que els bombers tenien una preparació tècnica impecable i que la coordinació havia funcionat i havia funcionat molt bé. Ha llegit vostè i exactament és això el que vaig dir. M'estava referint a uns incendis que havien passat al Garraf i tot això era absolutament cert.

L'experiència viscuda aquest estiu al mes de juliol i al mes d'agost m'ha servit molt a mi, espero que a vostè també, a tots plegats, sobretot al Govern que és el que immediatament ha d'aplicar aquestes mesures correctores. Per tant, és vàlida perfectament aquella visió que jo tenia, aquella valoració, més que visió, i també dic que ara s'ha de corregir i que han fallat aspectes sobre la coordinació.

I vostè –hi coincideixo bastant i, de passada, doncs, agraeixo el to de la seva intervenció– m'ha fet sentir bastant còmoda en el sentit del debat –no?–, perquè crec que coincidim en les dificultats que té, quan a un incendi s'hi afegeix una emergència, coordinar tots els elements –cosa que no va passar l'abril–, coordinar tots els elements que hi intervenen. Hi ha les diferents administracions, hi ha molts grups d'intervenció que s'han de coordinar, i això no és gens fàcil. Però diré..., faré una manifestació que no he fet al llarg d'aquest dia, d'aquests dies de debat. El Govern de la Generalitat en els incendis-emergència del juliol i d'agost va assumir plenament la seva responsabilitat de govern, i li haig de dir que plenament, si no ho hagués volgut, no hauria calgut assumir-la, perquè –com deia aquest matí el representant d'Iniciativa per Catalunya– encara no tenim el pla, l'Infocat, que crec que s'homologarà a finals de mes, homologat. I, d'acord amb la legislació, la protecció civil i el comandament de l'emergència corresponen als governadors civils a cada territori. Però què hauria dit la gent si en aquesta emergència la Generalitat no hagués assumit la responsabilitat plena i profunda com a govern de Catalunya? Això ho vam fer i tots els informes legals que crec que aquí no s'han d'emprar... Però segurament –i Déu no ho vulgui o sobretot el temps no sigui així– podria ser que amb la gota freda tinguéssim inundacions. Avançant-nos, avançant-nos no, preveient aquesta possible situació i a més de tenir els dispositius el que seria el centre operatiu de comandament disponible, hem fet uns protocols d'actuació per enviar als alcaldes un protocol d'actuació intern dintre del Departament de Governació, i hem rebut la primera resposta del governador civil de Barcelona en funcions de delegat del Govern, que ens diu que no tenim competència per orga-

nitzar-ho, perquè no està encara feta la norma bàsica d'inundacions i li correspon d'acord amb la norma bàsica, en un decret, li correspon a l'Administració de l'Estat.

Això ho dic i no és que desvetlli res; em penso que ja se sap, però sí que crec que és un exemple il·lustratiu i que estic d'acord amb vostè que la coordinació sempre dona problemes. Però quan es tracta de coordinar administracions, quan encara estem en un període transitori, i no estan prou definides, podríem dir definides les competències sí, però la responsabilitat em penso que és —i els ciutadans de Catalunya la perceben així— del Govern de la Generalitat i per això avui estem discutint tot això aquí.

Realment, sí que ha costat coordinar les administracions, però, malgrat tot, jo havia fet alguna manifestació en el sentit que era la primera vegada —la primera vegada— que als nivells més alts de comandament havia funcionat. Li haig de dir que vam tenir una bona col·laboració dels tècnics de Protecció Civil, del Govern Civil de Barcelona, i va costar més potser, de vegades, encaixar la relació, la bona relació amb les autoritats. Però, en tot cas, crec —i ho repeteixo— que va ser una bona coordinació i que en el nivell de comandament directiu va funcionar bé. I torno a repetir que va fallar en altres nivells més bàsics.

No voldria tampoc desplaçar..., i no és de cap manera la meva intenció, ni ho faré; només també a tall d'exemple. Fa temps que al Departament de Governació —ja ho deia aquest matí— es van elaborar els plans bàsics d'emergència municipal. Es van enviar a tots els ajuntaments. En aquests plans es diu, igual que diu l'Infoca de l'any 83, igual que ho dirà l'Infocat del 94, quan s'homologui, igual que ho diuen els plans bàsics d'emergència municipal, diuen que el voluntariat s'ha d'organitzar a cada ajuntament i que l'ha d'organitzar l'alcalde.

En aquest sentit, el mes de desembre del 93 es va enviar a tots els ajuntaments, a tota aquesta llista, es va enviar una carta que recordava, deia que, a efectes de conèixer la situació dels voluntaris de Protecció Civil d'arreu de Catalunya, ens retornessin un annex que donàvem, degudament emplenat. Es va enviar a 942 municipis, van contestar 413, només tenien voluntaris en 73, i, d'aquests 413, 340 no en tenien.

Hem seguit insistint, i —com aquest matí deia— crec que hem d'impulsar d'una manera molt ferma i molt activa l'elaboració d'aquests plans d'emergència municipal, i, si més no, aquest Ple i les desgràcies d'aquest estiu ens hauran servit per saber la urgència que tenim, doncs, de tenir com més aviat millor aquests plans, que són, en definitiva, un inventari dels recursos amb què compta cada municipi per posar en disposició quan a més d'un incendi hi ha una emergència d'aquestes característiques com les que hem patit aquest estiu.

Vostè, senyor Colom —que jo li torno a agrair que hagi fet aquest reconeixement a la tasca dels bombers—, quan ensenyava amb diaris sobre una setmana, a *Regió 7*, en cap moment han sortit els bombers, la qual cosa referma el que jo li estic dient, aquesta percepció. Fins i tot, fixi's, jo tinc aquí —no cal que diguem el diari—, tinc una foto —que no sé

si pot veure però ara la hi ensenyaré— que hi ha un bomber amb una mànega de moltíssima pressió que només és manejable pels bombers. I a peu de foto diu: «Voluntaris treballant en les tasques d'extinció d'un incendi.»

Vostè ha descrit molt bé, jo crec que ha descrit molt bé..., ha dit: «Crec que el comandament de bombers ha estat d'una tècnica important, amb una tècnica adient, però ha mancat informació.» Jo crec que vostè ho ha descrit molt millor que jo he fet aquest matí o al llarg d'ahir; és exactament això. Precisament per això, quan ahir jo proposava propostes de futur, deia que és molt important millorar la xarxa de comunicacions i que és molt important també que els alcaldes i les ADF i els veïns de cada poble tinguin sempre puntualment una informació de la distribució dels efectius amb què comptem. Perquè, si no, encara es contribueix més a aquesta sensació de descoordinació i els ciutadans pensen que —com deia algú aquest matí— el Govern no se'n cuida prou. Però, en tot cas, m'agradaria dir —per això ahir feia els aclariments que feia i les puntualitzacions— que sovint se'n pot dir «descoordinació» i el que és és manca d'informació. Però que crec que a això és importantíssim que li donem una solució molt immediata, perquè crec que els alcaldes tenen tot el dret de saber el que passa als seus municipis per poder informar els ciutadans que tenen més directament a prop.

Després, algun comentari petit, que jo crec que quedarà resolt amb aquestes mesures que proposem per millorar la xarxa de comunicacions..., no magnifiquem les diferències entre les freqüències de ràdio. Els que han d'estar comunicats ho estan, tant si són d'Agricultura com si són de mitjans d'extinció; el que sí que poden ser freqüències diferents d'un bomber per poder-se comunicar amb l'altre, però realment això no cal. El que cal és que les ordres dels comandaments arribin allà on han d'arribar.

Jo voldria fer una reflexió, un recordatori, diríem. Ahir, en fer la meua introducció, deia que quan parlem d'incendis sempre parlem de danys, i, per tant, doncs, diguem-ne, la postura de la consellera de Governació té les seves dificultats, segons com, per explicar sempre que el que fem és una intervenció per minimitzar els danys que sempre —sempre— es produeixen, o petits o grans o molt grans, com han estat aquest estiu. I, per tant, jo ja ho sé, que és molt difícil aplegar voluntats de reconeixement, però, en tot cas, sí que li haig de dir que la política de la Generalitat és una política d'extinció i una política de prevenció i que aquest Parlament hauria de decidir o haurà de decidir quants recursos hem de destinar a extinció, quants recursos hem de destinar a prevenció i, si són molts i molt quantiosos, haurem de decidir quins serveis deixem de fer o quins impostos, si cal, haurem de posar als ciutadans. Jo ja ho sé, que, l'explicació que em toca donar, vostè la pot titllar de justificada, que em justifico o no em justifico: jo faig la que haig de fer i crec que, a més, amb tot el detall.

Espero que vostès ahir haguessin entès i haguessin pogut seguir tota l'explicació, per després valorar-la. Jo el que també voldria afegir és que crec que tenen suficient infor-

mació per proposar el que s'ha de corregir, no per dir que tot està malament, i, en aquest sentit –perquè no tot està malament–, li agraeixo, senyor Colom, que vostè hagi reconegut que fins aquest any havia funcionat bé el Servei d'Extinció d'Incendis, i, per tant, el que hem de fer és millorar-lo, però, si ha funcionat bé durant vuit anys, hem de millorar-lo, potser posant més mitjans a prevenció o potser posant més mitjans a extinció, però, en tot cas, és un sistema que serveix, i li agraeixo que hagi reconegut l'eficàcia del funcionament i organització d'aquest Servei, que durant vuit anys ha donat bons resultats.

I després afegir que es fa difícil de parlar d'una política d'extinció d'incendis, perquè l'extinció no és cap política: són mitjans d'extinció i organització dels mitjans, i això a mi em costa molt definir-ho com a política. Per tant, potser sí que el debat quedaria més centrat si parléssim d'organització dels mitjans que tenim, però se'm fa difícil definir una política d'extinció d'incendis, que, per altra banda, el Parlament de Catalunya, amb els vots dels seu Grup Parlamentari, va aprovar allò que pugui tenir de política, que sobretot és la Llei d'organització del Cos de Bombers de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Colom vol fer rèplica? (*Pausa.*) Doncs té deu minuts.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, honorables consellers, el conseller Marimon ha tocat alguns temes, ha respost algun dels temes que hem formulat; el que passa és que els ha respost de nou, des del meu punt de vista, parcialment i al seu interès, òbviament.

El tema del voluntariat, veure què s'ha fet i que s'ha treballat en aquesta línia..., deixin-me dir que vostès, segons les informacions que hem tingut, han trencat la infraestructura que tenien els voluntaris forestals de Catalunya. I, a més a més, no només això, sinó que a aquests voluntaris forestals els han congelat bona part de les seves activitats, han deixat de fer campanyes de captació de nous voluntaris i han deixat de fer campanyes de reciclatge dels voluntaris que ja estaven coordinats. I, a més a més, durant l'any 93-94 pràcticament, al nostre entendre, o almenys de les informacions que en tenim –i voldria que el conseller Marimon, si és que..., ara no hi és, però, en tot cas, si és que no és cert, em pogués respondre–, pràcticament no han fet cap formació, cap curs de formació de personal, del personal que s'ha contractat temporalment per a la temporada d'incendis, inclòs tot el voluntariat forestal. Per tant, hi hauria molt de què parlar en el tema de l'avenç que s'ha fet, en el tema de la formació i de la coordinació dels voluntaris forestals.

Quant al tema de les ADF, bé, a veure, jo diria que tots plegats hem magnificat aquesta qüestió. Segur –segur– que han fet un gran treball –i ho hem dit moltes vegades–, emperò, senyors del Govern, ni tot el territori de Catalunya té encara les ADF implantades –i, per exemple, a la zona de Tarragona o Girona, però sobretot a la zona de Tarragona,

és absolutament deficitària la implantació actualment de les ADF–..., i, si vol, li recordo allò que vaig dir a la Diputació Permanent: el cas de l'ADF dels municipis de la vall del Tenes, que s'havia creat tres anys abans, que ni tan sols els havien dirigit més la paraula, que no els havien dotat de cap mitjà, que el president i secretari van, fins i tot, dimitir justament abans de l'estiu –i quan dic de la vall del Tenes vol dir Sant Miquel del Fai, que s'ha cremat– i que els van arribar a corre-cuita quatre mitjans a última hora, sense que poguessin fer pràcticament res.

Les ADF són importants si és que es doten bé, punt 1; si és que els ajuts els arriben puntualment i no amb retard; si és que són a tot el territori, i si és, sobretot, que queda lligat el seu paper al paper que han de fer els bombers, tant els bombers com la resta de cossos d'extinció.

Segons el programa Foc Verd, les ADF són bàsicament preventives, però hi ha un element que nosaltres introduïm a les propostes de demà, i que això l'afecta a vostè, senyora consellera, en el sentit que creiem que les ADF podrien jugar un paper, també, d'intervenció immediata; lligat, òbviament, als bombers, però podrien jugar aquest paper d'intervenció immediata, coneixedors com són del territori, i que per ara no tenen aquesta competència. I en aquest sentit, nosaltres presentem una proposta, i sobre el tema aquest de les ADF, doncs, em penso que l'únic que hem de dir és..., també, el mateix reconeixement que hem fet per als bombers fer-lo per a la gent de les agrupacions de defensa forestal, i fer-lo per a aquest voluntariat que s'ha fet al llarg de l'estiu.

El conseller –que jo lamento que no sigui aquí... (*remor de veus*), sí, en pren nota i li ho explica, en tot cas–, el conseller ha dit, ens ha avançat dues propostes; dues propostes que ens semblen positives però que ens semblen incompletes. Una en relació amb el tema de l'exèrcit: que s'ha posat d'acord amb el capità general per tal d'adequar uns helicòpters. Escolti'm, complementem-ho: no només helicòpters, podríem fer..., als Estats Units, per exemple, ho han fet, i ho han fet recentment, han reconvertit els Hèrcules, els avions Hèrcules 130 –l'exèrcit espanyol també en té, d'aquests avions–, els han reconvertit per a les tasques directament d'extinció. Seria una tasca, segur, més positiva d'aquests avions militars que no per al que serveixen actualment, i, per tant, posats a fer que hi hagi un acord i bona disposició del Ministeri i del mateix capità general, hi aportem la proposta que segueixin l'exemple dels Estats Units i també hi hagi la reconversió dels avions Hèrcules 130, que siguin utilitzables per a les tasques d'extinció directament.

Sobre qüestions de prevenció, jo no tornaré a repetir el debat sobre el món de la pagesia; senyor conseller, jo em penso que el que vostè afirma, que l'impacte de la política agrària comunitària o de la Unió Europea no és negatiu, no és en tots els aspectes negatiu, sobre la pagesia a Catalunya. Tinc la sensació que en la trobada que hi va haver de tres-cents, quatre-cents municipis rurals, no fa pas massa, no pensaven exactament el mateix del que diu vostè, i, pel que he llegit dels documents, no només de la Unió de Pagesos,

sinó d'altres organitzacions dels pagesos, no pensen de cap de les maneres de la mateixa manera que pensa vostè. I jo tampoc, i el nostre Grup tampoc. Nosaltres entenem que la política agrària de la Comunitat, de la Unió Europea, és una política que ha impactat negativament, globalment en el sector, i també pel que fa després a conseqüències causa i efecte pels incendis a Catalunya. Això és un dels debats que es podria haver fet, però que, en tot cas, més o menys hem esbossat.

Consellera Cuenca, pel que fa al tema de l'Infocat, no el tenim encara, d'acord. Però, per què no el tenim? Per què no el teníem abans, ja? I per què no tenim les competències en matèria de protecció civil? I per què ens hem de sentir ara o hem de sentir en aquests moments que, Déu no ho vulgui, si hi ha grans aiguats aquest hivern, podem trobar dificultats, moltes dificultats, també en relació amb la coordinació amb les administracions que no són la Generalitat de Catalunya? A veure, on és l'impuls autonòmic de què tant farda el president de la Generalitat, si a hores d'ara, quinze anys després de la negociació de l'Estatut, Madrid encara –i vostès encara– no han aconseguit que ens traspassin setanta-dues competències i serveis, entre les quals, aquesta? Com gosen, aleshores, enfocar des del seu Govern la política de prevenció i d'extinció amb aquests handicaps presents? I no em serveix d'excusa, no ens serveix d'excusa, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que a aquestes alçades, quinze anys després de la negociació de l'Estatut, estiguem encara escoltant «Oh, és que Madrid no ens ha traspassat...» Escoltin, de què els serveix el suport que donen al PSOE a Madrid? (*Veus d'«Ara, ara...»*) De què els serveix? (*Remor de veus.*) Doncs, deixin-ho. Ara, ara... (*Rialles i remor de veus.*) A veure, des d'Esquerra Republicana de Catalunya –ho hem dit en alguna ocasió, però jo aprofito l'avinentsa per tornar-ho a dir aquí–, escoltin, ja no és excusa per a Convergència i Unió dir que no tenim les competències en protecció civil o dir que no tenim competències en l'Inem o en altres temes. Ja no. El president de la Generalitat, vostès, el seu Govern ja no poden parlar, no poden excusar-se permanentment darrere de Madrid. Assumeixin la seva capacitat de govern. I si no ho poden fer, jo sé que en aquest cas concret van a aplicar, allò, com d'amagatotis, aquesta política, però així no es va enlloc; d'aquesta manera no anem enlloc. I, per tant, en tot cas, la responsabilitat també és seva; ho és de Madrid, però també és seva, i vull que això també quedi clar en aquesta cambra. (*Remor de veus.*)

A veure, tornem-hi, amb els bombers. És que altra vegada torna a dir..., com si nosaltres fóssim corresponsables, que alguns mitjans de comunicació, «quan hi ha un bomber amb una mànegua de pressió, diuen que és un voluntari...» Quina culpa hi tinc, jo? (*Remor de veus.*) Doni la culpa, en tot cas, als mitjans de comunicació pertinents. Emperò no pas als grups de l'oposició. Nosaltres hem deixat ben clar, i torno a deixar-ho clar, el nostre Grup, almenys, de manera molt clara: els professionals i bombers han fet el seu treball, i molt ben fet, abnegat, sacrificat, dramàtic, fins i tot; les ADF, també; milers i milers de voluntaris, també; la ciutadania de Catalunya –m'ho van sentir a dir ahir, i ho torno a repetir–, la ciutadania de Catalunya, la societat civil a Catalunya sí que ha actuat bé aquest estiu. (*Remor de veus.*) És el Govern de la Generalitat que no ha actuat bé aquest estiu, des del nostre punt de vista, en les tasques d'extinció i de prevenció dels incendis. En definitiva, la gent, jo tinc la sensació que els ciutadans, que la gent ha salvat la cara al Govern, però el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha estat a l'alçada de les circumstàncies, i vull deixar això ben clar en aquesta cambra. Aquest és el posicionament d'Esquerra Republicana, i per això proposem una reprovació de la tasca de prevenció i d'extinció d'incendis.

Enguany hi ha hagut drama i caos, descoordinació, moltes mancances; sort n'hi ha hagut de la gent, de molta gent. La gent, el ciutadà, la societat civil, segur que mereixen un notable alt, però el Govern mereix un suspens, des del nostre punt de vista.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom.

Correspon ara al Grup Parlamentari Socialista: té la paraula l'il·lustre senyor Raimon Obiols.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Les nostres primeres paraules han de ser, evidentment, d'homenatge als morts, d'homenatge a les víctimes i, naturalment també, de condol a les seves famílies. Condol i respecte, perquè el seu dolor no ha de ser utilitzat, el seu dolor ha de ser respectat. Deixin en pau els morts i els seus familiars, per favor. (*Remor de veus.*) També han de ser, les meves paraules inicials, de solidaritat envers els més directament afectats, els milers de persones que van haver de ser evacuades en condicions dramàtiques; els propietaris i treballadors de les masies cremades, de les explotacions agrícoles i ramaderes devastades; els homes i dones dels municipis, més de cent cinquanta, que han vist cremar en part o totalment el seu terme municipal. Tots ells tenen el dret a una restitució, a un ajut generós i a un ajut amatent, i a un ajut ràpid per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. També les meves primeres paraules han de ser d'admiració pels que han lluitat, pels que han plantat cara al foc arriscant la seva vida, els professionals dels cossos d'extinció d'incendis, dels cossos i forces de seguretat, dels serveis de protecció civil, de les agrupacions de defensa forestal i també, naturalment, els milers d'homes i dones de totes les edats –però cal destacar entre ells una joventut generosa– que han protagonitzat aquests mesos terribles l'esforç magnífic dels voluntaris. Tots ells, i amb ells Catalunya, mereixen un debat clar i mereixen un senyal d'esperança des d'aquest Parlament de Catalunya. I nosaltres pugem a aquesta tribuna no amb l'ànim de la polèmica entre partits; pugem a aquesta tribuna amb la serenitat d'una força política que allò que vol és que el problema sigui solucionat; d'una força política que reacciona contra el fatalisme.

Nosaltres diem: són moltes les coses que han de canviar, són moltes les coses que poden canviar. Vostès, senyors de la majoria i del Govern, estan obligats a efectuar aquest canvi dràstic i urgent. I amb l'ànim d'aclarir, en un debat que

ha de ser polític i que no es pot perdre en la minúcia dels petits detalls o de les petites explicacions o de les petites excuses, nosaltres creiem que es planteja, en aquest debat, la necessitat de donar resposta a tres qüestions bàsiques que han de quedar clares davant de l'opinió pública de Catalunya. La primera qüestió és: què ha passat? La segona pregunta és: per què ha passat? La tercera pregunta és: què cal fer davant d'allò que ha passat? És a dir que nosaltres tenim l'obligació política, en primer lloc, d'establir els fets, perquè només mirant la realitat d'aquest malson que hem viscut durant els mesos de l'estiu del 94 en tots els seus detalls, per desagradables que siguin, n'extraurem les lliçons oportunes. I només des d'aquest punt de vista podrem establir la política que permeti que mai més es torni a repetir l'escàndol i la tragèdia que Catalunya ha viscut el mes de juliol i el d'agost de l'any 1994. Cal establir els fets, en primer lloc; cal definir, en segon lloc, les causes d'aquesta catàstrofe i, en tercer lloc, cal llançar des d'aquest Parlament –si no ho fa la majoria i si no ho fa el Govern– el pla d'actuació que impliqui un esforç per evitar una repetició d'aquests fets lamentables, de tal manera que, si s'aplica aquest pla d'actuació que nosaltres proposarem des d'aquest Parlament, vostès el puguin seguir –i ens n'alegraríem– i, si no el segueixen vostès, per entestament, per tossuderia, per un fals resistencialisme, que quedi clar davant de Catalunya, davant de l'opinió pública i davant de la història, que nosaltres proposàvem una sèrie de coses amb la convicció absoluta –en la qual ens acompanyen els experts– que calia tirar-les endavant i que vostès s'hi van negar no se sap exactament per quines causes, com no sigui una estricta tossuderia personal.

Si no es fa això, senyores i senyors de la majoria i del Govern, s'aplicarà quelcom tan elemental com el següent: les mateixes causes provocaran de nou, indefectiblement, els mateixos efectes; hi tornarem a ser, i hi tornarem a ser aviat. Nosaltres no volem adreçar a l'opinió pública de Catalunya un missatge d'alarmisme, però com que estem alarmats i tenim la decència de dir que estem alarmats, ens veiem en l'obligació de dir-los a vostès que, si no corregeixen dràsticament el rumb de la seva política, tornarà a passar el que ha passat aquests mesos de l'estiu del 1994.

I, naturalment, pugem a aquesta tribuna desolats, perquè no tenim cap element, fins ara, que ens faci pensar –per les paraules que hem escoltat en aquesta cambra i per les que hem escoltat fora de la cambra, a través de les càmeres de televisió al seu servei– que hi hagi cap element que ens faci pensar, doncs, que es produirà aquest canvi. I vindrà un altre estiu, l'estiu del 95, o l'estiu del 96, i es produiran noves tragèdies. (*Remor de veus.*)

I a mi m'ha alarmat profundament també escoltar avui un conseller que em sembla que està una mica amb la sensació que s'esmuny del debat dient que se sentia *satisfet* de la seva intervenció en aquesta cambra. M'ha recordat una anècdota, ho ha dit vostè textualment i ho testimoniarà el *Diari de Sessions*; m'ha recordat l'anècdota d'una gran institució de la societat civil catalana, que, malauradament, als anys del franquisme va ser presidida per una persona caracteritzada

per la seva notòria passivitat, i l'anècdota d'un membre d'aquesta institució, que un dia va obrir el despatx d'aquesta persona i el va trobar arrepatat en el seu «silló» i li va dir: «Què esteu fent, senyor Fulano? –Ja ho veieu, estic resistint.» A mi m'ha fet la impressió, senyor conseller, que vostè estava *resistint* un debat, però vostè no es plantejava el problema dramàtic i el problema de consciència de veure fins a quin punt allò que s'ha fet i sobretot allò que no s'ha fet ha estat una de les causes, no diré l'única, però una de les causes fonamentals de la terrible tragèdia que hem viscut aquest estiu. I nosaltres, que no hem estat en el Govern, que som a l'oposició, ens hem sentit derrotats aquest estiu! Com és possible que vostès no sols no se sentin derrotats, sinó que diguin que se senten satisfets? Nosaltres volem guanyar la guerra contra el foc a Catalunya, i sabem que s'ha perdut una batalla, i adreçem a tots aquells que han lliurat aquesta batalla físicament aquest estiu el missatge que ells no han perdut una batalla contra els elements; que si han perdut una batalla, poden, amb tots nosaltres, guanyar la guerra, i que si han perdut ha estat en molt bona mesura, perquè la política que s'ha impulsat aquests darrers anys havia anat assentant les bases concretes, objectives, indiscutibles, que portaven a aquesta desfeta. Nosaltres voldríem que a Catalunya hi hagués un front comú contra el foc, que ens unís a tots en aquesta lluita per vèncer aquest flagell del nostre país. Només, només a través de l'anàlisi minuciosa dels fets; només a través de la discussió desapassionada i objectiva i detallada de les causes que han produït aquests fets i només sobre la base d'un gran acord sobre les solucions possibles podrem avançar en aquesta direcció. I vostès haurien de fer, almenys, el reconeixement que, les solucions, no les tenen. Perquè si vostès ens diuen avui que les solucions les tenen, el dia de demà, quan es torni a produir indefectiblement un drama com el que hem viscut, els fets s'encarregaran dramàticament de desmentir la seva frivolitat.

I quan parlo dels fets, senyores i senyors diputats, jo no em limito simplement a l'avaluació precisa del que ha succeït en el terreny, per exemple, de l'establiment rigorós de les hectàrees cremades, que s'ha de fer, perquè una de les coses escandaloses que s'ha produït després ha estat l'enorme dissintonia de les xifres que s'han avançat, que mostra fins a quin punt s'ha de posar entre parèntesis la xifra global d'hectàrees cremades que vostès anticipen, i que jo tinc la convicció absoluta que és bastant menor que la xifra d'hectàrees que realment s'han cremat. Perquè si llegim, per exemple, que al Bages el Consell Comarcal parla de 12.000 hectàrees cremades –12.600, exactament– i vostès diuen que només n'hi ha 7.500, d'hectàrees cremades al Bages; si al Berguedà, per exemple –i renuncio a assenyalar quina és la majoria política d'aquests consells comarcals–, si el Consell Comarcal del Berguedà parla de 20.000 hectàrees cremades a la seva comarca i vostès parlen només de 12.000 hectàrees cremades, aleshores és que manca la qüestió més bàsica i elemental, que és l'objectivitat concreta en l'avaluació concreta dels fets. No parlo tampoc simplement dels béns destruïts, de les masies i del bestiar cremat, de les hisendes

desmantellades; no parlo simplement dels costos econòmics i ecològics; no sols d'aquestes xifres terribles, indissimulables. Parlo també d'altres coses, de l'element intangible però importantíssim per al nostre país: el fet que cremin indrets com el peu de Montserrat, com el peu del Montseny, com Sant Miquel del Fai, com els cingles del Bertí, com els *Sots Feréstecs*...

I parlo sobretot d'una altra cosa que ja els vam comentar en aquella sessió més o menys tempestuosa de la Diputació Permanent de mitjans del mes de juliol, de la necessitat absolutament imprescriptible que es faci una descripció detallada, hora rere hora, del que va succeir a tots i a cada un dels cent cinquanta i escaig municipis que van patir el foc aquest estiu; de l'enquesta que s'havia de fer i que s'hauria de fer a Breda, que té el 70% del terme municipal cremat; a Casserres, que té el 80% del terme municipal cremat; a Gironella, que té el 80% del terme municipal cremat; a Riells, que té el 80% del terme municipal cremat; a Sant Feliu de Buixalleu, que té el 90% del terme municipal cremat.

Des de la primera alarma fins al moment en què s'extingeix la darrera brasa necessitem fer una avaluació precisa del que va funcionar i el que no va funcionar, del que va reeixir en la lluita per l'extinció de l'incendi i el que va fracassar tumultuosament. Necessitem aquesta informació, i s'ha d'obtenir en aquest moment, s'havia d'obtenir fa unes setmanes ja, quan encara hi havia la memòria fresca. Ho vam proposar –vostès ho recordaran– a la Diputació Permanent, vostès ens van dir que es faria i, una de dues: o no s'ha fet, cosa que seria greu, perquè això seria l'incompliment d'un compromís oral, però solemne, fet en la Diputació Permanent d'aquest Parlament, o bé pitjor encara, s'ha fet i no es dóna a conèixer, és a dir que s'ha fet i s'intenta amagar.

Els fets ens parlen també de la climatologia. I jo voldria fer un comentari sobre la situació meteorològica i climatològica d'aquests mesos, perquè em sembla que és absolutament essencial per entendre què és el que ha succeït i el que pot tornar a succeir. Ha estat, naturalment, una situació adversa i contínuament adversa, des de la primavera i durant tot l'estiu, fins a penes fa pocs dies; condicions de sequera i condicions de calor molt severes. Però ha de quedar clar davant de vostès, en primer lloc, i ha de quedar clar també davant l'opinió pública de Catalunya que no eren de cap manera situacions climatològiques excepcionalment adverses, sinó que tenien un nivell de severitat recurrent en cicles molt curts.

Per tant, s'ha de deixar absolutament clar –i vostès haurien de tenir absolutament clar– que no ens hem trobat davant d'un clima estival excepcional, de cap manera; es pot tornar a repetir i es pot tornar a repetir l'any que ve. I, per tant –i per això aquesta observació és importantíssima i transcendental–, no és possible adjudicar al clima la causa del que ha passat; no és possible dir que és el clima, la catàstrofe natural d'un any de sequera i de calor, la causa del que ha passat. No és possible, no és responsable perquè no és veritat.

Només amb una cosa del que s'ha dit des del Govern aquest estiu estem d'acord, quan s'ha dit –i cito literalment–: «Ni tan sols amb el doble de mitjans hauríem pogut parar els incendis, perquè quan la situació és de màxima catàstrofe» –ho repeteixo– «quan la situació és de màxima catàstrofe, no hi ha mitjans de valguin.» Aquesta frase és –naturalment, de manera involuntària– la més punyent i dura de les crítiques que s'hagin pogut adreçar al Govern del senyor Pujol. I és una frase del senyor Pujol. I és la més punyent i dura de les crítiques per una raó: perquè, en efecte, ens trobàvem en una situació de màxima catàstrofe, però quina era la causa d'aquesta situació de màxima catàstrofe? Era el clima? Era la sequera? Era la calor? Era el vent? No, en tot cas hi havia altres factors, que són factors –que quedi clar– absolutament controlables des de la voluntat i la gestió política que van venir a sumar-se a aquest factor i van produir la situació de màxima catàstrofe.

I aquests factors són bàsicament dos –i entrem al segon apartat del que volia ser la meua intervenció, de les causes–: en primer lloc, l'estat de les masses contínues de vegetació llenyosa –boscós, però també brolles–, quasi exclusivament en coníferes –per tant amb una inflamabilitat i una combustibilitat accentuades–, que s'han anat estenent i homogeneïtzant a Catalunya al llarg dels darrers quinze o deu anys. I era també un tercer factor transcendental la seqüència –molt interessant per qui sap llegir i sap entendre les coses–, la seqüència de les prioritats i dels períodes de la política del Govern de Convergència i Unió des de 1986 fins a 1994. I la suma d'aquests tres factors ha estat la que ha produït l'explosió d'aquest estiu. Però no només el primer; perquè si fos només el primer aleshores hauríem de suspendre immediatament aquest debat i anar-nos-en cap a casa dient a l'opinió pública de Catalunya: «No hi ha res a fer. Cal conformar-se fatalísticament al fet que ens hem trobat davant d'una catàstrofe natural absolutament incontrolable i, per tant, no hi podem fer res.» Això seria d'una gravetat enorme per una raó: perquè aquesta catàstrofe natural no es produeix cada cinc anys o cada deu anys, o cada segle; es pot produir l'any que ve una altra vegada, com tots vostès saben o tindrien l'obligació de saber. No m'estendré, per tant, sobre la primera causa, la causa del clima, encara que ha de quedar –em sembla– clar el que he comentat. Em limitaré a comentar ràpidament els altres aspectes que em semblen també extraordinàriament importants.

Tots sabem que la disminució de l'ocupació i de l'activitat agràries han produït a Catalunya un canvi d'enorme magnitud. D'un paisatge, com teníem, que era un paisatge en mosaic, amb zones forestals ben definides, amb tallafocs naturals, hem passat a una nova disposició del territori amb grans superfícies llenyoses contínues que acumulen una enorme quantitat de combustible potencial. No es netegen; abans es netejaven d'una manera natural; permetin-me, des d'aquest punt de vista, un breu excurs personal: el meu avi era carboner, treballava a la serra de Collserola, treia la llenya, la cremava i la venia al carrer Gran de Gràcia; tot això ha desaparegut i ha de ser substituït per una altra cosa, si no

és que ens resignem a contemplar com tenim extenses superfícies forestals que són bombes en potència de forma permanent disposades a esclatar en flames cada estiu de sequera.

Altres coses a afegir en aquest terreny és –i ara entro en el tercer dels factors que expliquen la situació actual i davant de la qual cal que l'opinió pública tingui una informació i una valoració exacta– el fet que durant anys davant d'aquesta situació, que era una situació explosiva potencialment, s'ha produït per part del Govern de Convergència i Unió una situació de pràcticament inexistència d'una política de planificació de la prevenció d'incendis forestals.

De fet –no ens enganyem–, les tasques de prevenció s'han carregat principalment sobre les agrupacions de defensa forestal, associacions, en primer lloc, de caràcter voluntari, que en cap cas, naturalment, poden substituir la responsabilitat del Govern i de la seva Administració, i organitzacions de caràcter voluntari sense un finançament adequat. Han cobrat 350.000 pessetes l'any, enguany; en un últim moment han cobrat 500.000 pessetes, però fixin-se en l'evolució de la partida corresponent en els pressupostos: l'any 91 i l'any 92 s'hi destinaven 210 milions de pessetes; l'any 93, de 210 milions baixa la quantitat a 77 milions, de 210 a 77. Es produeix aquí un canvi de conseqüències molt greus que queda reflectit també naturalment en xifres que han estat molt conegudes, però que repetiré, perquè expliquen la situació: les despeses pressupostàries en matèria de prevenció d'incendis són 8.696 milions el 92; baixen el 93 a 8.221; baixen el 94 a 7.776. És a dir, a mesura que anava incrementant-se el perill i el problema, anava disminuint l'esforç pressupostari per fer front al problema.

A partir del 92 es fan una sèrie de passes enrere inexplicables; a partir del 92 es produeix una disminució progressiva de l'esforç pressupostari en matèria de prevenció i extinció d'incendis forestals, disminució que és inexplicable. I, com que és inexplicable i tenim l'obligació de tractar d'esbrinar i de trobar claus interpretatives, jo n'avanço una, que atribueix a qui coordina o hauria de coordinar la tasca del Govern i marcar les seves prioritats la responsabilitat principal, i em sembla que d'una manera eufemística i indirecta en algunes de les paraules que s'han sentit en aquesta cambra per part dels mateixos consellers hi havia quelcom que avançava en aquesta direcció.

Tenim al front del Govern de la Generalitat de Catalunya una persona que aparentment entén una mica de tot. Naturalment, parla amb molta seguretat sobre tot, i això ha provocat –i jo descriuré la seqüència després– un error monumental d'aquesta persona, perquè, pensant que entenia molt de tot –i entenent, efectivament, una mica de tot–, es va veure amb cor l'any 92 de marcar una inflexió a una política, una inflexió en termes pressupostaris i en termes de prioritats sobre la base de la pauta arxiconseguda de l'«ara convé això i ara no convé allò», de l'«ara toca això i ara no toca això». I el 92, incrementant-se el problema, s'afebleix la resposta del problema, i el 93 passa el mateix, i el 94 passa el mateix.

I vostès no ens poden dir sense mancar a la veritat que nosaltres som corresponsables d'això, vostès no poden dir: «Potser ens hem equivocat, però vostès també es van equivocar perquè no han avançat esmenes als pressupostos», perquè no és veritat, perquè nosaltres vam presentar ja no una esmena al pressupost en el curs polític parlamentari anterior, sinó una proposició de llei que incorporava un increment de 1.000 milions de pessetes al pressupost de vostès en matèria de prevenció i extinció d'incendis –com vostès haurien de recordar i com consta en la documentació d'aquest Parlament–, 1.000 milions de pessetes. I menteix qui diu el contrari, vejam si parlem clarament: el que diu el contrari menteix i espero no tornar a sentir aquest error –diguem-ho benèvolament–, aquest error d'apreciació o d'informació de dir: «Vostès també són corresponsables d'aquest error d'apreciació que vam fer perquè no van presentar esmenes als pressupostos.»

Nosaltres hem alertat sobre el perill, nosaltres hem fet un esforç parlamentari i polític immens davant d'un perill que vèiem. I no perquè siguem particularment clarividents, sinó perquè la gent s'atreveix a parlar amb nosaltres i potser, a determinades persones, la gent, els experts, els preocupats, els que saben què passa realment no s'atreveixen dir les coses. I sabíem que de la mateixa manera que molt poques persones parlaven en públic respecte a la bomba de rellotgeria que s'estava posant en marxa en els boscos de Catalunya, molts d'altres –pràcticament tots–, els experts, ens ho deien en privat. Ens deien, per exemple, que en matèria de prevenció era pràcticament inexistent la política del Govern, que s'anava abandonant una enorme extensió de superfície forestal que tenia un grau de perillositat extraordinari i que calia un gir d'aquesta naturalesa.

I naturalment nosaltres, que no sabem de tot, però que tenim la convicció que hi ha gent que hi entén i que cal escoltar i respectar la posició dels experts i dels coneixedors, nosaltres hem emprès, la companya Rosa Martí i el company Rafael Madueño i altres, Manuel Nadal, altres del Grup Parlamentari, una tasca permanent, gairebé fent-se pesats en aquesta qüestió, veient les cares una mica displicents que veig jo ara també en aquesta banda de l'hemicicle: «Bé, què diuen aquests senyors? Ja se sap, ens estan criticant perquè és la seva obligació.» No, no, nosaltres el que volem, que quedi clar, és que hi hagi un procés de reflexió seriosa i que hi hagi un procés d'inflexió de polítiques, que hi hagi un procés de canvi de prioritats pressupostàries i que es faci front, sense fatalismes i amb unitat, a aquest problema, que és un problema dels més importants que té Catalunya i que tindrà durant els propers anys.

Per què es va fer la passa enrera del 92, del 93, del 94? Aquí hi ha, des del meu punt de vista, l'efecte pervers del programa Foc Verd. El programa Foc Verd va ser una gran pantalla, el programa Foc Verd va ser una diversió impressionant, el programa Foc Verd va impactar l'opinió pública. I com que, naturalment, durant uns anys van augmentar les dotacions i es va arribar a una situació que, encara que no suficient, de tota manera, en termes comparatius resistia i re-

sisteix perfectament la comparança amb altres administracions i altres comunitats autònomes, i com que les xifres durant uns anys, per sort, van ser unes xifres acceptables, aleshores va arribar indefectiblement la decisió d'aquesta persona, avui absent, que entén una mica de tot i que decideix, sobretot, en l'àmbit del seu Govern, dient: «Ara ja no toca, ara ja no convé, ara hem de pensar en altres coses.» I es va fer la pífia, enorme i monumental, d'afeblir, de desmobilitzar el que era la necessitat ineludible d'una resposta amatent al problema que estava plantejat com a perill absolutament clar.

Sota la pantalla i la diversió impressionant del programa Foc Verd anava covant, per sota d'aquesta autosatisfacció, per sota d'aquesta propaganda, el problema, i el «totòleg» no el va veure. Nosaltres sí que vam aprendre de les lliçons del 86: vam aprendre que s'havien d'utilitzar materials tècnics nous, que s'havien de constituir ADF, que s'havien d'endegar plans de prevenció i plans d'emergència en els municipis, que calia una política forestal de veritat. Què n'ha quedat, del 86? N'han quedat helicòpters, n'han quedat ADF, a les quals, com assenyalava, cada any se'ls ha baixat el pressupost, darrerament, a les quals no s'ajuda ni amb planificació ni amb mitjans, i no ha quedat gran cosa més. El Pla forestal i els plans de prevenció dels municipis, especialment dels municipis d'alt risc, no estan en aquest moment al damunt de la taula; el més calent és a l'aigüera.

I tots parlaven i es lamentaven en privat de les reduccions pressupostàries del 92, del 93, del 94, de la manca de política de prevenció i de política forestal; tots es lamentaven en privat de les seves administracions sobre el territori, aquí, a Barcelona, que no es destinaven prou recursos a fer tallafocs, que no s'havien destinat recursos a crear punts d'aigua, ni en basses ni en hidrants, que no hi havia prou recursos ni prou acció a mantenir camins dins d'aquestes masses boscoses homogènies, que no hi havia un increment del nombre de punts de guaita, que no s'ampliava el nombre d'agents forestals, que no s'havia pensat ni s'havia proposat un sistema de vigilància participat pels ajuntaments... Parlaven d'un estat —i ara segueixo, segons l'advertiment que se'ns va fer ahir, un mal camí, però, com que crec que aquesta és la pura realitat, ho haig d'esmentar—, que hi havia un estat de descoordinació increïble.

No sols és totalment evident que hi havia i hi ha un estat de descoordinació increïble, que no hi ha hagut la deguda coordinació entre els organismes implicats, ni abans, ni durant, ni després dels incendis, sinó que hi havia quelcom pitjor, i deixin-me, per una vegada, que faci la lectura d'una cita: «Allò que no té explicació» —diu aquesta cita— «és que als grans incendis del Bages-Berguedà i de la Selva-Montseny els bombers i diferents policies dificultessin la lluita de la gent del país, ADF, contra el foc, aprofitant els seus coneixements de terreny i experiència. Ni es feia amb els mitjans de la Generalitat, caracteritzats per la seva descoordinació i una prioritització més que discutible, ni es deixava fer a la gent del país. Si s'han pogut aturar importants fronts d'aquests incendis mitjançant contrafocs, ha estat per la gran

tasca portada a terme per les ADF, de forma gairebé clandestina i de nit.» Això és gravíssim —això és gravíssim. Això no és el butlletí d'un partit: això és el butlletí que és titula *Catalunya Forestal*, que és l'òrgan del Consorci Forestal de Catalunya.

Per tant, descoordinació; per tant, problemes realment molt greus. Suposem, per exemple —i parlem un moment de contrafocs i de tallafocs—, que hi hagi en aquest moment una situació, que jo puc comprendre, en la qual els experts tinguin una enorme precaució a l'hora d'utilitzar aquesta arma eficaç però perillosa, aquesta arma que els nostres avantpassats havien utilitzat amb mà mestra però la tradició de la qual s'ha perdut, que és l'arma del contrafoc. Jo no discuteixo avui aquesta qüestió; el que discuteixo és que el dispositiu de coordinació és tal que fa possible que es puguin emetre opinions fonamentades d'aquesta naturalesa, que són una acusació punyent en relació amb l'estat de coses pel que fa a l'extinció d'incendis.

Nosaltres venim a aquest debat amb serenitat, però —per què no dir-ho?— venim molt disgustats i venim molt alarmats, perquè no veiem indicis que hi hagi una reconsideració seriosa dels problemes. La veritat és que, tenint, com tenim sempre, moltes ganes d'assumir responsabilitats de govern a Catalunya, mai com els mesos i setmanes d'aquest estiu havíem tingut la passió de governar a Catalunya, perquè tenim la convicció que els errors i la ineficàcia que s'han posat de manifest no haurien estat en el cas que nosaltres haguéssim assumit responsabilitats de govern.

Nosaltres, amb serenitat, però també amb disgust i amb molta alarma, no podem sinó reprovar la manca de previsió d'aquest Govern i de qui el lidera i el dirigeix, la ineficàcia demostrada en tants i tants camps, i reprovar també el procés següent de deliberació i de debat parlamentari. Va ser molt i molt penosa la sessió de la Diputació Permanent, i ha estat també molt penós —i haig de dir que gairebé tenia ganes de plorar— veure la transcripció que d'aquest debat ha fet aquest migdia la televisió que vostès controlen i governen, perquè els haig de dir —i no menteixo, perquè els fets i els minutatges ho demostraran— que una persona que no ha participat en aquest debat i que tenia la responsabilitat moral i política de donar la cara i de participar en aquest debat, aquesta persona, i en l'espai dedicat a aquest debat parlamentari, ha estat més estona en la pantalla que cap de les altres persones que han participat en el debat, el senyor Saura o el senyor Vidal-Quadras. I això és intolerable, això és una vergonya profunda, això és una manipulació de la democràcia, això és una befa contra aquest Parlament, això és quelcom que no es pot tolerar. Ens omplim la boca denunciant el risc, en altres països, de la telecràcia i de la manipulació, quan tenim a casa nostra la manifestació més punyent i més abusiva d'un menyspreu contra la democràcia parlamentària, d'una actuació completament antagònica en relació amb la democràcia d'aquest Parlament, com el fet que la informació que rebin els ciutadans i ciutadanes de Catalunya no sigui allò que es debat en aquest Parlament, sinó les paraules, més o menysafortunades o desafortunades —desafor-

tunades, per cert, perquè manipulaven el dolor de les famílies dels morts—, del president absent en aquest debat. (*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, intentaria anar donant contesta al senyor Obiols dels punts en concret que ell ha esmentat. Sí que volia fer una prèvia: les meves paraules..., jo m'he mostrat satisfet de la transcripció que s'havia fet, senyor Obiols, li ho vull recordar, perquè no volia donar, precisament, la impressió que vostè ha volgut crear en aquesta cambra, i en la transcripció vaig veure que jo havia dit que la primera responsabilitat és de l'Administració però que calia la de les altres administracions. Vostè diu: «Se sent satisfet.» No, miri, jo reflecteixo textualment el que vaig dir i el que he dit. Vostè juga molt amb les paraules, i m'atreveiria a dir que no té memòria. Jo he sentit aquest estiu diferents discursos... No, miri, no hi entro, no crec que aquest sigui el camí, ni crec que sigui l'estil que desitgen els ciutadans de Catalunya. Hi ha partits polítics que sembla que el foc no hagi estat amb ells, i dissortadament el foc ha estat amb tots nosaltres. I vostè en uns aspectes ho reconeix, però en uns altres no. Jo crec que a tots ens cal una gran dosi de modèstia, però compartida. I dilucidem les responsabilitats de cadascun.

Ha dit que calien ajuts generosos i amatents als afectats. Jo crec que això ha estat així, o almenys el Govern ha procurat que això fos així. Tres dies després..., dos dies després de l'endegament de l'incendi, el Departament d'Agricultura estava subministrant alimentació absolutament a totes les granges que havien sofert malvestats. Aquesta alimentació, aquest suport als ramaders, se'ls ha estat donant fins al moment que han rebut les ajudes, i les ajudes que algú abans deia: «És que no són crèdits al 2% el que s'ha de donar»..., jo vull recordar que les ajudes consistien, evidentment, en crèdits al 2%, però que també consistien en un ajut, segons l'afectació, del 50 al 75%. I vull recordar que, aquesta quantificació d'ajut, no l'ha feta el Departament, sinó que hem cedit als ajuntaments i als consells comarcals la quantificació. El que, com a mínim, no em podrà negar és la voluntat del Govern d'atendre amatentment aquesta gent i de fer-ho, doncs, al més bé possible, donades les circumstàncies.

I també vull dir-li una cosa: en la compareixença a la Diputació Permanent, quan jo vaig citar aquestes ajudes, que havien estat preses amb tota urgència, vostè es va enfadar, perquè va dir que havíem d'haver esperat. Sí; si no va ser ben bé així, molt semblant. Després em contestarà, si us plau. Va dir: «Miri, vostès han fet les ajudes sense comptar amb la nostra aportació.» Escolti, jo esperava la seva aportació. I no vull cap ànim, cap ànim de polèmica, com no l'he buscat, no l'he volgut en tots els dies.

També vull dir una cosa. Abans ha dit que té l'absoluta convicció que amaguem hectàrees. Doncs no la tingui, si us plau: li diem les hectàrees exactes que hi ha, ni una més ni una menys. Sé que en els moments dels focs és molt fàcil —i

sobretot els primers dies— donar unes dades que no corresponen a la realitat. Suposo que ara aquí no és el lloc adequat, però, si vostès volen, podem comparar amb tots els alcaldes —amb vostès, que són representants polítics—, amb molts d'ells, podem comparar la superfície que nosaltres donem per cremada, ho podem comparar sobre els plànols i veure exactament la superfície que hi ha. Normalment ens veiem sotmesos a una gran pressió en el moment del foc, en què manifestem quina superfície s'ha cremat. Nosaltres sempre manifestem el perímetre, perquè és l'única manera que en aquells moments tenim de donar una dada aproximativa, però sabent que dintre d'aquest perímetre després hi ha zones no cremades que s'han de detreure. Les hectàrees que li diem, de veritat —de veritat, i ho podem comprovar amb molt de gust—, són exactament les que diem.

Un exemple..., en tenim bastants, d'exemples, en aquest sentit, i alguns exemples que després, fins i tot, han necessitat una certa correcció: quan un veu la superfície cremada, té una tendència a una apreciació de volum molt més important de la que és. Les frases de dir: «Se'ns ha cremat la meitat del Berguedà.» Escoltin, el Berguedà té 95.000 hectàrees de bosc, i se'n van cremar 12.500, crec recordar. Molt bé. Escolti, aquestes són les que es van cremar. En el primer moment i amb la magnitud del desastre, jo comprenc que la sensació de la gent és superior, però no en tinguin cap mena de dubte. Igual com el que abans em mencionaven, de dir: «Miri, nosaltres, si fa no fa, les hectàrees cremades de matoll i les hectàrees cremades de conreu són, si fa no fa...» No tenim cap interès a amagar-les; vull dir, la realitat és la que és. L'altre dia un diputat de vostès em deia si li podíem ensenyar les fotografies de l'Hispasat. Escolti, amb molt de gust, perquè, a més, són unes fotografies que estan a l'abast de tothom; vull dir, poden comprovar-ho perfectament.

M'he deixat un document..., bé. Deia que la climatologia no és excepcional. Si m'ho permet el senyor president, el voldria recollir per donar-ne lectura puntual. (*Pausa.*)

Jo no n'he fet massa esment, del clima. No n'he fet massa esment. Que és un any excepcional, abans que els faci aquesta cita, els en puc donar molts exemples. Els he dit que es morien el pins insignes de Santa Coloma. On veritablement hi ha hagut també un gran foc ha estat en el mar: ens hem quedat sense cap musclo. Això no havia passat mai. Ens hem quedat sense llagostins a determinades zones. Això no havia passat mai. I també dir-li una cosa, que, és clar, l'excepcionalitat sempre pot tenir una altra vegada, però que tampoc entenem que l'excepcionalitat ha de ser la norma.

Aquí hi ha una anàlisi molt acurada dels darrers trenta anys, d'alt risc. Dies que es defineixen com a efecte *Föhn*. Dies que..., jo mateix els vaig passar a vostès un informe de Jean-Paul Hétier on mencionava què passava aquests dies. I els puc complementar, si volen, amb el que és l'informe *Los Angeles*, on amb una vegetació que, al voltant de Los Angeles és d'alzines, no és de pins, el mateix comtat de Los Angeles diu: «Miri, quan es donen els vents de Santa Ana, que és exactament una singular... , en el moment que està pres el

foc no hi ha qui l'aturi. S'ha d'esperar o que canviï la condició climàtica o que s'acabi el combustible». I, evidentment, hem de prendre mesures. I jo li vaig fer una anàlisi de dir quins són els problemes que nosaltres hem tingut i hem de cercar solucions perquè això no passi. Ara, tampoc podem minimitzar-ho i més quan veiem que el resultat que ha provocat això no ho ha provocat solament a Catalunya. Al País Valencià s'han cremat dissortadament moltes més hectàrees. I a Múrcia s'han cremat més hectàrees proporcionalment que no aquí. I, si hi insisteix, fins i tot a Canàries, crec que per percentatge. I ahir els ho vaig dir. Podem mirar no les dades del Departament d'Agricultura, no, escolti, l'estadística que provoca Icona. I vostès veuran, en funció de la superfície forestal i el que s'ha cremat, l'afectació que ha tingut en altres llocs. Pel mateix entenc que molts altres governs autònoms tenen unes responsabilitats iguals que nosaltres i que, evidentment, hem de treballar plegats. I que dintre aquests governs autònoms hi ha gent de tots els colors. No solament... He citat unes comunitats que potser tenen un determinat color, però miri, a Castella i Lleó, proporcionalment, solament se'ls ha cremat una dècima menys, una dècima menys de superfície que a nosaltres. Això explica la magnitud de la problemàtica que hem tingut. Escolti, li ho torno a dir: assumeixo la meua responsabilitat. I ho vull fer en un to de modèstia. Jo mateix li vaig dir: «Miri, estic satisfet de com han funcionat les coses que teníem. Reconec que no han estat prou.»

Li ho llegiré: «Després d'una anàlisi dels darrers trenta anys» —darrers trenta anys, diu— «diverses coses criden l'atenció en aquestes dades. La primera és que l'any 1994 és realment excepcional, en el sentit que quatre dels catorze dies d'estiu en condicions objectives més elevades, més adverses dels darrers trenta anys, s'han produït precisament aquest estiu.» Escolti, és un estudi de l'Autònoma, conjuntament amb el CREA. No és una cosa que ens inventem, és la realitat. I és una realitat en què, també estic d'acord, hem de plantejar-nos mesures, perquè quan torni a produir-se aquesta excepcionalitat, que ningú no desitgem que es faci, siguem capaços d'estar més ben preparats.

Ha dit que les solucions no les teníem. Miri, jo li ho he reconegut. Les solucions no les tenim. Com reconeix que no les tenen, doncs, el comtat de Los Angeles o com els responsables de la zona Prometeu. Tots intentem avançar al més positivament possible. La solució no la tenim, perquè si algú la tingués jo crec que tindria prou generositat com per donar-la als altres, i que aquesta xacra dels incendis no es produís.

Vostè ha citat l'exemple del seu avi. És cert. És cert que abans hi havia unes activitats tradicionals que alliberaven de càrrega combustible el bosc. Jo mateix li ho vaig explicar; dir: «Miri, des de fa trenta anys l'energia ha canviat.»

No, no. No li ho pretenc tornar a explicar. Sí que crec que el Pla de política forestal que hem endegat és una bona eina, però també li vaig reconèixer que hem de trobar solucions per a consum d'aquesta energia. I dintre les mesures que proposem, una d'elles és un pla de mesures de foment,

precisament, de la fusta amb altres alternatives que en aquest moment es fan poc o que caldria potenciar.

Quan parla que nosaltres hem depassat les tasques o que hem passat les tasques de prevenció a les agrupacions de defensa forestal, escolti, això no és veritat. Les agrupacions de defensa forestal tenen perfectament marcada quina és la seva feina i crec que l'estan complint amb escreix, amb generositat i, escolti, només hem d'agrair-los el que fan. Escolti, les tasques de prevenció..., a mi ningú encara no m'ha discutit si la política que fem amb les escoles és correcta o no és correcta. Vostès m'han dit que no fem més torres. No, escolti: anem fent més torres cada any. De fet, en aquest moment, en tenim, en comencem a tenir una superfície considerable.

No se m'ha qüestionat l'eficàcia dels serveis de vigilància aèria, etcètera. A mi m'agradaria que quan es diu: «Vostès han baixat la guàrdia. Vostès han...» No, escolti: digui'ns exactament en què. Els pressupostos, jo els vaig lliurar a tots els grups parlamentaris i als mitjans de comunicació. Sostinc fins a l'última pesseta els pressupostos que els he donat. I aquest matí els he explicat: el Departament d'Agricultura basa la seva economia en uns fons propis, en uns fons que vénen de convenis i en uns fons europeus, en els quals, doncs, treballem força per aconseguir al més possible. I no és que aquest any hi posi els fons europeus i l'any passat no... No, no, escolti: els he reflectit en aquests pressupostos de la primera a l'última pesseta, els deu anys, pesseta per pesseta el que hi ha. I miri, els garanteixo, amb la probitat del secretari general del Departament d'Agricultura, que és un home, absolutament, que fa de notari en aquestes tasques.

Els nostres pressupostos, senyor Obiols, per prevenció, entre l'any 93-94 s'han incrementat quelcom més del 26%. Que possiblement és insuficient? D'acord, però miri, no em negarà que hem fet un esforç.

Quan diu que donem 350.000 pessetes a les ADF... Al seu costat hi ha una persona que és d'una ADF, la de Sobrepony... Miri, l'any 87 se li van donar 8.100.000 pessetes per a la seva constitució. Posteriorment, se li van donar 2 milions per a l'ampliació. L'any 89 se li van donar 1.750.000 pessetes. L'any 90, 1.750.000 pessetes. L'any 91, 1.750.000 pessetes. L'any 93, 1.750.000 pessetes. I el 94, li estem tramitant l'ajut. Segurament —segurament— li dirà que no han cobrat part de l'any 91. Fins ara no ens han justificat la bretxa. No ens han... Suposo que ho faran. Escolti, li'n cito una; si vol, li cito la que vulgui de Catalunya, senyor Obiols. Només, senzillament, miri els pressupostos que jo li he donat, miri les agrupacions de defensa forestal que hi ha i, amb una senzilla divisió, veurà que aquests números que esmenta vostè cauen absolutament per la base.

S'ha mencionat un problema de Protecció Civil. Vaig ser el primer de reconèixer-lo. És un problema absolutament humà, del qual s'ha parlat molt, i crec que és molt explicable. En moments en què hi ha una àmplia zona de foc i en els quals, generosament, moltíssima gent intenta ajudar en la resolució d'aquest foc, cal preveure unes mesures perquè

aquestes persones no prenguin mal. La gent no és conscient en general de les temperatures a què s'arriba en aquests fronts de foc, que sovint poden superar els 1.300, 1.400 graus.

Quan Protecció Civil li indica que les persones de caràcter civil no poden accedir al bosc, compleix únicament i exclusivament la seva obligació. És cert que això ha generat dues o tres queixes, fonamentades, raonables, certes, d'agrupacions de defensa forestal perfectament preparades per lluitar contra el foc, i que la persona que ha estat al davant, policia municipal, guàrdia civil, mosso d'esquadra, doncs, els ha dit: «Miri, vostès no poden passar». Jo els vaig reconèixer en la compareixença, la compareixença a l'estiu, que un dels problemes que havíem tingut era aquest, i que calia trobar una solució per arranjar-ho. Miri, la solució en aquest moment jo crec que l'hem trobada. És una identificació per a aquesta gent que, a més, garanteixi la seva integritat física.

Ara jo també vull dir una cosa. Miri, en tot aquest debat es van traient anècdotes i tenen el seu pes, i les hem d'estudiar, però, escolti, la realitat és que en moltíssims, en moltíssims dels focs que hi ha hagut a Catalunya hi ha hagut una perfecta sincronització entre bombers, agrupacions de defensa forestal i que ningú no ha tingut cap mena de problema. Ja ho sé, que hi ha hagut aquest problema. És més, vostè també em citava –vostè també em citava– una cita del Consorci Forestal de Catalunya. El Consorci Forestal de Catalunya, que està fent una gran tasca agrupant els propietaris, ha sofert un cop molt fort. Ha sofert un cop que és la pèrdua d'una gran part dels seus béns. I ha sofert un cop, també, i em sembla que ells els ho podran reconèixer, de veure que uns boscos que estan perfectament conreats, sense sotabosc, on es practica una silvicultura de les més modernes d'Europa, també han estat sotmesos al foc. I aquesta gent ha fet manifestacions segurament encertades, però també he de dir que, després de la reflexió d'aquest foc, adrecen una carta al president, de la qual a mi també me'n fan còpia, que no llegiré tota, però sí que diuen: «Davant el debat...». Primer, miri, comença: «Una catàstrofe com la que hem patit enguany posa a prova els dispositius de qualsevol país, si bé la feina ben feta es demostra davant situacions crítiques com aquestes.» Segueix la carta llarga i acaba dient: «Davant el debat parlamentari voldríem expressar-vos la nostra satisfacció per l'interès que ve demostrant cap als boscos i l'encert del seu equip.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Marimon.

Sí. El senyor Obiols per què demana la paraula?

El Sr. OBIOLS: Per contradiccions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Però, tindrà l'oportunitat en el...

El Sr. OBIOLS: No, senyor president, perquè el torn de rèplica el farà el diputat Joan Roma.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, té dos minuts.

El Sr. OBIOLS: Senyor president, la sessió de la Diputació Permanent d'aquest Parlament que va tenir lloc a mitjans del mes de juliol va ser una sessió *sui generis*, com vostè re-

cordarà perfectament, d'una irregularitat notòria, en la qual es va deixar absolutament desprotegit i indefens el sector que no forma part de la majoria i que està en l'oposició. No vam poder presentar mocions i vam escoltar una explicació, sense capacitat de rèplica, per part d'alguns consellers del Consell Executiu.

De tota manera, aquesta sessió de la Diputació Permanent sí que va tenir quelcom de regular, que és la seva transcripció estenogràfica o per cinta magnetofònica. Aquí consten, d'una manera genuïna i fidedigna, les meves paraules d'aquella sessió. I realment no es pot alterar el que diu una persona. El que diu una persona que queda escrit. Jo, senyor president –voldria que això quedés absolutament clar davant de vostès i davant de tota la cambra i davant de l'opinió pública de Catalunya–, no puc acceptar passivament com no sols s'altera el sentit de les meves paraules, sinó que se'm fa dir, com acaba de fer el conseller fa uns minuts, una barbaritat absolutament inconcebible.

Jo demano cordialment, però fermament, al senyor conseller, si vol, després de llegir-se el diari de la sessió de la Diputació Permanent, li demano cordialment, però fermament, que retiri les seves observacions i acusacions. Són quelcom que a mi em taca. I com que no m'agrada anar brut, jo li vull demanar, ja li ho dic amb molta fermesa, que retiri això que ha dit vostè perquè no era veritat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols. L'honorable senyor Marimon té la paraula.

El CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí, senyor Obiols, no cal que m'ho demani amb molta fermesa. Reconec el meu error. És més un error d'interpretació, que no de voluntat de tacar-lo a vostè. Res més lluny de la meva voluntat. Després d'un dia llarg de debat, en el qual, doncs, estàs sotmès a molta tensió, no... (*Rialles.*) No, no riguin; vostès saben que és veritat; no m'excuso amb res més i he dit les paraules que he dit. Senzillament, vostès van fer una intervenció dient que no els donava possibilitat i posteriorment, com que va ser feta posteriorment, exactament, a la meva intervenció, jo vaig treure aquesta interpretació. En aquest cas, doncs, sí que li ho vull reconèixer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Marimon. L'honorable senyora Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyores diputades, senyors diputats, intervenció per completar, pel que fa referència a les competències del Departament i pel que es refereix a l'extinció, la intervenció del conseller Marimon. Serà relativament breu.

El senyor Obiols ha centrat el que respecta a extinció en un aspecte que ha sortit repetidament avui al llarg d'aquest debat, que és l'aspecte de la coordinació. Senyor Obiols, jo haig de reconèixer que aquest estiu les tasques de coordinació –i ho deia ahir amb paraules semblants– han estat sotmeses a una fortíssima tensió, i aquesta forta tensió a què s'han vist sotmesos els bombers, principalment, segur, segur que en algun lloc concret ha tingut disfuncionalitat, segur; o si en vol dir errors, o si en vol dir descoordinació, això li ho reconec; però crec que és bo, també, que citem que sovint

aquesta pressió, que s'exerceix sobre un cos que es veu desbordat per no tenir suficients –com deia ahir– mitjans per distribuir i fer front als incendis, és lògic que aquesta pressió, doncs, encara augmenti més. I, a més, aquesta pressió es va veure augmentada –també ho deia ahir– per aquesta resposta massiva de les ADF, que sempre ho fan, però sobretot d'aquest voluntariat ocasional, que es va afegir per ajudar, amb ganes d'ajudar a l'extinció, els professionals i voluntaris, voluntaris-bombers, i gent dependent de..., agents rurals, d'ADF, voluntaris forestals, agents rurals, etcètera, o auxiliars forestals que contractem per a les campanyes d'estiu. I tot això no es va poder encaixar; no perquè no estigui definit en un paper, perquè no ha estat simulat i no ha estat provat. Ahir, quan feia propostes de futur, propostes de millora, deia que hem de fer simulacres. Al Departament de Governació s'han estat fent simulacres de funcionament, d'exercici pràctic de com ha de funcionar allò que està, segurament, ben escrit als papers. Ara, hem fet moltes simulacions: per a indústries químiques..., en deuen conèixer una que es va fer al port, que ens va servir moltíssim, al port d'inflamables a Barcelona, perquè després es va produir un fet puntual real i que, com que estava rodada i estava feta a la pràctica, diguem, doncs, va funcionar correctament. Això no ho hem fet; jo ahir ho deia i proposava, proposava aquests exercicis durant l'època d'hivern, que vostès diuen que és l'època en què s'ha d'apagar el foc..., doncs, en aquesta..., o s'ha de prevenir el foc..., en aquesta època de no risc és quan hem de fer totes aquestes simulacions, encaixar també millor la relació entre bombers i ADF i entre agents rurals, voluntaris forestals i els auxiliars forestals que contractem per a aquestes èpoques de màxim risc. (*Remor de veus.*)

I aquest matí també, o al llarg d'aquesta tarda, deia que sovint se li diu descoordinació al que és una manca d'informació, i reconeixia que sí que hi ha hagut aquesta manca d'informació i que és necessari que els alcaldes, després per transmetre-ho als habitants del seu municipi, a la gent, doncs, ho coneguin. Sovint ha donat, també, sensació de descoordinació l'exercici del comandament aeri per distribuir els mitjans; sovint això..., segur que no arriba puntualment i estic segura que més que puntualment, en moltes ocasions no ha arribat a coneixement dels alcaldes i de la gent que estava pendent de la distribució i estava pendent que li encarreguessin unes determinades tasques per ajudar a l'extinció dels incendis.

Aquest matí els parlava que estem incorporant el sistema GPS, que és un sistema d'alta tecnologia, i que en el mes d'octubre la Direcció General ja els farà arribar el moment en què això s'experimenta; d'acord amb la Universitat Politècnica de Catalunya estem elaborant el sistema d'ajut per satèl·lit en l'extinció d'incendis forestals. Aquest sistema, el GPS, ja està incorporat als avions de comandament i aquest estiu s'han repartit i s'han ubicat molts mitjans terrestres des del comandament aeri. Això ha fet que no s'entengués en el lloc de l'incendi per què uns determinats mitjans terrestres estaven situats en uns punts determinats sense que potser ni les ADF els haguessin conduït. (*Remor de veus.*)

Insistent i prosperant en aquest sistema, que pensem incorporar-lo també als mitjans terrestres, és el que experimentarem, el que farem la prova en el mes d'octubre. Per tant, hi ha una estratègia molt tecnificada de comandament i de distribució d'equipaments de bombers, que segur que no és coneguda pels alcaldes i que segur que no s'ha entès, entre altres coses, perquè no han estat informats. (*Remor de veus.*) Hem de saber establir un protocol, perquè si avancem en aquesta línia tecnificada de comandament aeri, de distribució de mitjans, arribi allà on ha d'arribar la informació, que són evidentment els alcaldes, que són els que l'han de transmetre després als ciutadans. Això també ha contribuït a aquesta sensació de descoordinació.

La ubicació dels materials, dels mitjans, dels camions d'extinció d'incendis era ben coneguda pels tècnics i pels comandaments de cada brigada; però sí que és cert que no eren conegudes, ni enteses, ni per les ADF molt sovint, ni tampoc pels alcaldes del seu terme municipal, que sí que és evidentment el màxim cap, diguem, d'ordre al seu municipi i realment ha d'estar informat en tot moment d'això. I aquest estiu, doncs, perquè realment era aquesta..., introduir més la novetat del comandament aeri per a la distribució de recursos, això és cert que no ha existit i ha complicat encara més, doncs, aquesta sensació..., la manca d'informació, sobretot, ha fet que sovint es parlés de descoordinació el que no sempre ha estat descoordinació.

Jo repeteixo –deia– que hi ha hagut una bona coordinació entre les diferents administracions que han actuat; hi ha hagut una manca d'informació en els llocs on s'estava desenvolupant el foc i on realment patia la gent. I això jo crec que immediatament ho hem de corregir, i ahir proposava, doncs..., feia propostes en aquesta línia de millorar la informació als alcaldes perquè la puguin transmetre a la gent.

Després m'agradaria afegir-li que, a més d'aquest sistema del GPS, que li acabo d'esmentar, aquest estiu hem utilitzat per primera vegada –encara que ha estat una prova, doncs, petita– nous materials d'extinció. Fins ara..., i no materials d'avions i material..., o camions terrestres, sinó que..., perquè no hi ha excessives novetats al món sobre els mitjans que tenim aquí. S'està evolucionant, en canvi, en el sector químic cap a sistemes d'extinció, i aquest estiu hem fet alguna prova amb additius químics; amb additius químics que evidentment ja tenen... (*Remor de veus.*) Sí, sovint quan es diu els «additius químics» es pensa que poden causar un mal a l'ecologia; evidentment, doncs, si fins ara no s'havien utilitzat és perquè no hi havia aquesta prova. Efectivament, jo crec que no és encara, ni molt menys, un material d'extinció definitiu, però crec que l'evolució de la investigació d'aquests materials, que són innocus des del punt de vista ecològic, crec que la investigació anirà en la línia de poder utilitzar un materials que podien servir, fins i tot –i torno a dir la paraula sense, espero, equivocar-me–, de tallafocs, en el sentit que potser no caldrà obrir camins al bosc, que jo penso que això pot ser en un futur no proper, sinó llunyà, que amb aquest material químic, doncs, podrem fer potser –diguem entre cometes, en sentit figurat– «tallafocs» sense

que realment es pugui arribar a quadricular el bosc. (*Remor de veus.*) En tot cas, això és una línia d'investigació de futur; però que sàpiguem que el cos de bombers està molt al dia en aquesta investigació, seguint allà on hi ha i on estan prosperant aquestes investigacions i procurant incorporar als seus mitjans d'extinció totes les novetats, una vegada ja aprovades i avaluades, que ens puguin ajudar a ser més efectius.

Senyor Obiols, a mi m'agradaria demà, com he dit a tots els grups parlamentaris, poder introduir les seves propostes per poder, en definitiva, doncs, insistir, millorar, continuar, incidir més en aquesta política de prevenció i extinció de la Generalitat, que hem dit moltes vegades al llarg d'aquest debat que hem de millorar, que hem de continuar fent bàsicament el que fèiem, però que estem oberts a tot allò que signifiqui millorar.

Jo crec que de les intervencions d'avui de tots els portaveus, crec que les tres línies bàsiques que jo deia ahir –i deia la unitat del cos de bombers i el comandament únic i gestió unificada–, crec que això està fora de dubte, i a això em referia quan deia que s'han d'introduir millores, que hem d'insistir, que hem d'aprofundir en la millora per al futur, però que hi ha aspectes que han donat un bon resultat i en els quals, amb aquesta definició, amb aquesta concepció de sistema, hem de continuar amb les seves aportacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Per a un torn de rèplica, té la paraula el senyor Joan Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, si ens hem repartit, precisament, aquestes intervencions entre el president del Grup, company Raimon Obiols, i jo mateix és amb la voluntat de donar una doble visió: aquella visió més d'alçada, més política, més de reflexió, debat i discussió i aquella altra, que jo mateix vull intentar reflectir amb aquesta intervenció i que voldria ser una mena, no tant d'acció fiscalitzadora, sinó de notari del que hem vist sobre el terreny... Perquè fer de notari del que hem vist sobre el terreny és suficientment greu i preocupant com per, de cap manera, acceptar aquesta mena d'autosatisfacció que hem vist al llarg del dia d'ahir i també el dia d'avui.

I de fet no hem d'exagerar res, no hem d'explicar res que no hagi passat, perquè tenim dotzenes de notaris, centenars, milers d'homes i dones que van estar sobre el terreny al llarg de tot aquest estiu i que van veure fins a quin punt, per desgràcia, el desgavell, la situació caòtica, la situació catastròfica ha estat la norma d'aquests dies d'apagar focs. I potser pensava inicialment que el fet de tenir adscrites les comarques del Bages i del Berguedà com a diputat del Partit Socialista em podia fer pensar que ha sigut el territori més castigat i, per tant, i precisament es podria donar compte que ha sigut també el territori amb una clara situació catastròfica, i que, per tant, el que hem vist al Bages i al Berguedà no era normal, era excepcional.

Però, bé, després..., i pujo a aquesta tribuna no únicament per parlar dels incendis ocorreguts al Bages i al Berguedà,

sinó dels incendis ocorreguts a tot Catalunya. I aquesta situació de desgavell, descoordinació i de no saber com afrontar una catàstrofe d'aquestes situacions, l'hem pogut discutir amb multitud d'altres alcaldes repartits per les quatre províncies de Catalunya. De manera que jo crec que hem de ser ben conscients que els polítics i, sobretot, els governants quan demostrem la nostra vàlua és en els moments difícils, no quan la cosa és fàcil, quan tot va bé, sinó quan realment les coses van malament. I hem de dir, perquè ho hem constatat sobre el terreny, que el Govern no ha estat a l'alçada de les circumstàncies; que hem tingut un govern que no ha sabut afrontar la situació catastròfica de Catalunya. I això ho hem de dir, i no ho dic jo, ho diuen centenars i milers de persones: tenim el país empenyat, tenim el país indignat, perquè no s'hi val una teoria de la inevitabilitat. És a dir: «aquest estiu ha estat excepcional, era complicat, molt sec i, per tant, era inevitable que passés el que ha passat». De fet, si tenim tants mitjans com se'ns explica, podem calcular el risc. Si diem que aquest estiu teníem un molt elevat risc que passés el que ha passat, no per això era inevitable. Suposo que en això hi estarem tots d'acord. I, en canvi, aquí se'ns ve a dir: «era tan alt el risc que, bé, que era inevitable; realment hem tingut l'any més catastròfic d'aquest segle». I que no era tan excepcional... Home, permetin-me –perquè alguns representants del Grup de la majoria insistien que aquest ha sigut un any com mai ningú ha vist ni segurament tornarà a veure, i és cert que és molt excepcional–..., però els llegiré..., un organisme de la Generalitat de Catalunya, concretament el Consell de Protecció de la Natura, que ens diu: «Les condicions de sequera i calor han estat aquest estiu molt severes, però no excepcionalment adverses, o, en tot cas, aquest mateix nivell de severitat o semblant es dona amb una recurrència de l'ordre de cinc a deu anys. Per desgràcia, les perspectives de canvi climàtic que anunciem per al proper mig segle..., més calor i major dèficit hídric. Tot sembla, doncs, indicar que ens hem d'enfrontar amb situacions de risc catastròfic, amb una recurrència per sota dels deu anys, i que el problema té, certament, unes bases climàtiques però també unes bases estructurals. Per tant..., i aquí podríem afegir, lògicament, la situació del bosc.» És a dir que el Consell de Protecció de la Natura diu això, i, si vostès no ho reconeixen, és que potser no es llegeixen tota la documentació que els organismes de la mateixa Generalitat elabora.

Però bé, també estem en un mal debat. Jo crec que avui he patit –i segur que hem patit milers de catalans a tot Catalunya– quan en alguns moments del debat hem vist somriures o riures a la cambra. I un tanca els ulls i mira i contempla els milers i milers d'hectàrees desolades, cremades, totalment destruïdes, i veu fins a quin punt tots els pagesos estan reclamant que això mai més torni a passar, perquè han viscut i han patit a la seva carn tot un conjunt de situacions que mai ningú de nosaltres hauria mai imaginat.

I si aquest debat es fa, lògicament, és perquè els grups de l'oposició l'hem demanat, però també –jo diria– potser perquè el mateix president Pujol aquests dies ha sentit com mai

havia sentit, segurament, la cruesa de l'expressió de la gent que ha anat a visitar; que tots aquests viatges, que inicialment se'ns deia, i, fins i tot, se'ns tranquil·litzava quan teníem flames, quilòmetres de flames durant els focs, se'ns deia que la situació estava controlada i que teníem sobre el terreny que se'ns demanava si realment el que es deia per ràdio –i aquí s'ha fet referència als mitjans de comunicació, que avui TV3 no hi és–..., en aquells incendis sempre esperava, de vegades, que arribessin certs equips per posar-se a la feina, o, també, comunicats de la mateixa Catalunya Ràdio que eren totalment diferents i falsejats de la realitat i que només servien per completar la catàstrofe que es vivia, de manera que multitud, centenars i milers de familiars, de nens i nenes que estaven en colònies d'estiu a tot arreu, moltes vegades, per errònies informacions que es donaven en mitjans de comunicació, encara ens ho feien més difícil als que estàvem lluitant contra el foc.

I, per tant, no hem d'acceptar aquesta mena de fatalisme que el que havia de passar ha passat. Jo crec que, possiblement per l'alt risc que hi havia, hi havien focs previsibles, lògicament. Ara, el volum del que s'ha cremat amb una molt major coordinació, amb una molt major interrelació entre tots els que lluitaven contra el foc..., ben segur que ara no estaríem davant la superfície més gran cremada en tot aquest segle.

I ho vull repetir, perquè, és clar, se'ns ha dit que no, que no és cert que hagin cremat..., jo calculo, jo és la xifra que poso aquí al damunt, com a mínim, setanta-cinc mil hectàrees. És a dir, què diem ara? Que al Consell Comarcal del Bages i el Consell Comarcal del Berguedà els seus tècnics no són suficientment ben preparats per donar les xifres que van dir? Estem en dues comarques amb unes xifres..., una diferència de xifres de dotze a tretze mil hectàrees; és a dir, no és pam més pam menys. Hem demanat foto del satèl·lit; no se'ns ha donat. Quan es reclamava el DC-6 a València, es donaven xifres del que s'havia cremat a Catalunya molt superiors de les que se'ns donen ara. Què hem de creure? Que a València se'ls enganyava per, aquí, reclamar amb més urgència el DC-6 aquí, a Catalunya?

Ve aquí quan passen aquestes catàstrofes... Mirin, els que estàvem sobre el terreny, els que vam patir dies i dies de descoordinació..., i amb aquesta situació catastròfica no s'accepta que es pugui dir que van ser els primers minuts, amb una certa teoria de la consellera de Governació, sinó que el desgavell es va produir els primers minuts, les primeres hores, l'endemà, dos, tres, quatre i cinc dies després d'iniciats els focs. I, això, ho podem constatar centenars i centenars de persones que ho vam viure.

Jo avui podria posar multitud d'exemples de trucades que es feien a bombers; en la meua primera trucada a Bombers de Berga, doncs, em va sortir un alcalde de la comarca; a la segona, un tinent d'alcalde de Berga; a la tercera, una secretària del Consell Comarcal..., en fi, tenir dues línies en un parc de bombers totalment no preparat per posar-hi un comandament avançat... En fi, és clar, aquí no estem discutint, en absolut, la professionalitat dels bombers, que està fora de

tot dubte. Tampoc estem discutint que els bombers han de ser realment els que manin en el foc. Però és que en aquests focs manava absolutament tothom, hi havia una absoluta i total descoordinació de totes les forces que actuaven sobre els focs, i, escolti'm, hi han hores i hores de programes gravats de televisions i de ràdios sobre el terreny..., jo mateix vaig tenir a la nostra zona, en fi, una cadena de televisió que va gravar vint-i-quatre hores d'actuació contra els focs, i en altres tinc hores, tinc hores de vídeos, diguem-ne, gravats, i que això corrobora el que estic dient.

I, per tant, aquí hi va haver un autèntic desgavell, que jo crec que avui és el moment de discutir-ho. I demà ens toca fer una altra feina, perquè, és clar, què hem de dir avui a la gent que ens escolta o que ens veu pels mitjans de comunicació? Que bé, que estàvem preparats per les intervencions dels consellers d'ahir, estàvem preparats per això. Sembla que estava tot previst, excepte que hi hagués el foc. És a dir, ho teníem tot a punt, estava tot preparat, però bé, va venir el foc que ens va destrossar tot això. I ho podríem entendre per a –dèiem– les primeres hores, però no –com abans deia– per a tota la resta.

I, per tant, aquí ara sovint solem mitificar la gent que actua sobre els incendis, sobretot, potser també, perquè vostès mateixos, amb una certa mala consciència de com han actuat..., ara es mitifica tot. I acceptem..., jo crec que hem de donar compte del coratge, la professionalitat i la dedicació que han tingut els bombers, lògicament, però també no hem d'oblidar que quan de vegades se'ns diuen aquí forces de què disposen, parc mòbil que tenen, estem parlant moltes vegades del que sovint en aquest Parlament patim; és a dir, una bona teoria i una mala pràctica.

Dotzenes i dotzenes de vehicles dels bombers no serveixen absolutament per res. Tenim proves de dotzenes de cotxes arribats als incendis i que no tenien els mitjans adequats ni podien operar com calia perquè no estaven preparats o perquè tenen deu, quinze, vint i vint-i-cinc anys d'antiguitat. I això és cert –i això és cert. I, per tant, si ara anéssim a molts dels parcs de bombers, podríem comprovar el que diem. I una mica també, quan es mitifica el paper de les ADF, és evident que aquí els grans protagonistes d'aquests incendis han sigut tots els voluntaris al voltant de les agrupacions de defensa forestal, de multitud d'altres voluntaris que s'hi van anar afegint, i que també cauríem en un error d'acceptar com a bones les xifres que el conseller d'Agricultura va donar. És cert que hi han aquests vehicles però, escolti, suposo que coneix sobre el terreny quants d'aquests vehicles són vehicles de segona mà adaptats, que tenen deu, quinze, vint, vint-i-cinc anys que es van adaptar i que ja és hora que prenguin el relleu.

Jo crec que no hem de discutir aquí si bombers rurals, bombers urbans. Ha d'haver-hi una coordinació de totes les institucions que tenen comandaments sobre això. No és lògic que aquí tampoc es tingui en compte Bombers de Barcelona, vuit-cents efectius, mil cinc-cents..., quasi la meitat dels que té la mateixa Generalitat, totes les forces d'ADF... I, per tant, crec que les ADF es poden convertir en una bona

força de primera intervenció, d'intervenció urgent; ja ho han anat estant. Però és que, a més a més, els encomanem unes feines que moltes vegades no tenen la preparació, no tenen els mitjans per poder-ho fer. I, per tant, jo crec que han de ser uns bons auxiliars dels bombers, que han de lluitar colze a colze contra els incendis i que..., mirin, aquí, quan estàvem parlant de causes o quan estàvem parlant de tot el que ha succeït..., és clar, podríem explicar centenars d'anècdotes, però moltes d'aquestes anècdotes, com que una cisterna de Sabadell, enviada per Sabadell, durant dos o tres dies voltés per la comarca sense poder descarregar l'aigua, una cisterna de 25.000 litres, per exemple...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Roma.

El Sr. ROMA: Sí, senyor president. Podríem estar parlant de multitud d'anècdotes en les quals molts de nosaltres, per exemple, quan intentàvem transmetre informació a bombers, ho havíem de fer per multitud, de vegades, de mitjans, no directament, perquè era impossible de connectar amb els bombers.

Per tant, tot això no són anècdotes. Quan teníem cartografies diferents i de vegades teníem de fer arribar als bombarders dos i tres noms diferents perquè figuraven en dues o tres cartografies diferents, perquè cada cos funcionava amb la seva..., això és cert —això és cert—, i, per tant, com això, no són anècdotes: són una mostra que no estàvem preparats pel que ens ha succeït. I, com que no estàvem preparats, ens toca avui denunciar aquests fets, i demà hem de fer l'altra part. Demà ens hem de posar d'acord tots per prendre acords perquè això mai més torni a passar i que, de fet, tinguem —llavors sí— els mitjans adequats, la preparació adequada, la gent preparada, i que tota aquesta allau que ara hi ha de disponibilitat, de multitud de gent que tots els grups hem tingut, que se'ns han posat a la nostra disposició, amb ganes de lluitar contra el foc perquè això mai més torni a passar, que demà en sortim d'aquí amb una majoria d'acords que evitin tot el que hem vist, tot el que hem patit i que ha provocat la major catàstrofe ecològica a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Correspon ara al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt probablement no esgotaré el temps que tinc assignat per a la intervenció en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè el fet d'intervenir l'últim evidentment té un desavantatge molt clar: hi ha molts aspectes que han estat repetits, reiterats; hi ha moltes qüestions que han estat debatudes en diferents ocasions; fins i tot jo diria que encara n'hi ha una altra, i és que les posicions ja estan molt definides en molts aspectes. Però jo sí que faré un esforç per, en un debat tan important com aquest i tractant-se d'un tema tan important com aquest, deixar molt clara, molt precisa, molt evident quina és la posició del meu Grup Parlamentari en relació amb aquest tema.

Jo pujo com a representant del meu Grup amb l'esperit, si bé no de poder entrar o no entrar en totes les dades i xifres

concretes, sí amb l'esperit de resistir-nos al dramatisme. A nosaltres ens dóna la sensació que s'ha plantejat un cert debat sobre el fatalisme dels fets, però jo crec que descriu molt bé la nostra actitud si la defineixo com la resistència al dramatisme.

Jo intentaré fer un repàs de les causes que entenem que han estat més importants en la consecució dels focs a Catalunya, però intentaré donar la sensació i deixar molt clar que per a nosaltres la situació d'intentar sumir-nos en el drama, d'intentar gaudir de la passió dels problemes, dels inconvenients, dels patiments, del desastre que ha significat en molts aspectes els incendis a Catalunya d'aquest estiu, no és una actitud —ens sembla— fonamentada, però ens sembla encara més que no és una actitud positiva per afrontar, quan tornin a venir els incendis, aquest problema amb més garanties d'èxit que no pas fins ara.

Jo també intentaré deixar molt clar que, com a representant del Grup majoritari d'aquesta cambra, m'ha fet la sensació que hi ha uns diputats que estaven als incendis, que hi ha uns diputats que estan molt afectats, que estan molt preocupats, i m'ha fet la sensació que es donava a entendre d'alguna manera que hi havia altres diputats que no estaven tan afectats, que no estaven als incendis o que la seva actitud era diferent, que hi havia actituds diferents per part de segons quins diputats. Jo vull, en aquest sentit, dir que jo pressuposo de tots els representants d'aquesta cambra —de tots, absolutament tots, de tots els grups parlamentaris— la mateixa preocupació, el mateix interès i el mateix patiment o preocupació, independentment del seu grup polític o independentment de la seva posició.

Fent ràpidament un repàs de tots els temes que s'han estat parlant durant aquests dies, jo diria que, resumint molt, s'ha parlat de les diferents qüestions: les condicions climàtiques, el nostre bosc. Aquí hi ha un debat que nosaltres veiem que és un debat una mica fals; són o no són condicions extraordinàries..., perdó, excepcionals, les condicions climàtiques que hem tingut aquest estiu? S'afirma que no són excepcionals i potser es pot explicar que no són excepcionals en el sentit que estadísticament es tornaran a repetir en qualsevol moment, i això és veritat. Són extraordinàries, són fora de l'ordinari, fora de la mitjana, fora d'allò normal, absolutament extraordinàries, les condicions climàtiques d'aquest estiu, i jo no voldria tornar a repetir unes dades i unes gràfiques que ja s'han estat explicant, però només per dir que una pluviometria per sota de la mitjana, des de l'any 61 fins aquí, i en tot cas, la menor de totes les pluviometries de l'any 61 fins aquí, doncs, donen una dada més de totes les que s'han donat fins aquí.

El nostre bosc mediterrani..., s'ha intentat justificar que les condicions climàtiques no han tingut importància, comparant el nostre bosc mediterrani amb el bosc atlàntic, amb el clima atlàntic. Això, evidentment, és absolutament incomparable: el bosc atlàntic té unes condicions climàtiques, geogràfiques, de vegetació, d'aprofitament, de rendiments i de moltes altres coses absolutament diferent al nostre, però s'ha intentat, fent aquesta comparació, explicar durant

aquest debat d'avui que les condicions climàtiques pràcticament no havien influït. Jo afirmo rotundament que amb una anàlisi tècnica exhaustiva i, evidentment, defugint aquestes comparacions és evident que les condicions climàtiques han influït importantment; s'ha reconegut per part de tots els grups i, després, en el resum de la meua posició, intentaré explicar que, en realitat, l'autèntic debat d'avui és aclarir fins a quin punt les condicions climàtiques han influït molt o poc; fins a quin punt la presència humana ha influït molt o poc; fins a quin punt les tasques de prevenció i d'extinció, ai las!, han influït molt o no. O s'intenta demostrar que són la causa responsable o no dels incendis.

Jo afirmo ja des d'ara que defensar que gràcies a la política del Govern s'han cremat les hectàrees que s'han cremat és una cosa absolutament insostenible de defensar. Es pot discutir, i aquí discutirem –hi insisteixo, és el resum del debat– fins a quin punt quines causes han influït més o menys dins d'uns paràmetres percentuals que es podrien repartir entre aquestes tres o quatre qüestions. Per tant, els aspectes climàtics han influït molt; s'ha relativitzat, des de diferents punts de vista, però en tot cas tothom accepta que hi han influït.

La presència humana. La presència humana, senyores i senyors diputats, per a nosaltres, des de la nostra òptica, té dos efectes importantíssims: els efectes positius, la presència humana disseminada en el bosc, en el medi natural, en l'entorn, és una presència humana que vigila, que vetlla pel medi natural, que impedeix i que lluita contra el foc, i és una presència amb un efecte extraordinàriament positiu. La presència de l'ésser humà, senyores i senyors diputats, avui dia és absolutament rebatable que la presència de l'ésser humà, amb una altra actitud que no sigui aquesta, és percentualment..., perdó, directament proporcional als riscos d'incendis. La presència de l'ésser humà, amb actituds voluntàries o involuntàries, però en tot cas, la presència de l'ésser humà en el bosc és directament proporcional al risc de foc. I aquí es pot discutir si les dades percentuals sobre les causes reals del foc semblen o no semblen prou justificades, del nombre d'hectàrees que s'han cremat o dels processos d'aquest estiu, però és directament proporcional. És en aquest sentit que s'ha estat discutint i la posició del nostre Grup Parlamentari en aquest sentit és –i demà es veurà en les resolucions– que aquesta presència humana és un factor important i que intentarem, amb mesures positives, incentivar la presència humana positiva, l'impacte positiu de la presència humana en el bosc, i a l'inrevés, amb altres mesures es pot millorar, s'ha d'intentar millorar, s'ha d'intentar conscienciar la població i millorar aquells aspectes en els quals la presència humana, voluntàriament o involuntàriament pot tenir un determinat risc.

S'ha parlat també durant aquest debat, i jo no podré entrar en detall en altres aspectes, diguem-ne, de molt de detall, de les causes dels incendis. Jo crec que aquesta és una gran reflexió. Aquest estiu –i això vostès ho saben absolutament tots– ens hem trobat uns dies punta amb una quantitat de focs simultanis molt important, molt important. Hi ha as-

pectes sobre les causes del foc, alguns relacionats, tal com he dit, amb la presència humana, evidentment, amb focs provocats per situacions naturals, però en altres qüestions, com per exemple el tema de les elèctriques, intencionats o altres aspectes, que s'ha d'intensificar l'acció en aquest sentit. Hi ha causes de foc que s'ha de procurar lluitar al màxim possible per minimitzar-les, i aquest és un aspecte que hi pot haver –i hi haurà, segur– algunes propostes que ens podran fer avançar en aquesta línia.

Finalment, senyores i senyors diputats, jo crec que la clau del debat –lògicament ha de ser així quan hi ha un debat entre els grups de l'oposició i el Govern– ha estat fins a quin punt les polítiques de prevenció, les polítiques d'extinció, la gestió d'aquests mitjans, la quantitat dels mitjans i tota la política que s'ha dut a terme, en general, per part del Govern ha estat –fins i tot s'ha arribat a dir– «la causa» d'aquests incendis. Jo en aquest sentit voldria dir, senyores i senyors diputats, que ja s'han discutit molts d'aquests aspectes, i que jo no intentaré tornar a repetir aquests debats.

S'ha intentat explicar que els departaments de la Generalitat amb una incidència més directa no es comunicaven, no manifestaven cap tipus de comunicació amb ajuntaments, per exemple. Això ha estat rebutat clarament pels consellers del Govern. S'ha estat parlant de si l'Infocat que s'ha d'homologar i l'Infocat vigent anteriorment i, per tant, amb tots uns mecanismes d'actuació, existien o no existien. Jo crec que hi ha molts d'aquests aspectes que han estat rebatuts. També el tema del Pla forestal. Fins i tot s'han arribat a reconèixer aspectes positius de la política que s'ha dut a terme fins ara. En aspectes d'extinció també hi ha hagut un debat important. Jo crec que hi ha un aspecte que és comú a la posició de tots els grups, que és que cal intensificar la política de mitjans, i cal buscar la màxima rendibilitat d'aquests mitjans. En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari està obert amb aquest esperit que jo he estat anomenant abans, que és l'esperit de fer una anàlisi crítica en el sentit que ara, que hi ha hagut un estiu amb unes condicions absolutament excepcionals i quan els punts que poden fallar es fan més evidents, és el moment adequat per a fer una reflexió positiva d'aquestes qüestions i millorar-les.

La nostra posició, per tant, com a resum, és una posició que clarament fa un balanç positiu de la política feta fins ara. I ho dic amb tota la rotunditat, senyores i senyors diputats, i estic disposat a demostrar-ho amb tota claredat. S'ha reconegut des d'aquesta tribuna que el foc és un procés, és un fenomen que no es pot analitzar si no es fa d'una manera plurianual en el temps.

Senyores i senyors diputats, quan es fa la prova d'un nou material, quan es fa la prova d'unes noves llavors, quan es fa un estudi sobre un nou medicament, no es basa, ningú seriós, en l'anàlisi d'un fet concret, d'una anàlisi concreta. El fenomen del foc és un fenomen absolutament dinàmic; les mesures que s'apliquen són dinàmiques i progressives en el temps; triguen a fer efecte i, per un raonament absolutament –si m'ho permeten– obvi, el creixement de la vegetació i el comportament del medi natural és dinàmic i també té el seu

temps d'evolució. Això ha estat reconegut des d'aquí, perquè s'ha fet una anàlisi en la qual s'ha parlat de les hectàrees cremades, i no només des del Govern, sinó també des d'altres grups parlamentaris, de l'any 86 fins al 94. Per tant, senyores i senyors diputats, si aquest fenomen és plurianual, i és evident que és plurianual, em permetran que afirmi rotundament des d'aquesta tribuna que el fet que aquest estiu hi hagi hagut un nombre d'hectàrees cremades molt elevat i pel damunt de la mitjana d'aquests últims anys no justifica una crítica de la política del Govern en aquesta línia. Perquè, si m'ho permeten, la mitjana, el resultat de tot aquest procés d'anys —i ja també ha estat reconegut, amb alguna matisació, però ha estat reconegut— és un balanç francament positiu, francament positiu.

I encara hi ha altres comparacions que també són francament positives i que no es poden rebatre. Si les condicions climàtiques hi han influït més o menys, això és discutible, però si algú defensa que hi han influït molt poc, i que el que hi ha influït molt és la política del Govern, aleshores hi ha una cosa molt simple, que és comparar-nos amb altres territoris amb condicions climàtiques similars, geogràfiques, vegetatives, similars, i si la repercussió de les condicions climàtiques són les mateixes, veure'n els resultats. I la tasca del Govern i el resultat d'aquesta tasca, hectàrees cremades 94 i hectàrees cremades de tots aquests últims anys, resisteixen francament aquesta comparació. En condicions climàtiques similars i amb bosc mediterrani i en similars situacions, està molt clar que aquest any ha produït un nombre d'hectàrees cremades molt elevat.

Senyores i senyors diputats, aquest és un procés plurianual en el qual nosaltres ens veiem obligats, lògicament..., i qualsevol estudi seriós ha de fer aquest balanç, un balanç plurianual; aquest balanç plurianual resisteix qualsevol comparació i volem defugir absolutament de qualsevol anàlisi que arribés a dir, per exemple —com em temo que s'ha insinuat—, que durant tots aquests anys, amb una política que no servia, però que per sort no ens cremaven moltes hectàrees, ara s'ha vist que era una política dolenta, perquè s'han cremat moltes hectàrees per la ineficàcia. Les hectàrees no es cremen per sort ni es deixen de cremar per sort.

Durant molts anys hem sentit a dir que, si l'efectivitat del programa Foc Verd i de les nostres mesures era tal, era per la climatologia. Això, aquest diputat s'ho ha sentit a dir moltes vegades des d'aquesta tribuna. Si la climatologia ha ajudat alguns anys que no es cremin moltes hectàrees, aquest any, evidentment, la climatologia també ha ajudat que una política de prevenció i d'extinció en general correcta s'hagi manifestat, en un any punta, en alguns aspectes que francament requereixen..., jo crec que entre tots els grups parlamentaris podem fer unes aportacions positives per millorar-ho.

Jo, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, només voldria, per acabar, dues reflexions més: hi havia una altra de les polítiques d'aquest Govern, de les quals no s'ha parlat en aquest debat, que era important. N'hi ha dues: una, aquesta reflexió positiva que hem de fer en aquest debat,

que estem fent i que ens ha de portar a unes conclusions determinades. I l'altra és la reacció davant el desastre. Jo, en aquest sentit, voldria dir que, així com el nostre Grup Parlamentari no està pres del drama del que ha succeït, un procés natural que en el nostre clima, en el nostre territori és desgraciadament massa habitual i, malgrat que ha tingut aspectes molt i molt dramàtics que tothom ha reconegut i ha recordat des d'aquí, jo voldria dir que, lluny d'aquesta voluntat de ser presa del dramatisme, hi ha hagut una reacció del Govern pel que fa a atendre d'una manera immediata i eficaç les necessitats primeres de la gent que s'ha vist afectada. En aquest debat no se n'ha parlat i jo voldria dir en aquest sentit que les mesures que ha adoptat el Govern per a ajudes de molt diversa índole, i que en aquests moments molt probablement amb una part molt important dels afectats ja s'han dut a terme, ha estat una reacció positiva i eficaç del Govern.

I jo voldria manifestar fins a un grau molt important de convicció que la ciutadania de Catalunya tampoc no és presa d'aquell dramatisme, sinó que més aviat —i també ajudats per la reacció del mateix Govern i d'aquestes mesures— la gent del país, jo crec que fins i tot els més afectats, estan treballant ja des de l'endemà del dia que se'ls va cremar la granja o la casa, o l'entorn del seu poble, estan treballant ja per reconstruir, per tornar a tirar endavant, per tornar a aixecar tot allò que la naturalesa ha destruït. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, només hi ha un aspecte que pertoca parlar-ne demà, però que espero que hagi quedat clar de la meva posició. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que fa un balanç, en general, positiu de la política que s'ha dut a terme durant aquests últims anys, malgrat que aquest any per totes aquestes circumstàncies que hem estat discutint, i també per alguns aspectes que són millorables, ha donat aquest resultat tan desastrós, manifest, manifest, en nom del meu Grup, que hi ha molts d'aquests aspectes que poden —i jo crec que s'ha de fer— rectificar, millorar, matisar.

Els mateixos consellers de la Generalitat ja han anunciat i avançat molts dels aspectes que es poden introduir com a millores de la política duta a terme fins ara, i jo crec que seria agosarat per part meua repetir, però tant pel que fa als mitjans que s'han manifestat insuficients en molts aspectes, tant pel que fa a la millora de la transmissió de les comunicacions i de la posada en comú de les comunicacions, tant pel que fa al paper que puguin dur a terme la gent del territori, els ajuntaments, ADF, voluntaris, pagesos, gent implicada, i, per tant, per preveure noves situacions d'aquestes; tant pel que fa a les polítiques de prevenció, que en algun aspecte poden tenir una matisació, un impuls concret —punts d'aigua, etcètera, neteja de les vores de camins, etcètera—, com qualsevol dels altres aspectes relacionats amb la presència de l'home i amb tots els mitjans que tot això comporta, el nostre Grup està obert i demà proposarà tot un seguit de mesures que, intentant fer aquesta anàlisi positiva i al màxim de real possible de la situació, jo crec que ens han de permetre situar-nos en una posició més favorable, perquè

quan torni a haver-hi foc —que, senyores i senyors diputats, n'hi tornarà a haver—, si és un foc o un període en el qual el risc de foc és molt elevat, estiguem posicionats en unes millors condicions que les actuals per fer-hi front.

Jo crec que aquesta és la voluntat del meu Grup Parlamentari, i penso que també és la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, i per tot això el nostre Grup manifesta aquesta actitud positiva, que intentarem que demà en les resolucions pugui resultar una actitud molt més ampla entre tots els grups parlamentaris, i mirar amb aquesta actitud molt més optimista un drama real, molt colpidor, que ens preocupa, que ens ha fet patir, però que no ens pot enfosquir el panorama del conjunt de les polítiques i de les solucions que s'hi poden dur a terme.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. (*Remor de veus.*)

Per donar compliment a l'article... (*El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana per parlar.*) Sí, el senyor conseller vol intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Sí.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Moltes gràcies, senyor president; només unes breus paraules.

Durant aquest debat extens, al llarg del dia hi ha hagut nombroses referències a moltes persones que han intervingut en el foc; n'hi ha hagut d'altres que potser han sortit només d'una manera, doncs, per una citació, i que jo crec que a l'igual que he manifestat com a membre del Govern i ho ha manifestat la consellera, que se suma a les meves paraules, igual que hem manifestat l'agraïment i un reconeixement a molta d'aquesta gent, no podem acabar el debat sense reconèixer el paper del Servei d'Agents Rurals, de la

Guarderia Forestal i dels grups Serra, i a més he de dir que penso que ja que en el debat no han estat controvertits la seva tasca i l'exposició que se n'ha fet d'ells s'haurà trobat satisfactòria.

També voldria dir que abans s'ha citat que el país estava empenyat; jo no ho crec tan així. El país està preocupat, i això és cert, i la nostra obligació és aconseguir que aquesta preocupació s'esvaeixi. I em sumo a les paraules del portaveu, el senyor Isidre Gavín, en el fet que els fets que han succeït són molt dramàtics, però que no els hem de dramatitzar més del que ha passat.

I en aquest context també voldria manifestar el meu agraïment a un seguit de moltes, moltes persones que han sapigut, amb la seva comprensió, ajudar-nos a portar a terme la nostra tasca, i aquestes persones han estat els afectats. A tots ells, tampoc volia deixar passar l'ocasió sense agrair-los aquesta comprensió a vegades molt més difícil pel fet que han viscut aquest problema en les seves «vivendes», en les seves famílies, i aquesta comprensió en molts casos —m'atreveria a dir que arreu— s'ha donat. Jo els ho vull agrair molt especialment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Per donar compliment a l'article 124 del Reglament, demà a les 8.30 començarà el termini per presentar propostes de resolució. Aquest termini finirà a les 9.30. La Mesa a les 9.45 es reunirà per admetre a tràmit les propostes de resolució congruents amb el debat i les comunicarà als grups a les 10 del matí. A partir d'aquesta hora s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals; aquest termini finirà a les 11, i la Mesa es reunirà a continuació i comunicarà a les 11.15 les transaccionals admeses. I la sessió es reprendrà a les 11.30, amb el debat i votació de les propostes que siguin presentades.

Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.*)